

De headhunter en de dode bestuurder

Rob van Wissen & Rikkert Walbeek

De headhunter en de dode bestuurder

Eerste druk juni 2008
Uitgeverij deheadhunter.nl
pa Rijkstraatweg 2
2022 DA Haarlem
www.deheadhunter.nl

Auteurs: Rob van Wissen & Rikkert Walbeek
Drukkerij: Skyline Asten
Fotografie: Jeroen van Wissen

ISBN 978-90-79675-01-2

© 2008 Rob van Wissen & Rikkert Walbeek

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de beide auteurs.

Hoewel dit boek met veel zorg is samengesteld, aanvaarden de beide auteurs enige aansprakelijkheid voor schade ontstaan door eventuele fouten en/of onvolkomenheden in dit boek.

Voorwoord

Het is voorjaar 2007 als avonds om een uur of acht de telefoon gaat.

Rikkert: *Met Rikkert.*

Rob: *Hoi met Rob, luister eens, ik heb een idee, ik ga een boek schrijven, doe je mee?*

Rikkert: *Ja, goed idee man, laten wij ook nog eens een managementboek schrijven, daar zijn er namelijk nog niet voldoende van.*

Rob: *Nee zeg, geen managementboek, we gaan een spannend boek schrijven, een business thriller!*

Rikkert: *Ok, dat klinkt gaaf, gaan we doen. Ik doe mee.*

Nog diezelfde avond waren de eerste twee hoofdstukken geschreven.

Niet lang daarna was de officiële website in de lucht:
www.deheadhunter.nl

Wij realiseren ons heel erg goed dat we met dit boek geen literatuurprijzen in de wacht zullen gaan slepen. Dit boek hebben we geschreven omdat we daar plezier in hadden. Om de beurt hebben we een hoofdstuk geschreven. Elkaar daarmee telkens weer verrassend met een onverwachte wending in het verhaal.

Gaandeweg hebben we uiteraard een aantal malen bij elkaar gezeten om de verhaallijn en personages uit te zetten. Dat deden we steevast in 'ons hoofdkwartier' in Vinkeveen langs de A2. Meestal, of eigenlijk altijd, onder het genot van een glaasje witte wijn en een gebakken eitje.

Als we het even ‘te druk’ hadden met zakelijke besloemingen dan schreven we een tijdje niet. We hadden geen deadline en er was niemand die ons opjaagde. Zodra we weer wat meer tijd en inspiratie hadden gingen we verder.

We hebben ook niet voor ogen gehad om een juiste weergave neer te zetten van hoe het er in de wereld van headhunting werkelijk aan toegaat. Hoewel er natuurlijk elementen uit de werkelijkheid in zitten. Het ging ons er voornamelijk om een leuk verhaal op te schrijven. Nimmer hebben we de intentie gehad ‘onze’ wereld op de hak te nemen of om een praktijkbeeld te geven. Het plezier in het gezamenlijk schrijven heeft altijd voorop gestaan.

Ook willen we graag aangeven dat het verhaal volledig verzonnen is. Inclusief de hoofdpersonen en de betreffende bedrijven.

Veel plezier hebben we beleefd aan het verzinnen van de namen van de verschillende hoofdpersonen. Graag geven we u een heel klein kijkje in onze keuken.

Tijdens een van de besprekingen in Vinkeveen moesten we een naam verzinnen voor de rechercheur in het boek. Op dat moment kwam de serveerster naar ons toe met onze bestelling. “Heb je een vriend?”, vroegen we haar. “Ja”, zei ze lachend. “Hoe heet hij?”. Waarop ze antwoordde: “Dave”.

“Mooi, dan is hij nu rechercheur in Amsterdam.”

En zo is Dave ten Wolde aan zijn voornaam gekomen.

Eigenlijk is dit voorbeeld kenmerkend voor het ontstaan van de meeste namen van de hoofdpersonen. Daar zit geen diepere betekenis achter. Veelal zijn ze tot stand gekomen in vergelijkbare situaties.

Al heel snel besloten we dat we dit boek niet alleen in gedrukte vorm wilden gaan uitbrengen, maar het onze lezers ook als e-book (in pdf) wilden gaan aanbieden. De e-book uitgave is gratis te downloaden van de website.

De gedachte daarachter is dat we niet de bedoeling hebben om met ons boek geld te verdienen. Dat is vanaf het begin niet de opzet geweest. De gedrukte versie is tegen een redelijke prijs verkrijgbaar. De e-book uitgave kost ons verder niets, dus die verspreiden we dan ook voor niets. Ons uitgangspunt is dat we plezier beleven aan dit boek. Dat is meer waard dan geld.

Wij kunnen alleen maar hopen dat u als lezer iets van ons schrijfplezier proeft. En dat u niet te kritisch bent op onze auteurstalenten, of het ontbreken daarvan.

Rob en Rikkert
Vinkeveen, mei 2008

De auteurs

Rob van Wissen:

Rob (1952) is al ruim tien jaar als partner werkzaam bij DPSC European Executive Search. (www.dpsc.nl) De DPSC organisatie bestaat uit een hecht team van Consultants, Research Consultants en een professionele back-office. Vrijwel iedereen heeft zijn eigen specialiteit en kan terugvallen op een jarenlange ervaring in de Executive Search-branche voor de ICT-sector.

Rob is één van de stuwende krachten achter de Nederlandse organisatie van DPSC en is mede verantwoordelijk voor het succes dat DPSC heden ten dage heeft. Rob is ook een succesvol coach en oprichter van het bedrijf Capdenac. (www.capdenac.nl) Hij organiseert regelmatig coachingsessies op mooie locaties in Frankrijk. Rob is gehuwd en de trotse vader van vier volwassen kinderen.

Rikkert Walbeek:

Rikkert (1970) is bijna tien jaar actief geweest in verschillende salesfuncties, voornamelijk bij Amerikaanse, ICT bedrijven.

In 2002 besloot hij SalesXeed (www.salesxeed.com) op te richten, een bedrijf dat zich richt op sales outsourcing en sales recruitment.

Rikkert is een 'salesgek' pur sang. Vanuit die optiek schrijft hij regelmatig over sales. Zo heeft hij het eerste Nederlandse weblog over sales opgezet: www.salesiseenvak.nl

Ook schrijft hij een maandelijkse column in het vaktijdschrift voor sales, SalesExpert.

Daarnaast verzorgt Rikkert regelmatig lezingen en workshops rondom het onderwerp sales.

Rikkert is gelukkig getrouwd en heeft een dochtertje en een zoontje.

Appeltje-eitje, dacht Nick, toen hij het kantoorpand van ZOK Systems verliet. Hij had zojuist een geanimeerd gesprek gehad met de personeelsmanager Peter Maurits, die hem de opdracht had gegeven om een nieuwe Sales Directeur te zoeken. Hij had tijdens het gesprek al aan een aantal potentiële kandidaten zitten denken. Maurits had hem zelfs de naam en het mobiele nummer van de directeur van een van hun concurrenten meegegeven, met het nadrukkelijke verzoek die vooral te benaderen. En gezien het feit er een passend salaris aanbod zal worden gedaan, zou hij deze opdracht wellicht zonder al teveel inspanning kunnen invullen.

Nick startte zijn cabrio, liet het dak geruisloos openvouwen, stemde het audio systeem af op een van de MP3 kaarten en reed, net iets te hard, met de muziek van Zucchero uit de Bose luidsprekers, van het parkeerterrein af. Dat deze opdracht een totaal andere invulling zou krijgen kon hij op dat moment niet vermoeden.

Peter Maurits keek hem na vanachter het raam van zijn luxueuze kantoor op de bovenste verdieping van het statige kantoorpand in het centrum van Amsterdam. Zo, die hebben we te pakken, dacht hij en hij toetste het nummer van zijn directeur in. "Dit is de voicemail van Jan Capar"... Hij gooide zijn mobiele telefoon op zijn bureau. Die lamzak is ook nooit te bereiken! Maurits pakte zijn jasje en verliet het kantoor om in de Industriële Groote Club op de Dam een borrel te gaan drinken. Mogelijk zou hij Jan Capar daar nog tegen het lijf lopen. Ook al was die kans klein want Jan, die ondanks zijn zesenvijftig jaar nog bij zijn moeder woonde, ging altijd liever naar huis.

Pascal van Vlaanderen hing lachend de telefoon op. Eindelijk was het Nick gelukt om bij ZOK Systems binnen te komen. Jaren hadden ze achter dit account aangejaagd. Hun grootste concurrent, de Nederlandse dochter van het Amerikaanse Lang & Hollton, was al jaren de huisleverancier van ZOK Systems. Hij begreep niet hoe het Nick was gelukt om deze opdracht binnen te slepen. Nick had gezegd met een uurtje op kantoor te zijn en het hele verhaal uit de doeken te zullen doen.

Het gaf Van Vlaanderen mooi de tijd om Monique, zijn secretaresse, opdracht te geven om vast champagne te regelen. Zo een mooie nieuwe opdracht diende natuurlijk gevierd te worden. Nadat Monique de flutes op zijn bureau had gezet en de kamer weer verliet, mijmerde hij wat voor zich uit. Nog maar drie maanden terug, tijdens hun vakantie aan de Cote d'Azur, had hij zijn vrouw Nicole verteld dat Nick een hele grote zou gaan worden. Hij herkende zichzelf in die jongen. Van Vlaanderen dacht terug aan zijn eigen eerste jaren als headhunter. Begin jaren tachtig werd er op een heel andere manier zaken gedaan. Nog steeds moest hij wennen aan de snelheid van het zakendoen vandaag de dag door de komst van e-mail en mobiele telefoons. Nicole had hem al jaren terug gezegd naar een opvolger uit te gaan zien. Nu Nick deze opdracht binnen had zou Van Vlaanderen zijn opvolger wel eens kunnen hebben gevonden.

Hij dacht terug aan zijn eerste stappen die hij als headhunter zette voor HN&DdG Executive Search. Hoe hij maanden lang niet naar klanten mocht, bang als men was dat hij het, als 23-jarige, zou verprutsen. En hoe hij na acht maanden eindelijk mee mocht met zijn mentor naar het eerste klantbezoek. Hij kon er bijna niet van slapen.

Na twee jaar mocht hij dan eindelijk zijn eerste klanten zelfstandig gaan benaderen. En slechts drie jaar later stapte hij over naar het Amerikaanse BDG Consulting. Daar maakte hij een stormachtige carrière door en werd binnen twee jaar partner van de Nederlandse divisie. Maar de

Amerikaanse moedermaatschappij legde hem teveel aan banden wat hem deed besluiten niet lang daarna zijn eigen bedrijf op te richten.

Nicole was net zwanger van hun eerste dochter toen hij thuis kwam met het grote nieuws om voor zichzelf te gaan beginnen. Een knallende ruzie was het gevolg. Maar toch is ze hem al die jaren bijzonder trouw gebleven. Ook toen hij wilde plannen maakte om vestigingen in Londen, Frankfurt en Parijs te gaan openen. Zelfs toen hij de overstap naar New York wilde gaan maken. Van Vlaanderen leek voor het geluk geboren. Waar en hoe hij startte, het lukte hem. Elke keer weer bewees hij binnen een mum van tijd een stabiele en rendabele klantenportefeuille op te bouwen.

Maar de laatste jaren was het vuur in zijn ogen wat aan het doven. Hoe vaak zei Nicole hem niet om het wat rustiger aan te gaan doen. Regelmatig liet hij zich overhalen om een weekje samen met haar naar Saint-Raphaël te gaan. Ze beschouwden deze prachtige Zuid Franse kustplaats min of meer als hun tweede thuis. Als ze daar op het terras aan een fles Domaine Ott rosé zaten fantaseerden ze vaak over een emigratie naar de Cote d'Azur. Nicole had hem meermaals gezegd dat het toch echt tijd werd op zoek te gaan naar een goede tweede man die te zijner tijd de hele boel kon overnemen.

Plots schrok hij op van het gejuich op de gang van zijn kantoor. Met een wilde zwaai openende Nick de deur van zijn kamer. Van Vlaanderen liep op hem af en omhelsde hem als was het zijn eigen zoon.

“Jemig man, dat heb je ‘m toch maar mooi geflikt! Hoe heb je het voor elkaar gekregen! Ik ben apetrots op je. Ik heb altijd al geweten dat je het in je hebt, maar hiermee heb je het bewijs daarvoor geleverd. Kom op, Monique heeft de champagne al klaar gezet, dan gaan we het op een zuipen zetten!” Pascal gaf Nick nog een dikke knuffel en duwde hem op de luxe lederen tweezitsbank in de hoek van zijn kantoor. “Proost! De anderen komen zo ook een glaasje meedrinken, maar vertel hoe het is verlopen! Hoe heb je Maurits zo ver gekregen dat hij zijn handtekening onder het contract heeft gezet?”

Nick keek met brutale ogen naar Pascal. Van die ogen, die je ziet bij jonge kerels die op weg zijn het helemaal te gaan maken. Een beetje brutaal maar toch vol respect. Blijkbaar zat Nick te lang in gedachten verzonken want Pascal werd ongeduldig. “Nu, kom op man, hoe heb je het klaargespeeld?”

“Het ging als van een leien dakje Pascal,” antwoordde Nick terwijl hij iets te gulzig van de champagne dronk. “Je weet dat Maurits zelf al een tijd aan het zoeken is en jan en alleman al heeft benaderd. Vrijdagavond kreeg ik een telefoontje van hem met de vraag of ik vanmiddag bij hem op kantoor kon komen om concreet over een werving & selectie opdracht te praten. Wat ik al vermoedde bleek waar te zijn. Al zijn pogingen waren op niets uitgelopen en hij heeft uiteindelijk van Jan Capar op zijn sodemieter gekregen omdat ondertussen iedereen op de hoogte was van zijn rare capriolen. Hij klampte zelfs mensen in de kroeg aan! En dat ging Jan toch echt te ver.”

“Maar Lang & Hollton doet toch alle werving & selectie opdrachten voor hen?” vroeg Pascal. “Ja, dat klopt, maar ook die zijn niet met een geschikte kandidaat gekomen. Volgens Maurits was het tijd dat ze hun licht ook eens ergens anders op staken. Deze opdracht is een soort van test. Als we deze opdracht goed weten in te vullen dan is er meer te halen voor ons”, zei Nick. “Jeetje man, als ik deze positie weet in te vullen dan

maak ik kans om dat hele account binnen te gaan slepen. Dan doen we volgens mij hele goede zaken, Pascal!"

"Enfin", zei Nick en hij schonk zich nog maar een tweede glas champagne in. "Ik heb met hem het hele profiel doorgenomen en ook de lijst met kandidaten die hij zelf al heeft benaderd. Ik heb zelfs al een aantal namen van geschikte kandidaten de revue laten passeren en ik sta er van te kijken dat die nog niet door Maurits zijn gebeld. Het gekke is dat Maurits nogal sturend was in het feit dat ik Erwin de Vries van BiZoftware moet gaan benaderen. Terwijl hij zelf de afgelopen maand ik weet niet wie allemaal al heeft benaderd. En nu stuurt hij mij achter De Vries aan. Dat verbaasde me wel een beetje.

Maar op zich heeft Maurits wel een punt. Ik denk namelijk dat deze baan uitermate geschikt is voor Erwin de Vries. Twee weken geleden kwam ik hem nog tegen op de Telecom beurs in de RAI en daar gaf hij mij te kennen wel open te staan voor een nieuwe uitdaging. En ik denk dat de uitdaging bij ZOK Systems wel eens de juiste stap voor hem zou kunnen zijn."

"Dat denk ik ook Nick", zei Pascal. "Maar doe nu maar even rustig aan en zorg eerst dat je een aantal goede kandidaten selecteert en kwalificeert, zodat je ze gelijktijdig kunt voorstellen. Is Jan Capar eigenlijk zelf ook betrokken bij deze selectieprocedure?"

"Meer dan dat, hij doet zelf alle eerste interviews", antwoordde Nick. "En weet je wat het inkomen is? Driehonderdduizend Euro on target in de verhouding zestig - veertig. Krankzinnig hoog toch! En die lul van een Maurits vertrok geen spier toen hij ons contract ondertekende. Denk je toch eens in man. Als ik deze vacature succesvol invul dan is dat een mooie bonus voor mij! Dan ben ik erg hard op weg om mijn jaargetarget te gaan halen. Zeker als ik het hele account ZOK Systems ook weet binnen te halen. Jij en ik weten dat daar nog veel meer vacatures zijn in te vullen."

"Ja, ja lieve jongen" zei Pascal, "maar je weet ook hoe ze zijn bij ZOK Systems en je weet hoe kritisch Jan Capar zelf is, dus ga nu niet de huid

verkopen voordat de beer is geschoten. Ik neem aan dat de factuur voor de eerste termijn direct de deur uit kan?”

“Is al gebeurd”, zei Monique die net binnen kwam lopen en de laatste woorden van Pascal opving. Nick stond galant op en schonk haar een glas champagne in dat ze blozend in ontvangst nam. “Ga je straks nog mee naar de kroeg?” fluisterde Nick haar in het oor. Monique nam snel een slok en ontweek verlegen het antwoord. Ze was blij dat ze gisteren haar ‘Brazilian’ nog had bijgewerkt. Zou Nick nu dan toch eindelijk...?

Dat kan wachten, dacht Jan Capar toen hij de statige hal van het Amstel Hotel binnenliep. Nu zijn er toch echt belangrijker zaken te regelen. Hij had met Peter Maurits afgesproken hem direct te bellen als alles was geregeld. Die Maurits kon je om een boodschap sturen, dacht hij lachend bij zichzelf. Hij drukte Maurits weg op zijn mobiele telefoon en stapte resoluut de trap af op weg naar de serre.

Daar zat Joost van Groesbeek voor zich uit te staren. De asbak vol peuken verraadde dat hij er al enige tijd zat en nerveus was. Godzijdank daar had je hem eindelijk, dacht Van Groesbeek opgelucht. Capar had hem eerder die dag gebeld met het verzoek die avond af te spreken in de serre van het Amstel Hotel. Vreemd, want Capar sprak nooit af op een andere locatie dan op zijn eigen kantoor. Maar deze keer had hij er uitdrukkelijk bij gezegd dat hij Joost ongestoord en onder vier ogen wilde spreken. En dat niemand nog van deze ontmoeting op de hoogte mocht worden gebracht.

Jan Capar begroette Van Groesbeek hartelijk en sloeg hem enthousiast op de schouders. "Goed je te zien man!" Van Groesbeek zag zelfs iets van een kwajongensachtige blik in zijn ogen. Van Groesbeek was al sinds jaar en dag verantwoordelijk voor Lang & Hollton in Nederland. In de loop der jaren waren hij en Jan zakenvrienden geworden. Jan Capar sprak altijd open en eerlijk met Joost en eigenlijk hebben ze al die jaren zaken gedaan zonder ook maar een enkele onenigheid. Misschien was het juist wel daarom dat Van Groesbeek zo achterdochtig was om al die geheimzinnigheid van Capar.

Jan Capar bestelde een koffie en een cognac en keek Van Groesbeek vragend aan wat hij wilde bestellen. Van Groesbeek zat hopeloos te staren, nog steeds ontdaan door de hele situatie. Uiteindelijk bestelde hij maar hetzelfde, hoewel hij helemaal niet van cognac hield. Hij was een echte bierdrinker, iets dat hij had overgehouden uit de tijd dat hij nog actief hockey speelde in Bloemendaal.

“Wat is er toch man”, vroeg Van Groesbeek met trillende stem. “Waarom moesten we nu perse hier afspreken?” Capar keek hem triomfantelijk aan en begon hard te lachen. “Ontspan eens een beetje kerel, je staat op het punt je grootste klant te verliezen.” Van Groesbeek voelde de grond onder zich vandaan zakken, hoorde hij het nu goed? Nodigde die klootzak hem uit in het Amstel Hotel om hem de laan uit te sturen? Al het bloed in zijn plompe lichaam stroomde naar zijn hoofd, maar op het moment dat hij dreigde uit te vallen naar Jan Capar piepte zijn mobiele telefoon.

De SMS die op het scherm van zijn mobiele telefoon verscheen deed Joost terstond weer verbleken. Het was dus echt waar. Jan Capar had een officiële fax gezonden naar kantoor waarin hij alle overeenkomsten met Lang & Hollton per direct had opgezegd. Joost las het bericht, gestuurd door zijn assistente, nog driemaal voordat hij opkeek. Nog steeds had Capar die kwajongensblik in zijn ogen.

“Joost, kerel, maak je niet zo druk.” begon Capar zijn verhaal. “Vertrouw me dat we hier allebei beter van gaan worden. Maar ik moet even van je af. Peter Maurits heeft vanmiddag een overeenkomst getekend met Nick Damstroom, je weet wel, dat binkie van Van Vlaanderen. Dat is maar tijdelijk, die jongen moet even wat problemen voor me oplossen. Problemen waar jij, Joost, je handen niet aan vuil wilt maken.” Van Groesbeek keek hem vragend aan. Zijn gedachten slingerden heen en weer tussen ongeloof en kwaadheid.

Jan Capar zag Van Groesbeek spartelen en besloot hem uit zijn lijden te verlossen. “Joost, ik wil dat dit gesprek absoluut tussen ons blijft. Zelfs je assistente en je vrouw mogen hier niets van weten. Kan ik je vertrouwen dat wat wij gaan bespreken onder geen beding naar buiten komt?” Van Groesbeek knikte en keek Capar vragend aan.

Op de Industriële Groote Club bestelde Peter Maurits zijn derde glas Schotse malt whisky en probeerde nogmaals Jan Capar op zijn mobiele telefoon te bereiken. Waarom is hij nu niet bereikbaar, hij heeft me toch zelf gezegd om direct te bellen als ik Nick Damstroom op die opdracht heb gezet, dacht Maurits bij zichzelf. De klok gaf na zevenen aan, dus thuis hoefde hij ook niet meer aan te schuiven. Zijn vrouw was ondertussen wel gewend aan het feit dat hij vaker niet dan wel mee at.

Maurits begon zich langzamerhand wat licht in zijn hoofd te voelen. Was het de malt whisky of de hectiek van deze dag? Het maakte dat hij er in ieder geval niet veel meer van begreep. Waarom wilde Jan Capar nu ineens van Lang & Hollton af? Ze hadden notabene vorige maand nog gesproken over verlenging van de lopende contracten. En waarom bemoeide Capar zich ineens persoonlijk met de aanstelling van een nieuwe Sales Directeur?

Maurits kon zich onmogelijk voorstellen dat Jan Capar ineens belangstelling had voor sollicitatie- en selectieprocedures. Maar waarom in hemelsnaam bemoeide hij zich er dan zo mee? En waarom kwam Jan Capar met Erwin de Vries op de proppen als mogelijke kandidaat? Sterker nog, Jan had verteld dat Nick Damstroom er alles aan moest doen om te proberen De Vries binnen te halen. Oké, De Vries was een capabele vent met een goede naam in de markt. Maar hij was toch zeker niet de enige?

Bovendien, het was nog een ontzettend vervelende kwast ook. Maurits had De Vries meermaals ontmoet op bijeenkomsten in de Industriële Groote Club. Ze lagen elkaar al helemaal niet vanaf de eerste ontmoeting. De Vries had het erg getroffen met zichzelf en liet maar al te graag doorschemeren dat hij het niet zo op had met 'personeelsbaasjes'. Maurits hield hem dus liever buiten de tent.

Maar Capar was echter redelijk resoluut met het naar voren brengen van De Vries als kandidaat. Daar zou toch niets achter zitten? Maurits bestelde nog een whisky en vroeg de ober om de rekening. Hij kon maar beter naar huis gaan. “Zal ik ook maar een taxi voor u bestellen?” vroeg de ober vriendelijk. Dat leek Maurits inderdaad maar beter. In deze toestand kon hij nog onmogelijk achter het stuur kruipen.

Hij liet zich comfortabel per taxi naar Abcoude rijden en zou morgen wel zien hoe hij weer op de zaak kwam. Hij nam zich voor om morgen in ieder geval uit te zoeken waar Jan Capar nu precies mee bezig was.

Pascal van Vlaanderen zat aan een kopje espresso en dacht terug aan de eerste kennismaking met Nick. Tijdens het eerste gesprek zat hij te zwaaien met de zakjes suiker en melk om die in de koffie te schenken en had niet in de gaten dat de zakjes al open waren. Zonder dat hij het zelf in de gaten had zat zijn donkerblauwe pak helemaal onder het witte melkpoeder. Nick excuseerde zich voor zijn stuntelige gedrag. Zijn onbevangen blik sprak Van Vlaanderen wel aan. Dat zou wel eens een goede kandidaat voor onszelf kunnen zijn.

“Headhunting is bellen en babbelen. Makkelijk gezegd, maar je moet wel weten wie je dan gaat bellen en waarover je dan moet babbelen”, begon Van Vlaanderen toen zijn betoog. “Met andere woorden: je zult je moeten verdiepen in de opdrachtgever en in de kandidaat. Verder is het een kwestie van volhouden, doorzettingsvermogen, kunnen omgaan met teleurstellingen en telkens weer opnieuw beginnen. Het is topsport. De beste headhunters zijn te vergelijken met topsporters. Enorm gedreven en bijzonder ambitieus. Het is absoluut geen baan van negen tot vijf. Netwerken is belangrijk en dat doe je echt de gehele dag door.”

“Wat voor sport beoefen jij eigenlijk zelf?”, vroeg Nick. Hij keek het kantoor rond en liet zijn oog rusten op de boekenkast die rijk gevuld was met modellen van exclusieve auto’s. “Eh..., ik drink graag wijn en wel de rosé van Domaine Ott, de lekkerste rosé uit Frankrijk”, had Van Vlaanderen geantwoord. “Oh”, zei Nick en dacht, die kerel ligt mij wel. Met hem zou ik maar wat graag gaan samenwerken.

“Welnu, Nick, als ik je in dienst neem, dan zorg ik er persoonlijk voor dat je wordt ingewijd in de geheimen van ons vak. Je krijgt een harde leerschool. Ik ben zeer veeleisend. Ik stel hoge eisen aan mezelf, maar ook aan mijn medewerkers. Ik ben niet makkelijk. Ik ben nadrukkelijk aanwezig in deze organisatie en ik heb zo mijn stemmingen. Met andere woorden, ik ben een mens! Maar als jij laat zien wat je kunt en je targets

haalt dan krijg je van mij echt alle vrijheid en dan is samenwerken een groot feest”, had Van Vlaanderen nog benadrukt.

“Pascal waar zit je met je gedachten, je mobiele telefoon gaat”, zei Monique terwijl ze een tweede kopje koffie voor hem maakte. Het was een SMS bericht, afkomstig van de assistente van Joost van Groesbeek van Lang & Hollton. Van Vlaanderen kreeg wel vaker heimelijk berichtjes van haar. Ze had tenslotte vroeger voor hem gewerkt en hij had nog wel eens stiekeme afspraken met haar gehad. Maar dat was lang voordat hij Nicole ontmoette. Vanaf dat moment was hun relatie puur vriendschappelijk en professioneel.

Het SMS-bericht dat op het scherm van zijn mobiele telefoon verscheen deed Van Vlaanderen terstond verbleken. Het ging dus nog veel verder. Jan Capar had een officiële fax gezonden naar het kantoor van Lang & Hollton waarin hij alle opdrachten per direct introk. “Monique, waar hangt Nick toch uit? Laat hem onmiddellijk hier komen!”, brulde Van Vlaanderen.

Monique kwam verschrikt binnengerend. Wat was er nu weer aan de hand, dacht ze bij zichzelf. “Bel Nick en laat hem zo snel mogelijk bij mij komen. Ik wil hem nu spreken, het is dringend.” Monique begreep direct de ernst van de zaak.

“Ik zal hem direct bellen, Pascal. Overigens staat Thijs Verhees voor jou aan de balie, voor dat interview met SalesExpert.”

“Mooi dat hij er is, laat hem binnen en regel even koffie voor hem Monique”, zei Pascal.

Thijs is de uitgever van het vaktijdschrift SalesExpert en zou een interview met Pascal van Vlaanderen houden over de gespannen arbeidsmarkt voor sales.

Joviaal schudden Thijs en Pascal elkaar de hand waarna ze snel gingen zitten. Nadat Monique de koffie had gebracht begonnen ze hun overleg. “Hoe is het bij jullie?” vroeg Thijs aan Pascal. “Ach man, dat wil je niet weten.” antwoordde Pascal zuchtend. Waarna hij in lachen uitbarstte en ze het interview begonnen.

De ober zette de bestelde koffie en glazen cognac voor Jan Capar en Joost van Groesbeek op tafel. Joost stak zenuwachtig nog maar een sigaret op terwijl hij Jan vragend aankeek. “Luister goed Joost”, zei Jan Capar. “Ik ga binnenkort een vijandelijke overname doen maar daarbij zitten twee mensen mij in de weg. De Sales Directeur van die tent, Erwin de Vries en Peter Maurits mijn eigen personeelsman. Ik heb Peter verzocht om via die jonge hond van Van Vlaanderen, je weet wel Nick Damstream, Erwin de Vries daar weg te halen. Daarna doe ik de overname en komt Erwin weer terug in zijn oude baan. Dat wordt vervolgens een onhoudbare situatie want zijn ex-collega’s pikken dat natuurlijk niet.

De Vries is op zich een capabele vent, maar er valt erg moeilijk mee samen te werken. Hij schijnt nogal goed te liggen bij klanten, maar zijn collega’s zien hem bijna allemaal liever gaan dan komen. Maar hij zorgt wel voor een zeer stabiele basis in de commerciële strategie van die tent. Zodra hij daar weg is zal er ongetwijfeld een hoop interne onrust uitbreken. Hoewel hij niet erg geliefd is, zorgt hij wel al jaren voor een zeer strakke omzetgroei. Met het wegvallen van De Vries zal daar zeker een dip in komen. Nog los van het feit dat ze dan ook met de handen in het haar zitten als het gaat om de commerciële strategiebepaling voor de komende jaren.

Voor mij is hij extra belangrijk omdat hij een enorme hekel heeft aan HR-afdelingen en HR-managers in het bijzonder. En daar gaat hij mijn troef uitspelen. Hij gaat namelijk geheid bonje krijgen met Peter Maurits. Zeker als Maurits er achter gaat komen dat ik die De Vries carte blanche ga geven als het gaat om het personeelsbeleid binnen zijn eigen team.

Voor je het weet vechten Maurits en De Vries elkaar de tent uit. Voor mij de aanleiding om beiden op staande voet de laan uit te sturen. Die Maurits wil ik al een tijdje kwijt want die bemoeit zich werkelijk overal mee. Dat kan ik tijdens een overname natuurlijk niet gebruiken. Dan zullen er namelijk koppen moeten rollen. Het laatste dat ik dan nodig

heb is een HR-manager die me continu voor de voeten loopt met allerlei regeltjes enzovoort. Zo vang ik mooi twee vliegen in een klap.” Jan Capar keek na zijn betoog triomfantelijk uit zijn ogen, alsof hij zojuist de hele wereldeconomie had gered.

Joost van Groesbeek moest even slikken. Dit had hij nooit achter Capar gezocht. Hij had altijd gedacht dat hij een integere zakenman was. Zo zie je maar wat geld en macht met mensen doet.

Hij sloeg in een teug de cognac achterover en wenkte de ober. “Doe mij maar een biertje! Jij nog wat drinken Jan?”

“Neen, laat maar”, en Capar vervolgde zijn verhaal. “Je begrijpt dat hierdoor Van Vlaanderen er ook niet ongeschonden uitkomt en dan wordt het voor jou tijd om je slag te slaan. Je komt weer bij ons terug en je begrijpt dat er dan ontzettend veel te doen zal zijn op het gebied van outplacement, coaching en natuurlijk werving & selectie. Je zult moeten uitbreiden. Misschien zelfs Van Vlaanderen overnemen.”

Nick Damstroom werd wakker met een bonkende koppijn. Langzaam kwam hij weer bij zijn positieven en ineens werd alles weer redelijk helder. Gisterenavond was hij nog met een aantal collega's de stad in geweest en ze waren natuurlijk weer veel te lang doorgezakt in Café Luxembourg, aan het Spui in Amsterdam. Natuurlijk moest zijn deal gevierd worden. Pascal van Vlaanderen wilde niet mee. Die moest nog wat zaken afronden op kantoor en zou misschien later nog wel even komen. Maar Nick wist maar al te goed dat het weer een loze belofte was. Pascal kwam nooit mee de stad in, ook niet als er wat te vieren was. Hij voelde zich toch wat te oud om met al die jonkies in de kroeg te gaan staan.

Zonde, dacht Nick want er waren verdomd veel lekkere wijven in de kroeg. Maar daar moest Pascal toch nooit iets van weten. En toen schoot het hem weer te binnen. Dat hij Monique gisterenavond had beloofd om binnenkort een keer met haar uit eten te gaan. Ze had de hele avond om hem heen gehangen. En hoewel hij het een bijzonder aantrekkelijke dame vond heeft hij het toch maar een beetje afgehouden. Maar uiteindelijk heeft hij met zijn lamme kop haar toch een etentje beloofd. Jeetje, wat stom zeg, daar ga ik natuurlijk niet onderuit komen, dacht Nick bij zichzelf.

Sinds dat akkefietje twee jaar terug was Nick wat voorzichtiger geworden met zijn seksuele escapades in de zakelijke sfeer. Hij herinnerde zich nog goed hoe ontiegelijk kwaad Van Vlaanderen was geweest toen hij er achter kwam dat Nick de secretaresse van zijn grootste klant had veroverd.

Het had hem bijna zijn baan en daarmee zijn carrière gekost. Wat ben je toch een enorme domme lul, had Van Vlaanderen geroepen. Ik zie ook wel dat die dame heel aantrekkelijk is. En ik snap ook nog wel dat je daar gebruik van maakt als vrijgezel. Maar Nick, dat doe je toch niet op het toilet bij die klant! Van Vlaanderen was woedend en liet hem vervolgen

zes maanden lang geen nieuwe klanten behandelen. Dat heeft hem toen veel extra commissie gekost. Maar achteraf begreep hij wel dat Van Vlaanderen zo kwaad op hem was. Nooit meer is er over gesproken. Voor Van Vlaanderen was de zaak afgedaan.

Maar nu zat hij dus vast aan Monique en zij zou hem daar vast en zeker aan gaan herinneren. Zonde toch dat die meid bij ons op kantoor werkt. Met haar lange blonde haren en doordringende bruine ogen was het een schoonheid om te zien. Veel te vaak hing ze voorovergebogen over zijn bureau en hield dan van die vrouwenpraatjes. Vaak had hij haar dan ter plekke willen..... Shit, zijn mobiele telefoon, wie belt er in hemelsnaam nu zo vroeg op de dag?

Het was Monique. Nick werd heel even heen en weer geslingerd tussen fantasie en werkelijkheid. Alleen klonk Monique nu ineens heel zakelijk. "Waar ben je Nick?" vroeg ze hem. "Pascal wil je nu direct spreken!" Hij keek op de wekker en zag dat het al ver na tien was. Hoe kon die meid nu al op kantoor zijn? Hij had haar toch iets na vier uur vannacht in een taxi gezet?

Nick sprong zijn bed uit en stapte onder de douche. Niet veel later reed hij in zijn cabrio zovend over de A2 naar Amsterdam. Pascal zou toch wel begrijpen dat hij na deze deal wat later op kantoor was dan normaal? En anders maar niet. Hij kan me nu moeilijk ontslaan, dacht Nick. Hij zette de muziek wat harder en trapte het gaspedaal nog maar eens wat dieper in.

Hij parkeerde zijn auto in de garage onder het kantoor en rende naar de lift. Precies om half twaalf stapte hij het kantoor van Van Vlaanderen binnen. Die leek zijn nieuwe werktijden niet echt te kunnen waarderen. "Nick jongen, ik heb ook wel gehoord dat het laat is geworden. Maar dit slaat echt helemaal nergens op. Besef je wel wat je hebt binnengehaald? Jan Capar kennende zal hij vanmiddag al aan de telefoon hangen met de vraag hoe ver je bent. En dan zul je toch echt met een goed verhaal moeten komen. Dit kan echt niet, Nick!"

Op dat moment kwam Monique binnen met koffie. “Je zult wel trek hebben in een kop koffie, Nick?” Ze lachte hem daarbij toe op een manier die hem een beetje deed blozen.

“Oh, Monique wil je nog even nieuwe toner voor mijn printer bestellen bij Printwinkel.nl?” zei Pascal. Voorheen liet hij Monique daarvoor altijd naar een lokale winkelier rijden, maar tegenwoordig bestelden ze die dingen gewoon online. Veel makkelijker en bovendien goedkoper.

Toe ze het kantoor weer verliet ging Van Vlaanderen verder. “Nick, kijk je een beetje uit met Monique. Ik wil hier geen gesodemieter op kantoor, dat weet je.” Hij keek hem daarbij op een manier aan waardoor Nick direct weer wist wie hier de baas was. “Maar goed, luister, ik heb gehoord dat Jan Capar alle contracten met Lang & Hollton heeft opgezegd. En nu wil ik weten hoe dat zit en wat jij daar vanaf weet.”

Nick keek alsof hij water zag branden. Alle contracten opgezegd? Het ging toch alleen om deze ene functie? Nick begreep er niets meer van. “Hoe weet je dat, Pascal?”

“Dat maakt niet uit”, reageerde Van Vlaanderen nors. “Ik heb ook zo mijn contacten, weet je wel.” Voor Nick begon het allemaal te duizelen. Gisteren nog had hij een nieuwe klant binnen die ‘het met hem wilde proberen’. Nu blijkt ineens dat ze Lang & Hollton er helemaal uit hebben gegooid. Wat was er toch aan de hand? En hoe kon Van Vlaanderen dit nu allemaal al weten?

Monique stormde het kantoor van Van Vlaanderen binnen. “Vlug”, zei ze. “Zet het nieuws op RTL-Z aan, Rolf van Dommelen is neergeschoten.”

“...gisteravond na sluitingstijd is aan het Spui in Amsterdam tegenover Café Luxembourg het stoffelijk overschot gevonden van de bekende investeerder en multimiljonair Rolf van Dommelen. Voorbijgangers hadden enkele ogenblikken daarvoor een tweetal schoten gehoord. De 49-jarige Van Dommelen, die gescheiden was van zijn vrouw Karin, had een reputatie in het Amsterdamse uitgaanscircuit. Hij werd regelmatig gesignaleerd in Brasserie Flo in de Amstelstraat en was tevens een veelvuldig bezoeker van de Industriële Groote Club, de bekende businessclub aan de Dam. Van Dommelen werd veelvuldig gesignaleerd met mooie, jonge vrouwen. De politie van Amsterdam is op zoek naar getuigen van het incident en verzoekt iedereen die zich gisteravond in de omgeving van het Spui bevond, zich te melden..”

Monique haastte zich terug naar haar eigen bureau om de rinkelende telefoon aan te nemen. Van Vlaanderen keek Nick vragend aan. Nick, die nog steeds niet helemaal terug op aarde was, keek wat wazig voor zich uit.

“Wat is er vandaag met jullie aan de hand?”, vroeg Van Vlaanderen doelend op Nick en Monique. “Nick..... Nick, luister je eigenlijk wel naar me?”

“Verdorie”, zei Nick. “Wij waren gisteravond in Café Luxembourg. Ik ben Van Dommelen daar niet tegen gekomen, maar ik meende nog wel even Jan Capar te zien. Ik dacht toen nog, wat doet hij hier eigenlijk? Toen ik nog een keer keek zag ik hem overigens niet meer en ik dacht toen dat ik het me had ingebeeld. We hadden ondertussen ook al flink wat ingenomen.”

“Wacht even Nick”, zei Pascal. “Niet zo snel! Weet je zeker dat je Jan Capar hebt gezien, want die heeft wel eerder in een onpure zaak samen met Van Dommelen gezeten en ik zou er niet van staan te kijken als hij nu weer in combinatie met hem bij een duistere zaak betrokken is.

Ik denk dat we ons hier even buiten moeten houden. Ik vertrek vanmiddag met Nicole naar Saint Raphaël. Jij stapt morgen in de auto en vertrekt naar onze vestiging in Parijs. Je moest daar toch naar toe in verband met dat overleg over die internationale vacatures waarvoor wij de opdracht hebben gekregen om kandidaten te zoeken. Zodra je daar klaar bent kom je ook lekker naar Saint Raphaël en daar spreken we de zaak verder door. Ik laat Nicole het gastenverblijf wel voor je in orde maken.

Dan hebben we het ook wel verder over ZOK Systems. Je lijkt er nu toch niet bij te zijn met je hoofd. Zorg dat je vanmiddag nog je lijst met potentiële kandidaten voor ZOK Systems verder uitwerkt. Ik wil in Frankrijk die lijst uitgebreid met je doornemen. En zorg dat je alles natrekt over Erwin de Vries. Bel je contacten en vraag na hoe hij ervoor staat. We kunnen ons nu echt geen missers veroorloven, maar dat begrijp je wel, toch? Nu, kom op, aan het werk! Ik zie je morgen!” Van Vlaanderen liep gedreven zijn kantoor uit. Met een stevige pas baande hij zich een weg naar de parkeergarage, Nick verdwaaft en alleen achterlatend.

Pascal lag nog heerlijk na te genieten van de toffe seks die hij die ochtend met zijn Nicole had. Ze kropen nog even lekker tegen elkaar aan en hij voelde de warmte van de ochtendzou die door de openstaande deuren van de slaapkamer in hun huis in Saint Raphaël naar binnen scheen. Een licht briesje speelde met de fluwelen gordijnen. Hij dacht aan het voorval op kantoor gisteren, kreeg trek in koffie en schoof Nicole van zich af om uit bed te stappen. "Ik blijf nog even lekker liggen", knorde Nicole en draaide zich om.

Pascal stapte het terras op en begroette zijn buurman Yves die in de verte op een ladder stond om de dakpannen op zijn huis terug te leggen die tijdens de heftige windstoten die de Mistral wel eens met zich mee brengt waren losgeslagen.

Was het lekker, gebaarde Yves tegen Pascal, wijzend op zijn afnemende maar toch nog flinke erectie. Pas toen realiseerde Pascal dat hij in zijn blote kont over het terras liep. Hij wuifde glimlachend naar Yves en liep terug de slaapkamer in om een badjas aan te trekken. Hij pakte zijn mobiele telefoon en stuurde nog even snel een SMS-bericht naar Nick met het verzoek om de Nederlandse kranten mee te nemen.

Yves was gedurende de vele jaren een goede vriend van Pascal en Nicole geworden. Als zij niet in hun huis in Zuid-Frankrijk waren hield hij een oogje in het zeil. De laatste tijd waren er steeds meer inbraken en men had het vooral gemunt op de vele villa's die regelmatig leegstonden. Yves was een homofiele kunstschilder en een echte levensgenieter. Hij organiseerde regelmatig feestjes waar bekenden uit de kunst-, film- en homowereld op af kwamen.

Als tegenprestatie mocht Yves gebruik maken van het gastenverblijf van het huis van Pascal, als er weer eens een stel vrienden uit Parijs bleef slapen. Tot nu had hij er echter nog nooit gebruik van gemaakt. Ook kwam Yves hen altijd van het vliegveld van Nice afhalen als zij besloten

om even een weekendje naar het zonnige zuiden te vertrekken en liever het vliegtuig namen dan de afstand per auto te overbruggen.

Yves was ongelukkig in de liefde en had al veel relaties achter de rug. Toch genoot hij van het leven en van de mensen om zich heen. Hij had het wel goed zo. Als Pascal en Nicole in Zuid-Frankrijk verbleven, brachten ze samen met Yves heel wat uurtjes op het terras door. Het was ook met Yves dat zij voor de eerste keer de overheerlijke rosé van Domaine Ott hadden geproefd en sindsdien lag de wijnkast in de keuken vol met deze goddelijke koperkleurige drank.

Pascal maakte een kopje verse espresso en genoot voorzichtig slurpend van de hete koffie. Nicole, die ondertussen uit bed was gekomen, kwam achter hem staan en sloeg haar armen om hem heen. Hij kreeg meteen weer een stijve en draaide zich om. Het duurde niet lang of hij kwam voor de tweede keer die ochtend met flinke stoten grommend klaar. Nog nahijgend tilde hij Nicole van het aanrecht en gaf haar een tik op haar billen. “Schiet op, we moeten Nick straks van het vliegveld halen.”

“Komt Nick dan ook?” reageerde Nicole verbaasd. “Daar heb je niets over gezegd. Dan wil ik eerst nog even naar de markt om wat lekkere dingen te kopen. Ik heb zin in een enorme uitgebreide lunch met ganzenlever, dikke asperges met gepocheerde eitjes van het kippenboertje, heerlijke romige kazen en van die lekkere verse bosaardbeitjes. Ik ga snel even onder de douche. Vraag jij anders even of Yves ook komt lunchen, maar trek eerst wat aan, want als je zo naar buiten loopt breng je hem het hoofd nog op hol!” riep Nicole lachend.

Jan Capar zat thuis zweetend met een kop zwarte koffie op de bank naar het ochtendjournaal van RTL-Z te kijken. Het was al na tien en hij had nog niet eens gedoucht. Dit kon wel eens een moeilijke situatie gaan worden, bedacht hij zich. Zijn mobiele telefoon stond al de hele ochtend roodgloeiend maar bleef onbeantwoord. Wie wisten er allemaal van zijn gesprekken met Rolf van Dommelen? Gelukkig had de media er nog geen lucht van gekregen, maar hoe lang kon dat nog duren?

Opeens bedacht hij zich dat alle papieren die hij samen met Van Dommelen had opgesteld gewoon op zijn bureau lagen. Gelukkig had nog niemand op kantoor argwaan gekregen. Men wist dat hij om zich heen aan het kijken was naar een investeerder. Ook was wel bekend dat Van Dommelen een van de gegadigden was om mede-eigenaar van ZOK Systems te worden.

Die kapitaalinjectie was ook hard nodig. Jan Capar wilde zijn bedrijf naar de beurs gaan brengen om zo de groei in Azië en Oost-Europa te kunnen financieren. Ook had hij extra kapitaal nodig om enkele andere strategische overnames te doen. Van Dommelen leek een goede partner te kunnen zijn in dit hele verhaal. Hij begreep precies waar Jan naar toe wilde en hoe hij dat wilde bereiken. Eerst de organisatie financieel stabiel maken en daarna een nieuw management aanwijzen. Er moesten tevens nieuwe bestuurders komen die ZOK Systems op een professionele wijze zouden gaan leiden. Het huidige managementteam was prima in staat om de Europese operatie te runnen, maar een wereldwijde uitrol was voor hen toch echt te hoog gegrepen. Daarvoor misten zij de benodigde capaciteiten.

Vooraf zijn financiële man, Leendert Boshuijzen, was hem een doorn in het oog. Probleem was alleen dat Leendert een klein plukje aandelen had. Jan had hem tien jaar terug moeten paaien bij zijn aantreden en hem toen vijf procent van het aandelenkapitaal geschonken. Maar gaandeweg leek het erop dat Leendert meer en meer aan zijn eigen

gewin dacht dan aan het succes van ZOK Systems. Jan had hem al een aantal malen geprobeerd te lozen, maar dat was steeds weer op niets uitgelopen. Leendert wilde wel weg maar niet zonder een absurd hoge prijs voor zijn aandelen te ontvangen. Helaas had hij die clause indertijd ook in zijn contract op laten nemen. Jan kon dus onmogelijk van hem af. En Leendert wist dat maar al te goed.

Het nieuws op de televisie berichtte opnieuw over de brute moord op Rolf van Dommelen. Jan Capar kreeg er steeds weer kippenvel van. Die stomme Joegoslaven ook! Begrijpen die gasten dan helemaal niets? Capar had nog zo gezegd om Van Dommelen pas uit te schakelen als hij zelf bijna thuis zou zijn. Ze zouden hem volgen vanaf Café Luxembourg en hem vervolgens op weg naar zijn huis vlak bij het Vondelpark aan de Zuidkant omleggen. Maar die klojo's schieten hem pal voor de deur van Luxembourg neer! Terwijl Capar daar net een borrel met hem had gedronken.

Op het nieuws werden getuigen gevraagd zich direct te melden bij de Amsterdamse politie. Weinig keus dacht Jan en ging vervolgens toch maar douchen. Onder de douche bedacht hij zich dat het beter was nog maar geen slapende honden wakker te maken. Wie kon hem nu in hemelsnaam hebben herkend in Café Luxembourg? Ze waren daar hooguit een half uurtje geweest. Hij was er verder geen bekenden tegen gekomen. Capar had Van Dommelen erheen gelokt met de smoes dat hij even wat zaken met hem wilde bespreken.

Van Dommelen was ook redelijk pissig toen hij er achter kwam dat het slechts om wat futiliteiten ging, die ze net zo goed de volgende dag op kantoor hadden kunnen bespreken. Na twee glazen cognac was de meeting over en dat kwam Capar zeer goed uit. Hij stond daar toch al met het zweet op zijn rug.

Jan Capar betaalde de rekening. "Ik loop nog even naar het toilet", zei Van Dommelen en nam afscheid van Jan Capar die daarna Café Luxembourg verliet.

Gadverdamme wat is die Franse snelwegkoffie toch smerig, dacht Nick terwijl hij veel te hard over de tolweg reed op weg naar de Côte d'Azur. Het was lekker weer en hij had besloten om toch maar met de auto naar het Zuiden te rijden. Dak open en een nieuwe cd van Patricia Kaas in de cd-speler. Hij zong de eerste regels van Hotel Normandy met haar mee. "...Y'aura des bateaux sur la mer. Du sable dans nos pull-over. Y'aura le vent, le vent d'automne, Y'aura le temps, le temps qui sonne..."

Zijn gedachten dwaalden al snel af. De besprekingen met zijn Franse collega's liepen werkelijk als een sneltrein. Die internationale vacatures zou hij wel snel in kunnen vullen. Zijn Franse collega's hadden al een shortlist van geschikte kandidaten. Nick had de lijst direct naar Monique gemaild. Zij zou alle relevante gegevens in de database gaan bijwerken. Zodra hij terug zou zijn in Amsterdam kon hij er dan direct achteraan gaan.

Plotseling piepte zijn mobiele telefoon, een onbekend nummer. Nick nam op en verstomde toen hij de stem van Jan Capar hoorde. Had Van Vlaanderen dus toch gelijk dat die ouwe hem direct al zou gaan bellen om te horen hoe de vorderingen verliepen!

"Nick, met Jan Capar spreek je. Ik moet je zo snel mogelijk spreken. Waar zit je?" Capar barstte zowat in woede uit toen hij hoorde dat Nick niet in Nederland zat en dus onmogelijk nog diezelfde dag bij hem in Amsterdam zou kunnen zijn.

"Luister Nick, ik moet je zo snel mogelijk spreken. Maar wel persoonlijk, dit kan niet over de telefoon. Wanneer ben je terug in Amsterdam?" En weer barstte hij bijna in woede uit. "Hoezo een paar dagen Zuid-Frankrijk? Ik heb je net de opdracht van je leven gegeven en jij knijpt er tussenuit!" Maar al snel bedaarde hij en maakte een afspraak voor na het weekend. Ze zouden elkaar ontmoeten in Vinkeveen. "Oh ja, vertel nog maar even niemand van onze afspraak Nick. Ook Van Vlaanderen hoeft hier niets van te weten. Ik kan je toch wel vertrouwen hè?"

Toen Nick de oprijlaan van het huis in Saint Raphaël opreed zag hij Nicole net aankomen van de andere kant. Ze had een mand vol boodschappen onder haar arm en liep er zomers bij. Hij stapte uit de auto, schoof zijn zonnebril omhoog en kuste haar hartelijk op beide wangen. “Leuk dat je er bent jongen”, zei ze frivool. Wat heeft zij nu toch, dacht Nick. Zou die ouwe Pascal dan toch nog wat klaar maken bij haar? Maar al snel werd hij ruw gewekt uit zijn zwoele dagdroom door twee handen op zijn schouders. Van Vlaanderen begroette hem joviaal en ook hij kuste hem op beide wangen. “Toch maar met de auto gekomen? We wilden net gaan kijken hoe laat je vliegtuig zou landen”.

“Heb je een goede reis gehad? Wat een weertje hè? Kom, we gaan lekker uitgebreid lunchen. Yves komt ook, je weet wel die ouwe homo van hiernaast”, zei Pascal breeduit lachend. Nick had altijd al een zwak gehad voor Yves. Heimelijk was hij wel een beetje jaloers op de levenswijze van Yves. Die leek zich aan niets en niemand te storen en deed gewoon waar hij zelf zin in had.

Nicole verdween de keuken in en Nick en Pascal nestelden zich op het terras en schonken zich de wijn in. “Zo, hoe ging het in Parijs?”, vroeg Van Vlaanderen. Nick praatte hem bij over de vorderingen en dat die opdracht snel zou kunnen worden ingevuld. Ze praatten nog wat over van alles en nog wat maar Van Vlaanderen merkte al snel dat Nick niet helemaal zichzelf was. “Wat is er toch met je aan de hand man? Zit nu niet in over dat gebeuren van eergisterenavond. Wat heb jij nu helemaal met die Van Dommelen van doen. Je kent hem niet eens. Kom, schenk nog eens in en ontspan eens een beetje man!”

“Pascal het zit me allemaal niet lekker. Ik heb het gevoel dat jij meer weet dan je momenteel met mij deelt. Wat is er in het verleden gebeurd? Wat zijn de connecties tussen Van Dommelen en Jan Capar en hoe ben jij daarbij betrokken? Moet je horen, het is algemeen bekend dat Van Dommelen regelmatig rotzooide met jonge meiden. Dat is destijds ook de aanleiding geweest voor zijn scheiding. Iedereen weet dat, maar het fijne weet niemand. Zou de moord daar misschien iets mee van doen kunnen hebben? En wat is de link tussen Jan Capar en Van Dommelen?”

Nick leek de weg een beetje kwijt te zijn. Waar wil hij nu toch naar toe en wat zit hij toch te bazelen, dacht Van Vlaanderen. “Kom ermee voor de dag Nick”, zei Pascal, “volgens mij ben jij degene die wat verbergt. Wat is er toch met je?”

“Ik zal open kaart met je spelen”, vervolgde Nick zijn betoog. “Onderweg hier naar toe werd ik gebeld door Jan Capar. Hij baalde enorm dat ik niet meteen tijd voor hem had. Ik heb nu na het weekend een afspraak met hem in Le Canard Sauvage, je weet wel, het restaurant van Residence Bilderberg langs de A2 bij Vinkeveen. Hij stond erop mij persoonlijk te spreken. Hij gaf daarbij aan dat ik er nog maar even met niemand over mocht praten. Ook niet met jou, dat is toch vreemd?”

“Okay, Nick ik denk dat het inderdaad beter is open kaart te spelen. Wij zijn verwickeld in een spelletje dat nu een beetje uit de hand dreigt te lopen. Een aantal maanden terug werd ik benaderd door Capar. Op zich vreemd omdat hij al jaren zaken doet met Lang & Hollton. Capar was op mij afgestuurd door Van Dommelen, die al een tijdje een relatie heeft met Anja de Wit, de assistente van Joost van Groesbeek. Je weet dat Anja vroeger voor mij heeft gewerkt. Welnu, Capar vroeg of hij mij een keer in vertrouwen kon spreken. Ik heb toen op een ochtend met hem afgesproken in de Industriële Groote Club. Je weet dat het daar in de ochtend vrij rustig is en we konden op het balkon onder het genot

van een kop koffie ongestoord met elkaar praten. Jan Capar vertrouwde mij toe dat hij met behulp van Van Dommelen zijn grootste concurrent wilde overnemen. Echter, voordat het zover zou zijn moest hij eerst van een aantal mensen, die zich op cruciale posities bij de concurrent bevonden, zien af te komen. En daar moest ik een rol in spelen. Dit mocht echter onder geen beding naar buiten komen, dus hebben wij samen het plan bedacht dat jij een eerste opdracht zou binnenhalen om een Sales Directeur te plaatsen, die je natuurlijk bij de concurrent moest weghalen.

Peter Maurits weet natuurlijk nergens vanaf, maar speelde ons goed in de kaart door jou de gegevens van de Sales Directeur van de concurrent te geven. Capar had hem daar min of meer ook opdracht toe gegeven. Daarom zitten ze zo achter Erwin de Vries aan.

Na de overname moet er een beursgang plaats vinden. Waarna Capar zich kan terugtrekken uit het bedrijf. Zijn moeder is ernstig ziek en hij wil de laatste jaren samen met het lieve mensje doorbrengen.

Maar er gaat zo enorm veel geld mee gemoeid dat Van Dommelen volgens mij te inhalig is geworden. Anja maakte regelmatig opmerkingen die daarop wezen. Ik ben bang dat Van Dommelen achter de rug van Capar om het op een akkoordje wilde gooien met Leendert Boshuijzen.

Ik heb jou hiermee bewust niet belast omdat jij uiteindelijk als de overwinnaar uit deze strijd moet komen. Jij moet gewoon doen waar je goed in bent. Netwerken, kwalificeren van kandidaten, matchen van kandidaten op functieprofielen. Je weet wel, je dagelijkse werk dat je met veel enthousiasme en gedrevenheid doet. Je passie!”

“Pascal, schei nu toch eens uit om altijd maar weer met Nick over werk te praten.” Nicole was intussen de kamer ingelopen. “Heb je hem nu al verteld dat je in hem je opvolger ziet?” Nick keek verbaasd van Nicole naar Pascal en vervolgens weer naar Nicole. “Meen je dat”, stotterde Nick. “Ja, jongen maar nu nog niet. Eerst dat akkefietje met ZOK Systems oplossen. Kom, we gaan aan tafel, ik heb honger.”

“Ja, dat zal wel”, zei Nicole lachend.

Op dat moment kwam ook Yves het terras oplopen met schalen vol lekkernijen die hij samen met Nicole had bereid. Al snel vergat Nick de hele situatie. De wijn vloeyde rijkelyk en ze deden zich tegoed aan al het lekkers dat op tafel stond. Allen genoten van de vele prachtige verhalen die Yves vertelde over alles dat hij de afgelopen weken weer had meegemaakt. Tegen zonsondergang besloot Nick dat het mooi was geweest. Hij voelde zich licht in zijn hoofd worden waardoor hij het Frans niet meer zo goed kon volgen.

Toen hij eenmaal in bed lag begon het toch weer te dolen in zijn hoofd. Pascal die zich laat sturen door Jan Capar? Capar die dit soort spelletjes speelt? Hij kwam er achter dat hij nu de overstap aan het maken was naar een hogere divisie. Met andere gewoonten en andere regels. Nick wist nog niet of hij zich daar wel in kon vinden. Veel tijd had hij niet om daar verder over na te denken. De vele wijn eiste zijn tol en weldra viel hij in een diepe slaap.

Leendert Boshuijzen klapte het scherm van zijn laptop dicht. Hij had zojuist online een ticket geboekt naar Barcelona waar hij het jaarlijkse 3GSM World Congress zou gaan bezoeken. Deze voor hem belangrijke beurs voor mobiele telecommunicatie richt zich vooral op de operators. De eerst editie vond plaats in Cannes in 1987. Daarna keerde het evenement jaarlijks terug in deze Franse badplaats. Vanaf 2006 wordt de beurs gehouden in Barcelona en trekt meer dan 30.000 bezoekers. De beurs richt zich steeds meer op multimedia en dat is met name voor Leendert interessant. Daar valt het grote geld mee te verdienen. Leendert was vorig jaar op deze beurs iemand tegen het lijf gelopen die er hetzelfde over dacht als hij en zij hadden de koppen bij elkaar gestoken. Lars Bengten van een Scandinavisch telecombedrijf. Dit bedrijf kwam met een nieuw apparaat op de markt. De combinatie van telefoon, televisie, navigatie en e-mail in één toestel. Zij zagen ongekende mogelijkheden. Jan Capar zag daar niets in. Die gaat niet met zijn tijd mee. Leendert dacht: als ik Jan nu de zaak uit kan werken dan heb ik vrij spel! Hij kon natuurlijk niet vermoeden dat Jan hem om hele andere redenen ook de zaak uit wilde werken.

Hij zou Lars dit jaar weer in Barcelona ontmoeten. Leendert had een appeltje met hem te schillen. De laatste maanden be kroop hem steeds vaker het gevoel dat Lars niet te vertrouwen is. Hij hield zich niet aan afspraken en belde nooit meer terug. Ondertussen waren andere partijen al met soortgelijke modellen op de markt gekomen. Als hij niet snel ging leveren dan hoefde het niet meer.

Op dat moment ging zijn mobiele telefoon over. Jan Capar brulde door de hoorn: "Boshuijzen, ben je achter mijn rug zaken aan het doen met Lars Bengten?" Hoe kon Jan dat nu weten, dacht Leendert Boshuijzen Een angstig gevoel be kroop hem, alsof hij was betrapt.

Hij vertelde Capar dat hij contact heeft met iedereen die interessant is. En dat hij inderdaad ook spreekt met Lars Bengten. En dat hij Jan

op de hoogte zal brengen zodra zaken concreet gaan worden. Maar dat er momenteel niet meer dan oriënterende gesprekken zijn. Capar nam geen genoegen met de uitleg van Boshuijzen. “Als jij denkt dat je mij kunt naaien Boshuijzen, dan heb je de verkeerde uitgekozen, je hoort nog van mij.” Voordat Boshuijzen wat terug kon zeggen had Capar al weer opgehangen.

Hij bedacht zich de zaken vanaf nu extra voorzichtig aan te gaan pakken. Wat er met Capar aan de hand was wist hij niet. Maar hij was in ieder geval niet zichzelf. Zo erg was hij nog nooit tegen hem tekeer gegaan.

Hij zat nog even voor zich uit te staren toen plots wederom zijn mobiele telefoon overging.

Lodewijk Klein Boekeloo liet zich door zijn chauffeur naar huis rijden na een stevige en veel te lange aandeelhoudersvergadering van een van zijn bedrijven. Hij mijmerde wat voor zich uit en zat nog eens te denken over zijn telefoongesprek van gisterenavond met Leendert Boshuijzen. Of hij interesse had om te investeren in ZOK Systems.

Klein Boekeloo had van investeren zijn hobby gemaakt. Na de verkoop van zijn ICT bedrijf in 1999 investeerde hij met regelmaat in met voornamelijk opkomende ICT bedrijven. Meestal waren dat kleine startende bedrijfjes met erg veel potentie. ZOK Systems was een grote gerenommeerde speler op de Europese markt aan het worden. Dat paste niet echt in zijn portfolio. Klein Boekeloo was van nature een dominant figuur die graag zelf de touwtjes in handen hield. Investeren ging bij hem ook altijd samen met een actieve rol in de directie. En aangezien Jan Capar daar zat als oprichter, was er voor hem geen plaats. Dat zou onherroepelijk oorlog worden. Daar was hij heilig van overtuigd.

Klein Boekeloo besloot om Boshuijzen direct maar even te bellen. “Luister eens Leendert, ik heb nog eens nagedacht over jouw voorstel en ik zie niet in waarom jullie mij benaderen.”

Boshuijzen vroeg hem in ieder geval even naar zijn verhaal te luisteren. “Het zou zeker interessant voor je kunnen zijn. Kunnen we niet even ergens op korte termijn afspreken?”

“Goed”, zei Klein Boekeloo. “Ik rijd nu direct door naar het Amstel Hotel. Ik ben daar over een uurtje. Zorg dat je er dan ook bent Leendert, ik zit in de Brasserie want ik sterf van de honger. Eten we samen even wat en heb jij een uur om mij te overtuigen waarom ik langer naar jou zou moeten luisteren.”

Klein Boekeloo gaf zijn chauffeur opdracht om te keren en wederom koers te zetten naar Amsterdam. “Maar daar komen we zojuist vandaan,

heeft u iets laten liggen? Dan pik ik dat straks toch even voor u op”, zei de chauffeur verbaasd.

“Nee, mijn agenda is veranderd. Ik moet binnen een uur in het Amstel zijn, en nu rijden want ik moet nog even iemand bellen.”

Rechercheur Dave ten Wolde nam voor de zoveelste keer de verklaringen door van de getuigen die verhoord waren na de schietpartij voor café Luxembourg, waarbij Rolf van Dommelen om het leven was gekomen. Voor zijn gevoel klopte er iets niet, maar hij kon er de vinger niet op leggen. Hij streek eens door zijn korte borstelige grijze haren en leunde achterover op zijn stoel.

Via gesprekken met het barpersoneel en de videobeelden waren ze in staat geweest om de meeste bezoekers die de bewuste avond aanwezig waren geweest in Café Luxembourg te traceren. Het gekke was wel dat er geen beelden van Van Dommelen waren. Ook niemand van het barpersoneel kon zich herinneren dat ze Van Dommelen die avond hadden gezien.

Slechts een enkele zakenvrouw dacht zich te kunnen herinneren dat ze Van Dommelen had gezien. Maar ze gaf ook aan redelijk beschonken te zijn geweest, dus daar schoot Ten Wolde ook al niet erg veel mee op. Werkelijk niemand kon ook maar iets vertellen over met wie Van Dommelen die avond had gesproken of met wie hij daar was geweest.

Gelukkig wist het barpersoneel wel dat er een vrij grote groep headhunters was geweest. Van Vlaanderen Executive Search zou daar een feestje hebben gehad. Ten Wolde had al bijna iedereen van die groep telefonisch gesproken, maar daar was niets uit gekomen. Hij moest nog een iemand van die groep bellen, Nick Damstream. Verder had hij nog een lijst met andere namen die hij nog niet te pakken had gekregen.

Hij moest maar eens achter die Nick Damstream aan. Hij had al naar zijn kantoor gebeld en de secretaresse, Monique, had gezegd dat zij er voor zou zorgen dat Nick hem zou terugbellen, maar ze klonk wel wat nerveus aan de telefoon. Nick zou in Frankrijk zitten. Ten Wolde vond het vreemd dat Damstream direct na de moord naar het buitenland was gegaan. Maar hij had die gedachte maar voor zich gehouden toen hij

Monique sprak. In de loop der jaren had hij geleerd om zijn gedachten niet altijd direct met iedereen te delen.

Morgen maar eens proberen of hij weer boven water is, dacht Ten Wolde, dan kan ik hem eens aan de tand voelen en vragen waarom hij zo snel na de schietpartij naar het buitenland moest. Hij klapte zijn laptop dicht, deed de bureaulamp uit en maakte aanstalten om naar huis te gaan. De telefoon op zijn bureau rinkelde. “Rechercheur Ten Wolde?”, vroeg de wachtcommandant, “u bent toch belast met de moord op Van Dommelen? Er staat een zekere Nick Damstream aan de balie.”

“Ik kom direct naar beneden”, antwoordde Dave.

Onderweg naar huis had Nick twee berichten ontvangen van Monique: of hij Erwin de Vries van BiZoftware wilde bellen in verband met de afspraak bij ZOK Systems en rechercheur Ten Wolde van het Hoofdbureau van Politie in Amsterdam had ook al twee keer voor hem gebeld.

Nick belde eerst met Erwin om ervoor te zorgen dat deze goed zou zijn voorbereid op de afspraak bij ZOK Systems. Hij zag het als zijn taak om zijn kandidaten daarin te begeleiden. Hij sprak de belangrijkste aspecten van de functie nog een keer met Erwin door, gaf antwoord op de vraag over de bedrijfscultuur en de positie van de functie ten opzichte van de directie. Nick vertelde Erwin ook dat hij er wel voor moest zorgen passend gekleed naar de afspraak te gaan. Donker pak en vooral geen stropdas vergeten. Het werd steeds meer een gewoonte om zonder stropdas gekleed te gaan, maar in sommige bedrijven werd er toch nog raar naar gekeken. Ook bij de Industriële Groote Club was het voorschrift. Zonder stropdas kom je daar niet binnen. De portier heeft dan ook altijd een aantal reserve stropdassen onder de balie liggen.

Erwin was graag gezien, hij maakte veel mee en zorgde er zelf voor dat hij opviel. Omdat hij zo succesvol was, werd hij in het eerste jaar dat hij bij BiZoftware werkte direct uitgenodigd om deel te nemen aan een internationale conferentie in Las Vegas. Toen hij bij de hotelbalie stond om in te checken, stond de beroemde Ken Boot naast hem, de all american dream, van krantenjongen tot miljonair. Erwin sprak hem

aan en vroeg: "U bent toch morgen gastspreker op de conferentie van BiZoftware?"

"Jawel", beaamde Ken.

"Wilt u mij een plezier doen?" vroeg Erwin "en voordat u begint met uw betoog, vragen of ik, Erwin de Vries, uw vriend uit Amsterdam in de zaal zit? Dan heb ik mijn collega's goed te pakken!"

Ken wilde hier graag aan meewerken en vroeg dan ook de volgende morgen in de volle zaal of zijn vriend Erwin uit Amsterdam in het publiek aanwezig was. Toen Erwin onder de verbaasde blikken van al zijn collega's zijn hand op stak, vroeg Ken hem voorin de zaal te komen zitten, daar had hij een speciale plaats voor hem gereserveerd. Sinds die tijd was Erwin een gevierd man binnen zijn organisatie en tot op de dag van vandaag vraagt iedereen zich nog af waar Ken en Erwin elkaar van kennen.

Toen hij vanuit Zuid-Frankrijk, na een lange rit, Amsterdam binnen kwam rijden, besloot Nick meteen maar langs het hoofdbureau van politie te rijden. Waarschijnlijk zou die rechercheur Ten Wolde nog wel aanwezig zijn. Dan was hij er maar vanaf en kon hij morgen eerst eens heerlijk uitslapen. Hij werd vriendelijk begroet door Dave ten Wolde die hem met pretoogjes aankeek. Lijkt mij een aardige kerel, dacht Nick, toen hij hem achterna liep naar een van de verhoorkamers.

"Meneer Damstroom, u bent gesignaleerd in café Luxembourg op de avond dat Rolf van Dommelen daar voor de deur is vermoord. Waarom heeft u uzelf niet als getuige gemeld en waarom bent u halsoverkop naar Frankrijk gereden?" Daarmee viel Ten Wolde maar direct met de deur in huis. Nick dacht snel na. Wat wist men bij de politie van de connecties tussen Jan Capar, Rolf van Dommelen en Pascal van Vlaanderen, wat kon hij wel zeggen en wat niet? En heeft men Jan Capar al gesproken? Hij dacht er ineens aan dat hij morgen een afspraak met Capar zou hebben in Vinkeveen.

"Luister", begon Nick zijn verhaal, "ik hoorde pas onderweg naar Parijs op de radio dat Van Dommelen was neergeschoten. De afspraak in Parijs stond al eerder gepland."

"Ja ja", zei Dave ten Wolde, "maar u bent daarna wel meteen doorgereden

naar Saint Raphaël. Waarom? Pascal van Vlaanderen heeft daar toch een villa? Wat deed u daar? Overleggen met Van Vlaanderen?" U begrijpt toch dat het niet handig is om direct het land te verlaten, zo vlak na een moord. Maar goed, vertel me wat u die avond gezien hebt."

Nick antwoordde dat hij niets gezien heeft dat ook maar iets met die moord te maken zou kunnen hebben. "Wij hebben gewoon wat gedronken met een aantal collega's. We hebben eigenlijk alleen maar achterin de zaak gestaan. Eerlijk gezegd waren we zo met onszelf bezig dat we niet veel aandacht voor de rest hebben gehad. Ik heb ook niets meegekregen van die schietpartij, tot ik het de volgende dag op de radio hoorde."

Maar los daarvan, het feit dat ik toevallig ook die avond in Café Luxembourg ben geweest wil toch niet zeggen dat ik iets met die moord te maken heb. Of wilt u suggereren van wel?, vroeg Nick aan Ten Wolde.

Ten Wolde keek Nick een paar maal aandachtig aan en kon zich niet aan de indruk onttrekken dat hij iets verborg. Hij zat maar aan zijn linkeroor te trekken en zat steeds heen en weer te wippen op zijn stoel. Wat was dat toch? Hij kreeg verder geen informatie meer los waar hij iets mee kon en besloot het hier voorlopig maar bij te laten. Hij liet Nick vertrekken maar nam zich wel voor hem de komende tijd in de gaten te houden.

Lodewijk Klein Boekeloo stapte de Brasserie van het Amstel Hotel binnen en liep direct op Leendert Boshuijzen af die aan een tafeltje in de hoek een glas witte wijn zat te drinken. Ze begroetten elkaar formeel. Klein Boekeloo nam plaats. Hij bestelde bij de ober ook een glas witte wijn en voor beiden een salade Nicoise als lunchgerecht. Ze babbelden nog wat over de stand van de AEX en het financiële nieuws toen Leendert ter zake kwam.

“Het idee is”, begon Leendert, “om een vijandig overnamebod op BiZoftware uit te brengen. Jas Capar buiten spel te zetten en zo kunnen wij samen in het bezit komen van een van de grootste softwarebedrijven in Europa. Jij investeert met financiële middelen en ik investeer met mijn know-how. Ik heb contacten met Lars Bengten. Zijn bedrijf komt binnenkort op de 3GSM beurs in Barcelona met een wereldprimeur en ze zijn op zoek naar een grote software gigant om mee samen te werken. Wat denk je? Ik weet zeker dat Jan Capar hieraan mee werkt, want hij denkt dan in een klap de grote man te zijn. Dat wij daarna onze slag slaan komt hij natuurlijk niet te weten.”

Klein Boekeloo wreef eens over zijn kin. Toch een slim mannetje, die Boshuijzen, dacht hij. “Goed Leendert, ik doe mee. Zorg ervoor dat ik de nodige informatie op mijn kantoor krijg, dan kunnen we daarna samen in gesprek gaan met Jan Capar. Lukt dat nog voordat je naar Barcelona vertrekt? Het is belangrijk dat ik zo snel mogelijk alle relevante gegevens heb. Ik moet een juiste afweging maken of ik hiermee door wil. Maar je idee staat me wel aan. Alleen wil ik eerst jouw cijfers uitgewerkt hebben.” Boshuijzen beloofde de documenten zo snel mogelijk bij hem te laten bezorgen.

Nadat de borden waren afgeruimd besloten ze de meeting te beëindigen. Beiden hadden nog veel te doen en geen zin om langer te praten over de zaak. Boshuijzen verliet het Amstel Hotel op een snelle draf en liet Klein Boekeloo verbaasd achter met de rekening.

Nick kon slecht tegen dat gekriebel in zijn gezicht. “Niet doen Monique”, zei hij en wreef over zijn wang. Even later kreeg hij een lik over zijn neus en hij knorde van genoegen. Lekker dacht hij. Hij draaide zich om en wilde zijn arm om Monique heen slaan.

Met een luid gekrijs sprong zijn rode kater Garfield van het dekbed. Rotkat!, dacht Nick, die meteen wakker was. Het kwam de laatste tijd steeds vaker voor dat hij droomde over Monique en daarin hadden ze altijd seks. Bij de gedachte alleen al werd hij opgewonden. Hij sprong uit bed en stapte onder de douche waar hij afwisselend de koude en warme kraan open draaide. Langzaam ontspande zijn lichaam zich en begon hij zich in gedachten voor te bereiden op de dag. In de verte hoorde hij zijn mobiele telefoon overgaan. Nick draaide de kraan dicht, griste een handdoek van de haak en wreef zijn lichaam droog. Hij keek in de spiegel en zag dat de sporen van de kroeg en het gebrek aan bezoek aan de sportschool zich begonnen af te tekenen. Het was allemaal niet meer zo strak, daar moest hij toch snel wat aan gaan doen.

Hij raadpleegde zijn gemiste oproepen, maar het nummer waar hij door was gebeld was afgeschermd. Toen hij zijn voice-mail afluisterde, hoorde hij het korte verzoek van Dave Ten Wolde om hem zo spoedig mogelijk terug te bellen. Wat moet die nu weer, dacht Nick en dacht terug aan het gesprek van de vorige avond op het hoofdbureau. Hij trok een van de vele pakken aan die hij zich bij zijn kleermaker in de P.C. Hoofdstraat had laten aanmeten. Nick stapte in zijn cabrio, deed de kap omlaag en reed weg. Hij had alle tijd want de afspraak met Jan Capar in Vinkeveen was pas om twaalf uur.

Nick zette de muziek nog maar wat harder en probeerde wat te ontspannen. Het verzoek van Dave ten Wolde zat hem bijzonder dwars. Hij wachtte nog maar even met terugbellen. Eerst even zijn gedachten ordenen. Hij zou nog wel een half uurtje in de auto zitten en had alle tijd om eerst even rustig na te denken alvorens die rechercheur terug te bellen.

Peter Maurits liep druk gebarend het kantoor van Jan Capar binnen. “Goedemorgen Jan, heb je even voor mij?” Het was niet echt als vraag bedoeld want hij ging direct zitten. Capar had hier helemaal geen zin in. Maurits dacht tegenwoordig dat hij lid van de directie was, althans, dat deed zijn manier van doen vermoeden. “Peter, nu even niet.” Maar Maurits begon evengoed zijn betoog.

“Jan luister, je weet dat ik hier verantwoordelijk ben voor het personeelsbeleid en daarmee dus ook verantwoordelijkheid draag voor de samenwerking met onze headhunters. Hoe haal je het dan in je hoofd om eerst Van Vlaanderen binnen te halen en dan direct daarna, zonder dat eerst met mij te overleggen, Lang & Hollton er opeens uit te gooien? Ik dacht toch echt dat dit soort zaken mijn verantwoordelijkheid waren. Of heb ik iets over het hoofd gezien?” De manier waarop Maurits sprak deed vermoeden dat hij zich zwaar in zijn kuif gepikt voelde.

Capar had ook hier helemaal geen zin in. Hij moest straks overleggen met Nick Damstream en had belangrijker zaken aan zijn hoofd dan het gezeur van Peter Maurits. Maar hij moest er ook voor zorgen dat Maurits niet teveel argwaan kreeg. “Luister Peter, ik ben met belangrijke zaken bezig die jouw werkgebied overstijgen. We zijn bezig met een overname en daar heb ik Van Vlaanderen nu even voor nodig. Je begrijpt dat zoiets niet naar buiten mag komen. Dus ik verzoek je dit nog even onder je pet te houden. Als alles gaat zoals ik het nu overzie dan kun jij de stap maken naar de hoofddirectie van dit nieuwe consortium. Dus werk nu even mee, wil je?”

Maurits was plots overdonderd. Nam Capar hem nu ineens in vertrouwen? Een plek in de hoofddirectie? Opeens zag de wereld er vele malen mooier uit dan vanochtend. Hij stelde duizend vragen aan Capar, maar die kapte hem snel af. “Peter, ik heb straks een belangrijke meeting en die moet ik nog voorbereiden. Vertrouw me even dat ik weet waar ik mee bezig ben. Zorg dat je samen met Nick Damstream die

De Vries van BiZoftware binnenhaalt. Jij en Nick zullen goed moeten samenwerken om dat voor elkaar te krijgen. Dus paai hem een beetje en help hem waar je kunt. Als het je lukt om deze slag te slaan dan ga jij het nog ver schoppen binnen deze toko." En daarmee was het gesprek resoluut ten einde.

Maurits liep stralend het kantoor van Capar uit. Een positie op directieniveau! Hij kon niet wachten om het vanavond thuis aan zijn vrouw te vertellen, ze moest eens weten. Hij, Peter Maurits, in de hoofddirectie van ZOK Systems. Wat zou ze trots op hem zijn! Maar toen bedacht hij zich dat het misschien beter was om haar nog maar even niets te vertellen. Hoe moeilijk dat ook zou zijn voor hem. Maar Capar had hem toch echt om absolute vertrouwelijkheid gevraagd. Stralend vervolgde hij zijn weg naar de lift op weg naar zijn eigen kantoor.

Opeens zag de wereld er heel anders uit. Jan Capar en hij waren samen met iets heel moois bezig. Of hij het absoluut verder voor zich wilde houden, ook intern. Zijn enige prioriteit voor nu was het binnenhalen van De Vries als nieuwe Sales Directeur. Hij nam zich voor om vandaag nog een afspraak met Nick te maken om samen met hem de eerste afspraak met Erwin de Vries goed door te spreken.

“Nick? Peter Maurits van ZOK Systems hier. Kun je vanmiddag nog even langsrijden? We moeten bespreken hoe we De Vries zo snel mogelijk binnenhalen. Ik heb al wat voorwerk gedaan en wil graag wat zaken met je doornemen. Het is belangrijk dat we alles goed voorbereiden, dat weet je toch? Hoe laat kun je hier zijn?”

Wat moet iedereen toch van me, dacht Nick. En waarom willen ze die De Vries toch zo nodig binnenhalen? Als ze per se die vent willen hebben dan konden ze dat toch ook gewoon via Lang & Hollton doen?

“Maar Peter, er zijn toch meer goede kandidaten? Ik heb al wat rond gebeld en ben tegen een stuk of drie puike kerels aangelopen die veel beter bij jullie passen dan De Vries.”

“Nee Nick, ik wil eerst het profiel van De Vries met je doorspreken voordat we verder gaan. Dus wacht even met het benaderen van andere kandidaten. Kom vanmiddag bij me langs en we spreken alles door. Ik denk dat we snel onze slag kunnen slaan.”

Wat jij wilt, dacht Nick en maakte een afspraak voor het eind van die dag. Van Vlaanderen had hem natuurlijk al op de hoogte gebracht van de plannen van Jan Capar. Hoewel het hem niet duidelijk was waarom juist hij daarvoor werd ingezet. Dat kon Van Vlaanderen toch ook zelf regelen?

Het duizelde Nick allemaal nogal. Hij was aan de ene kant blij met deze opdracht. Het leverde hem naast een hoop provisie ook een mooie carrièrezet op. Maar het leek allemaal wel wat te gemakkelijk te gaan. En iedereen leek zich ermee te bemoeien, wat hem mateloos begon te storen. Maar goed, er was nu weinig dat hij er nog aan kon doen. Gewoon maar even afwachten hoe de zaken lopen, dacht Nick, en hij vervolgde zijn weg toen plots weer zijn weer telefoon ging. Nummer onbekend, laat die maar even lopen, dacht Nick en besloot niet op te nemen. Als het belangrijk is dan laten ze wel een bericht achter. Dat gebeurde ook en direct daarna beluisterde Nick zijn voice mail. Verdomme, ongeduldige hufter die je bent, dacht Nick.

Ten Wolde haalde nog maar eens een bekertje koffie voor zichzelf uit de automaat. Hij kon zijn gedachten er niet echt goed bijhouden. Er was iets met die Nick Damstream, maar wat? Waarom was die vent toch zo nerveus? En waarom belde hij niet terug? Onderzoek had aangetoond dat Nick Damstream nog nooit in aanraking was geweest met justitie, afgezien van iets teveel snelheidsovertredingen. Stomme yup, dacht hij nog bij zichzelf.

Een link tussen Van Dommelen en Nick Damstream was er ook al niet te bekennen. Toch gaf zijn intuïtie hem aan dat er iets niet in de haak was. Ik laat hem gewoon nog eens langskomen op het bureau en zal hem dan eens helemaal doorzagen. Opnieuw draaide hij het nummer van Damstream en kreeg weer de voice-mail. Als die kerel maar niet weer het land uit is. Ik moet weten wat hij verbergt. Ten Wolde liet nogmaals een voice-mail bericht achter dat Nick hem zo snel mogelijk moest terugbellen.

Ondertussen werd het rapport over Van Dommelen op zijn bureau gelegd door een collega. Direct begon hij het uitgebreid door te lezen. Dus die ouwe rommelde met tienermeisjes? Ten Wolde las het hele rapport in een keer door en regelmatig fronste hij daarbij zijn wenkbrauwen. Die Van Dommelen had een ruw leven achter de rug. Als gevierde jongen in het zakenleven was hij veel gevraagd voor lezingen en seminars. Maar hij bleek daarnaast toch ook nog wel een donkere kant te hebben.

Plots rinkelde zijn telefoontoestel. Eindelijk belde Damstream hem terug met de vraag wat er zo dingend is. "Ik wil je nog vanmiddag spreken op het bureau, kun je hier om twee uur zijn?"

Nick gaf direct aan dat het onmogelijk zou zijn vanmiddag nog langs te komen. Rond etenstijd was de enige mogelijkheid vandaag. Uiteindelijk maakten ze de afspraak om dan maar morgenochtend vroeg op het bureau van politie af te spreken.

Leendert Boshuijzen legde de laatste hand aan zijn financiële rapport voor Klein Boekeloo toen Jan Capar binnen kwam lopen. Snel legde hij de papieren in zijn lade en hield de hoorn van zijn gsm tegen zijn oor. Hij veinsde een belangrijk gesprek en wuifde Capar resoluut weer zijn kamer uit.

Dat was close, dacht hij toen Capar weer uit het zicht was. Misschien moet ik deze papieren dan toch maar snel weghalen hier. Er lopen hier ten slotte teveel aagieren rond die allemaal een graantje mee willen pikken. Hij belde zijn secretaresse en vertelde dat hij de deur uit ging en vandaag niet meer terug zou komen. En of ze ook geen telefoontjes meer door wilde verbinden.

Onderweg naar huis belde hij Klein Boekeloo. “Hoor eens, Lodewijk, ik heb alle papieren bij elkaar. Kan ik ze nu even bij je langs brengen? Ik ben toch in de buurt. Er gebeurt hier van alles op kantoor dus ik ben even de deur uitgegaan. Jan Capar is ook al niet helemaal zichzelf. Die loopt al de hele dag met zijn ziel onder zijn arm. Heb jij hem al gesproken of zoiets?”

“Doe rustig man”, reageerde Klein Boekeloo. “Niemand weet nog van iets. Waarschijnlijk zit hij in zijn maag met het feit dat ‘zijn’ investeerder is omgelegd. Die Van Dommelen had toch contacten met Capar? Waarschijnlijk had Capar grote plannen met hem die nu in het water zijn gevallen. Heb jij hem trouwens al op de hoogte gebracht van onze plannen? Nog niet, mooi, wacht daar ook nog maar even mee tot ik alles uitgebreid heb doorgewerkt. Kom maar even langs, dan drinken we hier samen een kop koffie en spreken we alles even snel door. Ik heb een half uurtje over, dus als je er over een kwartier kan zijn dan komen we volgens mij een heel eind.”

Boshuijzen besloot binnendoor via de grachten te lopen. Dat was niet de snelste weg maar wel de mooiste. En het gaf hem ook de tijd om de zaken voor zichzelf nog even snel op een rijtje te zetten. Hij moest en zou scherp zijn, straks bij Klein Boekeloo.

Jan Capar reed in een iets te rustig tempo over de A2 richting Vinkeveen voor zijn afspraak met Nick Damstroom. Hij kon alleen maar hopen dat Van Vlaanderen Nick niet van alle ins and outs op de hoogte had gebracht. Dat Nick niet beter wist dan dat hij een nieuw account binnen had gehaald. Maar hij realiseerde zich ook dat hij er ernstig rekening mee moest houden dat Van Vlaanderen Nick wel degelijk had ingelicht over zijn plannen. Dan zou het nog wel eens lastig kunnen worden. Even aftasten dus, bedacht hij zich.

Nick mocht in geen enkel geval ook maar de minste bedenkingen krijgen bij de rol van Van Dommelen in het hele verhaal. Verdomme, waarom moest Rolf nu zo nodig weer het onderste uit de kan hebben? En waarom moest hij daarvoor dat ene kleine akkefietje van twintig jaar terug naar voren brengen?

Jan Capar en Rolf van Dommelen raakten ongeveer twintig jaar geleden verzeild in een akelige situatie. Samen waren ze een biertje wezen drinken na een seminar in Amsterdam waar ze beiden aan deelnamen. Het begon allemaal heel gemoedelijk. Ze hadden de hele dag sessies bijgewoond van voornamelijk Amerikaanse marketing goeroes. Rolf was in die tijd nog directeur van zijn eigen uitgeverij en begon langzaam door te dringen tot de nouveau riche van die tijd. Jan Capar was als directeur van ZOK Systems nog een relatief kleine jongen. Ze hadden nog maar net hun eerste grote klanten binnengehaald en stonden op het punt door te breken als serieuze Nederlandse software leverancier.

Ze hadden elkaar al een paar maal eerder ontmoet en hoewel ze qua persoonlijkheid niet op dezelfde lijn zaten, hadden ze wel dezelfde kijk op business. Dat schiep een band en naarmate ze elkaar regelmatig zagen werd de band tussen hen ook steeds vriendschappelijker.

Die bewuste avond trokken ze samen de Amsterdamse binnenstad in om nog een biertje te pakken. Ze eindigden in de whisky bar in de Korte

Leidsedwardsstraat waar ze zwaar in de olie om drie uur 's nachts weer uit rolden. Beide konden nog nauwelijks fatsoenlijk op hun benen staan.

Afijn, Rolf heeft Jan toen overgehaald om met hem mee te gaan naar een studente die hij een week ervoor had ontmoet in een bar. Hij was vervolgens met haar meegegaan naar haar studentenkamer alwaar ze die nacht samen hadden doorgebracht.

Rolf en Jan lieten zich per taxi afzetten bij haar woning in De Baarsjes en belden talloze malen aan, net zo lang tot ze eindelijk opendeed. Hoewel ze helemaal niet gediend was van nachtelijk bezoek, liet ze hen toch naar binnen en is het die nacht allemaal wat uit de hand gelopen. Uiteindelijk heeft die meid een aanklacht in willen dienen maar Rolf heeft dat met veel geld af weten te kopen.

Sindsdien knaagt het aan Jan. Hij was die nacht dronken en geil en heeft zich laten meeslepen door Rolf. Ze hebben het er nooit meer over gehad terwijl ze elkaar daarna nog talloze malen zakelijk hadden ontmoet. Maar samen de stad in was er nooit meer van gekomen. Jan wilde dat niet meer, zeker niet toen hij er achter kwam dat het voor Rolf geen incident was. Rolf stond bekend als liefhebber van jonge dames en schuwde geweld niet om te krijgen wat hij wilde. Zeker niet als hij een slok teveel op had.

Toen Rolf zich een jaar terug weer bij Capar meldde met de opmerking dat hij interesse had om te investeren in ZOK Systems was Jan natuurlijk erg voorzichtig. Het imago van Rolf kon nadelig uitpakken voor zijn bedrijf. Maar uiteindelijk heeft Rolf hem toch weten te overtuigen van zijn goede bedoelingen en de enorme zak geld die hij meenam had ook geholpen. De enige voorwaarde was dat Rolf een rol kreeg in de raad van bestuur. Dat was voor Capar nog geen probleem geweest. En gezien de hoogte van het te investeren bedrag ook geen onredelijke eis.

Het werd Jan te heet onder de voeten toen Rolf ook een meerderheidsbelang begon te eisen. Dat was voor hem de grens. Een rol in de directie was acceptabel, en gezien de hoogte van de kapitaalinjectie ook wel reëel. Maar een meerderheidsaandeel zou Jan nooit uit handen geven. Zeker

niet gezien het feit dat Leendert Boshuijzen ook al 5% van de aandelen bezat. Jan moest en zou minimaal 51% van de aandelen behouden om daarmee altijd eindbeslissers te kunnen blijven.

Het ging fout toen Van Dommelen Capar onder druk ging zetten. Bij Capar sloegen de stoppen door toen Rolf 'hun' akkefietje van twintig jaar terug er terloops bij haalde. Jan was woedend en is toen doldriest de kamer uitgelopen.

Hij had zich niet dertig jaar het schompes gewerkt om zich nu te laten chanteren door die seksmaniak en daarmee de controle over zijn bedrijf kwijt te raken. Het was diezelfde nacht nog dat Capar via een van zijn contacten de opdracht gaf om Van Dommelen definitief het zwijgen op te leggen.

Nick parkeerde zijn cabrio vlak voor de deur van het Bilderberg Hotel in Vinkeveen. Hij was ruim op tijd om nog even een sigaretje te roken. Het was prachtig weer en Nick liep wat rond op de parkeerplaats. Wat is de zomer toch een heerlijke tijd, dacht Nick terwijl hij twee mooie dames in korte rokjes het restaurant binnen zag lopen. Was het maar altijd zomer, dan hadden we het hele jaar iets moois om naar te kijken.

Plots schrok hij door een hand op zijn schouder en de gulle lach van Jan Capar die hem vroeg of hij een doekje tegen het kwijlen wilde hebben. Nick voelde zich betrappt als een schooljongen en probeerde zichzelf snel te herstellen. “Kom laten we naar binnen gaan Jan, ik heb het razend druk en moet vanmiddag ook nog met Peter Maurits om tafel.”

Ze besloten in de ruime chesterfields van de brasserie te gaan zitten. De charmante en zeer vriendelijke blonde serveerster kwam direct aangelopen om hun bestelling op te nemen. “Twee droge witte wijn!” riep Capar voor zijn beurt, “en doe ook maar twee uitsmijters.” Nick was nog steeds een beetje overdonderd door het gebeuren op de parkeerplaats en knikte dat het prima was.

“Luister Nick”, begon Jan Capar met een bedeesde stem, “ik moet je even wat achtergrond meegeven alvorens jij met Peter Maurits aan de slag gaat. Die Maurits is een echte personeelsman, je weet wel.” Nick keek hem niet begrijpend aan. “Ach jongen, jij hebt toch alle dagen met van die omhooggevallen personeelsbaasjes te maken. Maurits is er precies zo een, eigenlijk kreeg hij zijn eigen carrière niet van de grond en daarom schept hij er nu genoeg in de carrière van anderen te bepalen.”

Nick kon Capar niet helemaal volgen. Volgens hem was die Maurits helemaal geen slechte kerel en verstond hij zijn vak prima. Ze zouden geen vrienden gaan worden maar konden volgens hem zakelijk gezien prima door een deur. Het leek hem handiger om nu niet direct op alles van Capar in te gaan en hem even te laten praten.

“Snap je wat ik bedoel?” vroeg Jan Capar, terwijl hij van zijn witte wijn nipte. Nick knikte voorzichtig. “Wat jij voor mij moet doen is Erwin de Vries binnenhalen en zorgen dat Maurits een beetje met je meewerkt. Ik moet die vent binnen hebben, en snel ook. En daar ga jij me bij helpen Nick.”

De gedachten flitsten snel door zijn hoofd en uiteindelijk herpakte Nick zich door Capar te vragen waarom hij dat niet gewoon met Van Groesbeek van Lang & Hollton deed. Capar keek Nick veelbetekenend aan en begon te fluisteren. “Van Groesbeek is een beetje teveel vergroeid met ons bedrijf. Die laat zich niet meer om een boodschap sturen en zeker niet opdragen wie hij binnen moet halen. Jij daarentegen kunt met deze opdracht de zwier maken binnen Van Vlaanderen. Je kunt de grote jongen worden met deze opdracht. Maar dan moet je wel met me meewerken en De Vries voor me binnenhalen. Als dat je lukt kun je nog veel meer voor ons betekenen in de toekomst.”

Nick kreeg zo langzamerhand het gevoel dat hij gebruikt werd. Dat ZOK Systems helemaal geen nieuw account voor hem zou worden en dat hij nu alleen even dit klusje op mag knappen. Maar wijselijk hield hij zijn mond. Toen kwam de serveerster de borden met daarop de mooi opgemaakte uitsmijters brengen.

Terwijl ze genoten van hun eten ging het verder alleen nog maar over koetjes en kalfjes en Nick begon zich af te vragen waarom ze dit niet gewoon telefonisch hadden kunnen doen. Jan Capar liet niet het achterste van zijn tong zien. Dat was Nick nu wel meer dan duidelijk. Hoewel hij ook niet de vinger kon leggen op wat Capar allemaal voor hem verzwegen.

“Dus ik kan op je rekenen”, zei Capar terwijl ze samen de parkeerplaats weer opliepen. “Ik bel je later deze week”, zei Nick en hij haastte zich naar zijn auto. Snel deed hij de kap omhoog en reed de A2 op.

Eenmaal onderweg besloot Nick even met Ben Laarhoven te bellen. Nick kende Ben al jaren. Ze hadden elkaar ooit ontmoet op een feestje in Cannes tijdens de Gartner ITXpo. Het klikte direct en Nick hield

ervan om zo nu en dan even met Ben te sparren over business en sales. Ben Laarhoven was een van de weinige mensen die Nick kende die echt begreep waar het bij zaken doen op neer komt. Ze maakten een afspraak om binnenkort weer eens samen uitgebreid te gaan lunchen in Amsterdam.

Daarna probeerde Nick of Pascal van Vlaanderen bereikbaar was, maar hij kreeg wederom zijn voice-mail. Het gesprek met Jan Capar, of wat het ook geweest was, zat hem helemaal niet lekker. Nick had graag even met Van Vlaanderen besproken hoe hier verder mee om te gaan. Maar het leek erop dat hij het zelf maar even moest verwerken. Dan de muziek maar wat harder, dacht Nick, en hij draaide het volume vol omhoog. Al snel merkte hij dat zijn wapperende haren in combinatie met de harde muziek hem een beetje deden ontspannen.

Leendert Boshuijzen liep Klein Boekeloo tegemoet in de marmeren hal van het statige kantoor. Ze begroetten elkaar vriendelijk maar formeel. “Heb jij twee kopjes koffie voor ons?” vroeg Klein Boekeloo aan zijn secretaresse. “En doe er wat van die stukjes boterkoek bij!” riep hij breeduit lachend.

Heftig trekkend aan zijn sigaar begon Klein Boekeloo zijn betoog. “Luister Leendert, ik heb gisteren wat rond gebeld en ik zie wel mogelijkheden. Maar dan zullen we Jan Capar snel moeten lozen. Ik wil niet met hem naar de beurs. Voor die tijd zullen we dus afscheid van hem moeten gaan nemen. Dat zal niet prettig worden, maar dat is dan maar even niet anders.

Ik heb de jaarverslagen van ZOK Systems van de afgelopen vijf jaar door laten rekenen en er is iets structureel mis. Het lijkt wel of Jan Capar steeds de verkeerde strategische beslissingen neemt. Alsof hij steeds tegen de conjunctuur in handelt. Hij doet overnames op momenten dat het helemaal niet kan, of neemt partijtjes over die helemaal geen strategische toevoeging leveren. En de overname van die ERP leverancier uit Israel, twee jaar geleden, heeft hij laten lopen terwijl dat juist een hele goede zet zou zijn geweest. Jan Capar is een bouwer, iemand die een tent kan neerzetten, maar een bedrijf strategisch uitbouwen kan hij niet. Het is natuurlijk zijn kindje, dat begrijp ik ook wel, maar ik investeer niet in bedrijven, maar in mensen. Jan Capar is momenteel veel te veel het bedrijf zelf, en met zijn bekrompen inzicht is hij een blokkade voor de verdere groei van ZOK Systems. We moeten dus heel erg snel van hem af.”

Voor Boshuijzen klonk dit natuurlijk allemaal als muziek in zijn oren. Hij had al eerder het plan gevat om Jan Capar te wippen. Maar had daar nooit echt de mogelijkheden voor gezien. Nu, met deze nieuwe investeerder, zou alles anders worden. Klein Boekeloo wilde samen met hem Jan Capar aan de kant schuiven. Dus stonden de zaken er ineens heel anders voor.

“Gezien de cijfers maken we momenteel niet veel kans om Jan Capar goedkoop uit te kopen. En daar kom jij in het spel Leendert.” lachte Klein Boekeloo vals. “Jij gaat ervoor zorgen dat de cijfers een tikkeltje negatiever ogen dan ze momenteel zijn. Ik maak me sterk dat Jan Capar ook maar enig inzicht heeft in de cijfers, dus dat moet niet heel ingewikkeld zijn, toch?” Boshuijzen knikte enthousiast terwijl hij gulzig zijn vierde stukje boterkoek verorberde.

“Wat je moet gaan voorbereiden is een fictieve daling in de bruto marge bijdrage.” ging Klein Boekeloo verder. “Daar heb je ongeveer een week de tijd voor. Verander maar wat zaken met terugwerkende kracht. Maar doe het wel zo onopvallend mogelijk, we willen nu nog geen pottenkijkers. Volgende week introduceer je mij bij Jan Capar als nieuwe potentiële investeerder. Ik zal Jan dan doorzagen over die cijfers en dan kunnen we hem relatief goedkoop uitkopen. Ik zal de voorwaarde stellen dat ik een nieuwe CEO benoem en hem een positie aanbieden in de raad van commissarissen.

Dat wordt een bittere pil voor hem. Ik verwacht dat hij razend van woede zal zijn. Maar gezien het feit dat zijn investeerder is weggefallen zal hij weinig keus hebben. Capar zal inzien dat indien hij ZOK Systems verder wil laten groeien hij kapitaal zal moeten aantrekken. Zeker als die overname van BiZoftware gaat spelen, dat kan hij nooit zelfstandig financieren. En banken krijgt hij nu zeker niet mee, dus zal er kapitaal van buiten moeten komen. Die kans gaan wij hem samen bieden, maar daar zal hij wel een behoorlijke veer voor moeten laten. Leuk of niet, ik denk dat Capar zal gaan inzien dat hij heel weinig keus heeft. Zelfstandig verder gaan op de huidige voet gaat hem op de lange termijn zeker zijn positie in de markt kosten. Iedereen is zich weer aan het versterken en ZOK Systems zal mee moeten. Dus Capar zal zich vanzelf moeten gaan realiseren dat het opgeven van zijn positie hem uiteindelijk het meeste zal gaan opleveren. Zeker op de lange termijn.

Je begrijpt Leendert, dat jij vervolgens zijn plek zal moeten overnemen. Maar dan wil ik wel dat je een uiterst goede commerciële man gaat zoeken die naast jou in de hoofddirectie komt. Met mijn kapitaalinjectie kunnen we BiZoftware overnemen. Dat zal de eerste strategische stap

moeten zijn. Vervolgens zullen beide organisaties razendsnel moeten integreren. Dat gaat een hoop interne herrie geven en er zullen wat koppen moeten rollen. Maar dat is niet anders, het moet snel en effectief gebeuren. En daarvoor heb ik jou, Leendert, dan hard nodig, een nieuwe man die de nieuwe organisatie gaat neerzetten". Leendert zat bijna glimlachend het relaas van Klein Boekeloo aan te horen.

"Als dat alles voor elkaar is", ging Klein Boekeloo verder, "gaan we de beursgang voorbereiden. We moeten wel, met alleen mijn investering komen we nooit tot een wereldwijde marktleiderspositie. Daarvoor hebben we ongeveer het twintigvoudige nodig. Een beursgang kan ons dat brengen. Maar alleen met een waardige hoofddirectie." En daarmee was het gesprek ten einde. Ze namen weer afscheid en Klein Boekeloo snelde zich naar zijn volgende vergadering.

Bijna fluitend verliet Boshuijzen het statige kantoor van Klein Boekeloo, de glimlach was niet van zijn gezicht te poetsen. Hij, Leendert Boshuijzen, CEO van een beursgenoteerde onderneming. Wie had dat ooit gedacht.

Nick zat te wachten op Peter Maurits. Het was inmiddels al tegen half zeven toen hij op de moderne klok keek in de receptie van het grote kantoor van ZOK Systems. Peter Maurits had al gezegd dat hij in een meeting zat en dat de kans aanwezig was dat die iets uit zou lopen. Hij werd op zijn schouder getikt. “Kom”, zei Maurits, “dan lopen we even snel naar de brasserie van het Amstel Hotel.”

“Zullen we dan maar een lekker koud pilsje nemen?” vroeg Maurits. “Lekker”, zei Nick. De ober liep weg om het bestelde te halen en ze zegen neer in de diepe fauteuils van de brasserie. “Vertel nu eerst eens”, zei Nick, “welke aanvullende informatie heb je met betrekking tot de search naar kandidaten voor de functie van Sales Directeur en waarom moet ik zonodig Erwin de Vries van BiZoftware binnenhalen. Is dit dan voor hem de unieke kans die hij absoluut niet kan weigeren?”

“Voordat ik verder ga Nick”, lachte Maurits, “verlang ik absolute geheimhouding van je.” Nick wuifde dit weg. “Geen probleem.” zei hij. “In ons vak ben ik dat gewend. Ook ik moet voorzichtig zijn zoals je wel weet.”

“Welnu, luister” en Maurits schoof zijn stoel wat dichterbij. “Er staat een gigantische fusie op stapel tussen ZOK Systems en BiZoftware en voordat dit afgerond is willen wij er voor zorgen dat jij stevig in het zadel zit bij ZOK Systems. En er is meer aan de hand. Ik ben er achter gekomen dat Leendert Boshuizen op eigen houtje contacten heeft met Lars Bengten van een Scandinavisch telecombedrijf Deze club is op zoek naar een grote software organisatie waarmee men kan samenwerken op internationaal niveau.

Het komt in Nederland nauwelijks voor dat iemand via zijn mobiele telefoon of PDA televisie kijkt of op internet aan het surfen is. In Japan en Korea echter is dat veel gebruikelijker. Als je daar ‘s morgens in de trein of metro zit dan zie je iedereen met volle aandacht naar hun scherm loeren. Men is zich daar al aan het voorbereiden op de dag die

komen gaat. Men lijkt al niet meer zonder hun persoonlijke televisie of computer te kunnen. In Nederland is er nog niet veel markt voor deze ontwikkeling, maar lang zullen we er niet meer voor gespaard blijven. Op de 3GSM in Barcelona, de grootste Europese vakbeurs voor mobiele communicatie was dit één van de belangrijke thema's. Mobiele telefoons regelen steeds meer het sociale leven! De consument gaat steeds meer met zijn mobiele telefoon doen. En juist voor deze ontwikkelingen zoeken de grote bedrijven vormen van samenwerking. Yahoo, Google, Microsoft, eBay en ga zo maar door. Als de overname van BiZoftware door ZOK Systems doorgaat dan hebben we sterke mannen nodig in de top die deze ontwikkelingen de juiste richting kunnen geven."

"En daarom hebben jullie Erwin de Vries nodig?" vroeg Nick verbaasd. Verbaasd omdat Peter Maurits zo goed op de hoogte bleek te zijn van de nieuwste ontwikkelingen. Dat had hij niet achter hem gezocht.

"Precies", zei Maurits. "De Vries heeft de juiste achtergrond. Hij heeft bewezen slim te kunnen onderhandelen. Hij spreekt vloeiend Engels, Duits, Frans, Italiaans en Zweeds. Hij heeft veel technische kennis van de multimediale ontwikkelingen en hij is een verdomd goede people manager. Dus Nick, zorg ervoor dat wij hem zo snel mogelijk binnenhalen. Wij hebben hem heel erg hard nodig en hebben niet veel tijd meer te verliezen."

"Ik heb vanmiddag zijn CV per e-mail binnen gekregen", zei Nick, "en ik heb morgen al een afspraak met hem. Waarom zorg ik er niet voor dat hij aansluitend bij jou op kantoor komt? Ik ben er van overtuigd dat, als hij dit verhaal hoort, hij meteen vraagt waar en wanneer hij kan beginnen. Zeker gezien het aanbod dat jullie hem kunnen doen."

"Goed idee", zei Peter Maurits. "Laat hem morgen omstreeks zes uur maar meteen bij mij op kantoor komen. Ik wist dat ik op je kon rekenen, Nick." Hij stond op en beende de brasserie uit, Nick achterlatend met een verbaasde frons op zijn voorhoofd en natuurlijk de rekening.

Nick betaalde de rekening bij de ober en stond op om de brasserie te verlaten. Op dat moment zag hij net Dave ten Wolde de brasserie binnenkomen. Verbaasd keek Nick hem aan. Wat moet die nu hier,

dacht Nick. Een rechercheur in het Amstel Hotel? Voordat Nick er echt over na kon denken kruisten hun blikken. Nick wist even niet wat te doen, maar Ten Wolde kwam direct op hem aflopen. Alsof het zo gepland was.

“Druk aan het werk, meneer Damstream?” vroeg Dave ten Wolde.

“Volg jij mij?” vroeg Nick hem brutaal. “Nee, natuurlijk niet.” antwoordde Dave ten Wolde. “Maar ook rechercheurs van politie hebben wel eens een afspraak in een tophotel.” Ten Wolde vertelde Nick dat hij wel eens vaker hier afsprak als hij mensen wilde spreken die liever niet naar het bureau wilden komen. Al snel ontspande Nick, want Ten Wolde leek inderdaad toevallig ook hier te zijn.

Ten Wolde bedacht zich dat dit wel eens een mooie gelegenheid zou kunnen zijn om Nick Damstream verder uit te horen. Hij had nog steeds het gevoel dat er iets niet klopte. Dus vroeg hij Nick of hij niet samen een biertje met hem wilde drinken.

Nick zag daar geen enkel kwaad in en stemde toe. Samen zaten ze aan de lage tafeltjes en bestelden al snel een tweede biertje. Ten Wolde zag zijn kans en probeerde het gesprek op een ontspannen manier naar de zaak Van Dommelen te loodsen. “Zullen we elkaar maar tutoyeren? Ik bedoel, als we samen een biertje drinken dan lijkt het me ook normaal om wat minder afstandelijk te doen, toch? Noem mij maar gewoon Dave.” Nick stemde toe en bedacht zich dat die Dave eigenlijk best een geschikte vent was. Hij had alleen het verkeerde beroep gekozen.

“Luister Nick”, zei Dave, “de avond van de moord op Van Dommelen was jij in café Luxembourg, maar daar ben je niet de hele avond geweest?”

“Dave”, bloosde Nick, en hij verzon snel een alibi, “nadat we flink hadden ingenomen, want ik had wat te vieren, ben ik met Monique, de secretaresse van Pascal van Vlaanderen, meegegaan. Ik werd diep in de nacht in haar bed wakker en ik hoef jou niet te vertellen wat ik daar heb gedaan.”

“Nee”, beaamde Dave, “daar kan ik alleen maar van dromen.”

“Welnu, ik heb Monique beloofd het niemand te vertellen, want als Pascal erachter komt, liggen we er allebei uit.”

“Akkoord”, zei Dave. “Ik zal er mijn mond over houden. Bied je mij nog een biertje aan of hoe zit het?”

Nick wenkte de ober en bestelde nog twee biertjes. “Ik loop heel even naar het toilet”, zei Nick en liep de lobby in. In het toilet aangekomen belde hij snel het mobiele nummer van Monique en sprak haar voice-mail in. “Monique, met Nick, luister, ik heb zojuist Dave Ten Wolde van de politie verteld dat ik de avond van de moord op Van Dommelen met jou mee naar huis ben gegaan en met je naar bed bent geweest. Als Ten Wolde je belt, bevestig dit dan. Ik bel je later nog.” Nick verbrak de verbinding en liep opgelucht terug naar de brasserie om zijn biertje op te drinken.

“Waarom wil je dat eigenlijk weten?” vroeg Nick. Ten Wolde vertelde dat ze stap voor stap het laatste uur voor de moord op Van Dommelen helder aan het krijgen waren. Het werd langzaam duidelijk wie er op dat moment nog in café Luxembourg zat en wie al weg was. Aan de hand van camerabeelden hadden ze duidelijk gekregen dat Nick het pand toen al minstens tien minuten moest hebben verlaten.

Het was voor Dave ten Wolde inmiddels duidelijk dat Nick Damstream niet zijn verdachte kon zijn. Die was op dat moment te dronken en had ook geen enkel motief. Gaande het gesprek, dat steeds informeler werd leek het erop dat Nick en Dave elkaar best wel lagen. Daar kon ik nog wel eens gebruik van maken, dacht Ten Wolde. Dave vroeg Nick nogmaals of hem die bewuste avond helemaal niets speciaals was opgevallen. Heb je verdachte personen gezien of mensen die normaal niet naar zo een café komen? Nick gaf aan dat hij die avond eigenlijk alleen maar met zichzelf bezig was geweest, hij had ten slotte iets te vieren. Hij had die dag een groot nieuw account binnengehaald, zo vertelde hij Ten Wolde. En toen schoot hem ineens weer te binnen dat hij Jan Capar dacht te hebben gezien.

Was het de sfeer, of misschien die paar biertjes? Nick wist het niet. Maar hij voelde een soort van verbondenheid met Ten Wolde. Het was eruit voor hij het wist. “Er schiet me iets te binnen, Dave, ik denk die avond Jan Capar te hebben gezien in Café Luxembourg. Jan Capar is de oprichter

van ZOK Systems, een grote Nederlandse software tent. Maar ik weet het niet zeker, het viel me in ieder geval op, want ik vroeg me af wat die vent in hemelsnaam in Luxembour te zoeken had. Die verwacht je hier in het Amstel Hotel, maar toch niet in Café Luxembour?”

Nick besloot Ten Wolde maar niet te vertellen dat ZOK Systems net een klant van hem was geworden. Dat leek weinig waarde toe te voegen. Het zou hem zelfs weer in een lastig parket kunnen brengen terwijl hij net het gevoel begon te krijgen dat Ten Wolde hem niet langer lastig wilde vallen.

Ten Wolde spitste zijn oren en kroop dichterbij. De naam Jan Capar deed geen belletje rinkelen. Hij wist in ieder geval zeker dat die naam niet op de bezoekerslijst van die avond voorkwam. “Weet je dat zeker Nick?” Waarop Nick aangaf dat hij hem gezien dacht te hebben, maar er niet zeker van was. Ten Wolde sloeg de naam van Jan Capar goed op in zijn geheugen en besloot er later die avond direct nog onderzoek naar te gaan doen aan de hand van de videobeelden van de bewakingscamera’s.

Al snel ging het gesprek weer over koetjes en kalfjes. Nick had het niet zo op met de politie, maar daarbij refereerde hij voornamelijk aan al zijn snelheidsbekeuringen. Ten Wolde moest daar hartelijk om lachen en stelde hem gerust dat hij zich daar in ieder geval niet mee bezig hield waarna hij aankondigde er weer opuit te moeten. “Boeven vangen”, schaterde hij. Nick schoot spontaan in de lach en nam vriendelijk afscheid. Het was de tweede keer die avond dat hij alleen achter bleef met de rekening.

Monique was net te laat bij haar mobiele telefoon om op te nemen. Toen ze het voice-mail bericht van Nick afluisterde wist ze niet of ze juist kwaad of blij moest zijn. Kwaad omdat Nick haar voor het blok zette en haar ook in een moeilijk parket bracht. Als Van Vlaanderen hier ook maar iets van zou horen stond haar baan op de tocht. En dat terwijl ze het juist zo naar haar zin had en bovenal een vorstelijk salaris verdiende.

Maar tegelijkertijd was ze ook wel trots dat Nick aan anderen vertelde dat hij met haar zou hebben geslapen. Ze besloot met hem mee te doen en zijn verhaal te bevestigen mocht dat nodig zijn. Monique's gedachten dwaalden af bij de gedachte dat het toch eens echt gebeurd zou zijn. Nick was een aantrekkelijke, succesvolle jonge vent met ambitie. Ze zou graag aan zijn zijde willen staan, en eigenlijk ook wel meer dan dat.

Ze zette de nieuwe CD van Herman Pouderooyen op die ze net had gekocht. Al gauw dwaalden haar gedachten opnieuw af naar Nick en droomde ze van hete nachten met hem toen plots haar mobiel opnieuw ging. Geschrokken en betraptd nam ze op. Het was Nick.

“Monique, je moet me helpen, heb je mijn voice-mail gehoord?” Ze probeerde zakelijk te klinken maar haar meisjeachtige geilheid klonk door in haar stem. “Nick, ik wil je best helpen maar vertel me dan wel precies wat ik moet vertellen als de politie daarom vraagt.”

“Ga anders even een hapje met me eten”, vroeg Nick haar, “dan vertel ik je alles.”

“Geen denken aan!” zei Monique die net een uur in de keuken had gestaan en een overheerlijke Belgische stoofschotel had bereid. “Als je per se wilt eten kom je maar langs, ik ga over een half uur aan tafel en ik heb genoeg.” Nick stemde toe en zou met een kwartier bij haar zijn.

Monique kreeg het ineens warm en raakte gehaast. Nick zou hier elk moment zijn, in haar appartement. Snel liep ze naar haar slaapkamer

en trok haar joggingbroek uit. Ze zocht een strak rokje met bijpassende blouse. In haar opgewonden toestand pakte ze een sexy string die ze nog snel aantrok toen de deurbel al ging.

Al keuvelend over werk verorberden ze de stoofschotel en twee flessen Spaanse rode wijn. Nadat Nick had uitgelegd dat hij niet meer had verteld dan dat ze samen rond 10 uur 's avonds café Luxembourg hadden verlaten om vervolgens dronken in haar bed te belanden, keken ze elkaar aan.

Dit is mijn kans, dacht Monique, nog steeds opgewonden door haar eigen gedachten en aangezet door teveel rode wijn. "Ik wil je met alle plezier helpen, Nick, maar vind je ook niet dat ons verhaal sterker zou zijn als we ook werkelijk in bed waren beland?" Onrustig bewoog ze heen en weer op haar stoel, zichzelf verbazend over zoveel brutaliteit en een tikkeltje angstig voor zijn reactie.

Nick keek haar brutaal aan. "Je hebt gelijk, zullen we dan maar meteen naar je slaapkamer gaan?" Dat zal haar leren, dat brutale nest. Mij een beetje uitdagen, dacht hij nog. Maar stilletjes kreeg hij het toch ook wel warm. Hij was ten slotte niet van steen en Monique was een bijzonder mooie meid. Stoer stond hij op en zette pas naar waar hij de slaapkamer waande. Monique liep huppelend achter hem aan. Daar samen aangekomen beseften ze beiden dat er nu geen weg meer terug was, en eigenlijk hadden ze daar ook geen behoefte meer aan. Dierlijke lusten wonnen het van de ratio en al kussend vielen ze over elkaar heen.

Monique keek, moe maar voldaan, naar de zwaar snurkende Nick naast haar. Wat een geluk had ze toch. Opgewonden hadden ze genoten met een gezamenlijk orgasme als hoogtepunt waarna ze moe maar voldaan in elkaars armen in slaap waren gevallen. En nu lag hij daar tevreden snurkend naast haar, zijn geilheid en zijn roes uit te slapen.

“Jan”, zei Leendert Boshuijzen, terwijl hij zijn hoofd om de deur stak van het kantoor van zijn directeur, “ik heb een afspraak voor ons gemaakt met Lodewijk Klein Boekeloo. Hij komt vanmiddag langs en ter voorbereiding heb ik de cijfers van het eerste halfjaar al per e-mail aan je verstuurd. Lodewijk kan ons helpen met de overname van BiZoftware.”

“Waarom hoor ik dat nu pas!” riep Capar zichtbaar kwaad. “Ja, luister eens Jan”, reageerde Boshuijzen. “Van Dommelen is helaas niet meer en we moeten wel verder. Ik heb mijn contacten aangesproken en ben voor ons op zoek gegaan. Klein Boekeloo lijkt, gezien zijn profiel en achtergrond een ideale kandidaat. Beter nog dan Van Dommelen, want hij is min of meer opgegroeid in de ICT. Hij heeft goede contacten, ook wereldwijd. Dus wat willen we nog meer? Laten we in ieder geval met hem om tafel gaan. Dat kan toch geen kwaad?” Capar stemde toe en gaf aan weinig tijd te hebben om zich goed voor te bereiden, waarop Boshuijzen aangaf dat hij alle relevante informatie al op een rijtje had.

Capar, die nogal moe uit zijn ogen keek, leek daar vrede mee te hebben en opende de betreffende e-mail met de cijfers. Vervolgens stuurde hij het rapport naar de printer, maakte een kopje espresso en ging achter zijn bureau zitten om de cijfers op z'n gemak te kunnen bestuderen.

Die middag werd hij goed doorgezaagd door Klein Boekeloo over de dramatische resultaten. Klein Boekeloo was weliswaar bereid om flink te investeren in ZOK Systems om zo de overname van BiZoftware te kunnen realiseren, maar hij eiste ook dat Jan zich zou terugtrekken uit het bedrijf. En dat zat Capar niet lekker. Klein Boekeloo bood hem weliswaar een positie aan in de Raad van Commissarissen, maar daarmee nam hij geen genoegen. Hij begon steeds meer het gevoel te krijgen dat hij slachtoffer werd van een doortrapt spelletje waarin Boshuijzen een hoofdrol speelde.

Dat gevoel begon al toen hij erachter kwam dat Boshuijzen achter zijn rug om contact had gelegd met een Scandinavisch telecombedrijf dat al vele jaren gespecialiseerd is in location based services. Inmiddels was hem ook ter ore gekomen dat dit bedrijf op zoek was naar een software partner. Jan Capar realiseerde zich ineens dat hij van Boshuijzen af moest zien te komen, die werd te gevaarlijk.

Klein Boekeloo vertrouwde hij ook niet en zeker niet nadat hij een opmerking maakte over de escapades van Capar in het Amsterdamse nachtleven. Hoe hij daar achter was gekomen was hem een raadsel. Hij had Klein Boekeloo nodig omdat hij de overname van BiZoftware in contanten wilde betalen en hij BiZoftware per 1 januari wilde mee consolideren, maar niet ten koste van zijn eigen positie. Op zich jammer, want met die overname zou ZOK Systems een leidende software onderneming in de Europese markt worden. De combinatie van de producten van beide ondernemingen vulden elkaar bijzonder goed aan, waardoor er voor het bedrijf meer dan genoeg mogelijkheden zouden ontstaan voor samenwerking met andere grote belangrijke organisaties.

Na het gesprek bleef Jan Capar nog enige tijd alleen zitten in zijn kantoor. Hij bekeek, op bijna melancholische wijze, de vele oorkondes en pamfletten aan de muur. Maar weldra kwam hij weer bij zijn positieven.

Hij besloot dat hij snel actie moest ondernemen. Hij belde Milan Slabvic, een Joegoslaaf die hij kende uit het Amsterdamse uitgaansleven en gaf hem opdracht om Boshuijzen uit de weg te ruimen. “Laat maar wat schutters uit het buitenland komen om deze klus te klaren, want mijn naam mag in geen geval hiermee in verband worden gebracht. En zorg ervoor dat hij de aanslag niet overleeft”, fluisterde Capar.

Vrijwel onaangedaan ging Capar weer aan zijn bureau zitten om zich verder te verdiepen in de achtergrond en de cijfers van BiZoftware. Een snelle beursgang is noodzakelijk om een leidende rol te kunnen blijven vervullen in de dynamische softwaremarkt. Dat zei Klein Boekeloo tijdens hun bespreking. De voorbereidingen lagen weliswaar op schema,

maar er moest nog heel erg veel gebeuren. Jan wilde na de overname van BiZoftware met zijn bedrijf naar de beurs om de activiteiten uit te kunnen breiden, vooral richting Azië en de Verenigde Staten. Om een positie in deze dynamische markt te behouden en versterken, werd het voor ZOK Systems belangrijk om additionele inkomsten te genereren en kosten te reduceren. Dat wil de onderneming mede bereiken door haar “non-software” inkomsten, zoals de opbrengsten uit onroerend goed en andere commerciële activiteiten uit te breiden en de Nederlandse succesformule internationaal te vermarkten. Zijn mobiele telefoon begon luid te rinkelen. “Met Jan Capar”, meldde hij zich toen hij zag dat het nummer was afgeschermd. Het zweet brak hem uit toen hij hoorde wie hij aan de lijn had.

Eigenlijk was het allemaal heel erg snel gegaan. Nick had Erwin de Vries gebeld en een afspraak met hem gemaakt. Natuurlijk wilde De Vries eerst weten wat Nick dan precies te bieden had. Nick was, zoals een goede headhunter het gewend is, erg terughoudend met zomaar namen noemen. Eerst de kandidaat eens rustig peilen en bespreken of hij wel in de markt is. Niet zo maar met functies en voorwaarden strooien. Nee, Nick wilde eerst weten wat De Vries zelf voor ogen had als het ging om zijn carrière. Zo maar even een kandidaat in een functie praten om zo de fee op te strijken was niet aan hem besteed. Pascal van Vlaanderen had hem vanaf het begin op het hart gedrukt dat executive search primair bestond uit het zoeken naar de ideale match voor zowel opdrachtgever als kandidaat. Van Vlaanderen wilde lange termijn relaties met zijn klanten en met zijn kandidaten opbouwen. Dat lukt alleen als je keer op keer goede kandidaten voordraagt. En niet als je slechts voor het korte termijn succes en de fee gaat.

Daarnaast vertelde Van Vlaanderen altijd aan Nick dat de kandidaten het kapitaal van je organisatie zijn. Zij moeten weten dat je ze echt begrijpt en goed voor ze zorgt. Adviseer ze bij het maken van carrière keuzes, ook als dat betekent dat je ze daardoor niet kunt plaatsen en dus je fee misloopt. Pascal werkte al jaren op deze wijze en Nick had dat gaandeweg van hem overgenomen. En het bleek uitermate goed te werken. Kandidaten kwamen steeds weer terug en verwezen anderen door. Zo had Van Vlaanderen zijn bedrijf structureel in de markt gezet en daar plukte ook Nick steeds weer de vruchten van.

Nick vertelde De Vries genoeg om hem te interesseren voor een afspraak. Ze hadden elkaar kort daarna ontmoet en ruim twee uur met elkaar gesproken. De wensen qua ontwikkeling en carrière van De Vries sloten bijna naadloos aan bij ZOK Systems. Toen Nick hem vertelde van deze opportunity en de bijbehorende voorwaarden was De Vries direct zeer geïnteresseerd. Op zich verbaasde Nick dat niet. Maar het geeft elke keer weer voldoening als je zaken op hun juiste waarde weet in te schatten.

Toen ging het snel. De Vries sprak achtereenvolgens met Peter Maurits en Jan Capar. Wat hij niet wist was dat Jan Capar hem heel erg graag wilde hebben. Een dag later waren ze eruit en nadat De Vries zijn ontslag had ingediend bij BiZoftware werd hij direct op non-actief gezet. Er werd een regeling getroffen en een week later woonde De Vries zijn eerste management meeting van ZOK Systems bij. Nick kon terugkijken op waarschijnlijk een van de snelste selectieprocedures uit zijn carrière.

Het was in diezelfde meeting dat Maurits al direct tegengas begon te geven. Die De Vries was nog geen week binnen en wilde nu al extra mensen aannemen voor het salesteam. Geen sprake van, volgens Peter Maurits, die vond dat dit soort zaken eerst met hem besproken dienden te worden. Maar De Vries had van Capar de vrije hand gekregen om een nieuwe strategie te ontwikkelen en deze ook uit te voeren.

Maurits was razend toen hij er achter kwam dat De Vries carte blanche had gekregen als het ging om personeelsbeleid. Direct ging hij overal voor liggen en gaf De Vries geen toegang tot de systemen van de HR-afdeling. De sfeer was spreekwoordelijk om te snijden en een clash leek slechts een kwestie van tijd.

Jan Capar vroeg nogmaals met wie hij sprak, zijn stem trilde en leek zijn gespannenheid te verraden. “Ik ben belast met het onderzoek naar de moord op de heer Van Dommelen”, vertelde Dave ten Wolde. “Momenteel zijn we iedereen aan het achterhalen die de bewuste avond aanwezig was in Café Luxembourg aan het Spui.

“Meneer Capar, bent u die bewuste avond ook in Café Luxembourg geweest?”, vroeg Ten Wolde. Het begon Jan Capar allemaal te duizelen en zo snel als mogelijk probeerde hij zijn gedachten te ordenen. Hij kreeg het warm, zijn gezicht begon te kleuren en hij begon te stotteren. Ten Wolde kreeg in de gaten dat hij op het juiste spoor zat en probeerde door te pakken. “Sterker nog”, ging Ten Wolde verder, “heeft u daar soms ook met de heer Van Dommelen gesproken?”

Capar raakte in lichte paniek en had snel door dat hij hier niet meer onderuit ging komen. “Dat klopt, ik was daar die avond en heb inderdaad gesproken met Van Dommelen. Kan ik verder nog iets voor u betekenen, want ik zit midden in een belangrijke vergadering en het komt nu niet zo heel erg gelegen.” Ten Wolde kon niet anders dan een afspraak maken voor de volgende ochtend. Maar de trillende stem van Capar deed hem vermoeden dat er veel meer aan de hand moest zijn.

Zwetend zat Capar op de bank voor zich uit te staren. Alles begon nu toch wel heel erg uit de hand te lopen. Hij moest nu snel actie ondernemen en zijn sporen gaan wissen. Hij belde nogmaals met Slabvic. “Milan, luister, ik zit met een probleem. Het plan moet gewijzigd worden, Boshuijzen moet nog vanavond verdwijnen. Gaat dat lukken?” Slabvic antwoordde kalm dat een spoedoperatie wel extra kosten met zich mee zou gaan brengen. Capar schrok bijna van de koele zakelijke toon die Slabvic aannam. “Wat voor extra kosten Milan?”

Alsof hij een zakelijke offerte besprak ratelde Slabvic een hele lijst op met kostenposten. Capar begreep maar al te goed dat hij met zijn rug tegen

de muur stond en dat Slabvic hier nu een slaatje uit probeerde te slaan. Maar heel veel keus had hij niet. Nu een ander benaderen voor deze klus zou te lang duren en bovendien de kans op uitlekken vergroten. Hij had dus geen andere keus dan toestemmen met een verdubbeling van het bedrag dat Slabvic in eerste instantie had gevraagd. “Oké, doe het dan maar, maar wel vanavond en zorg dat het netjes en stil gebeurt. Ook wil ik niet dat het direct bekend wordt. Verstop hem maar een tijdje.” “Ik dump hem wel ergens in de bossen”, antwoordde Slabvic, alsof hij een bestelling opnam voor een pizza Calzone.

Capar hing op en staaarde voor zich uit. Boshuizen was geen kwaaije vent en dit had hij niet verdiend, maar zaken zijn zaken. Het was nu erop of eronder, probeerde Jan zijn eigen geweten nog te sussen. Maar tegelijkertijd realiseerde hij zich dat het nu wel allemaal heel erg tricky begon te worden. Ondertussen bedacht hij hoe het in hemelsnaam kon dat ze hem hebben kunnen achterhalen. En wat wist die rechercheur eigenlijk allemaal nog meer?

Morgenochtend zou die rechercheur bij hem op de stoep staan. Was vluchten een optie? Nee, dat verwierp hij direct. Dat zou betekenen dat hij schuld bekende en bovendien, dan zou alles voor niets zijn geweest. Capar bedacht zich dat er niets anders op zou zitten dan er het beste van te hopen. Hij zou bovenal moeten zorgen dat ze er verder niets achter zouden zoeken. Dat het puur toeval was geweest dat hij die bewuste avond met Van Dommelen had gesproken. Wat konden ze eigenlijk helemaal tegen hem hebben? Niets toch, bedacht Capar, meer om zijn eigen spanning te doen dalen dan dat hij er daadwerkelijk in geloofde.

Nu kon hij niets meer doen dan wachten op bericht van Slabvic. Het bericht dat hem in een klap van een groot probleem zou verlossen, maar wat hem ook weer veel grotere problemen kon gaan bezorgen. Zoveel wist Jan Capar nu wel. En dat bericht zou weldra volgen.

Milan Slabvic schoot in zijn zwarte afgedragen leren jack en liep naar zijn wagen. Hij reed in een rustig tempo het centrum van de stad in. Onderweg pleegde hij een telefoontje waarin de details werden besproken. Op het Rokin stopte hij kort om een gezette, reusachtige man in te laten stappen. Ze wisselden kort wat woorden in het Joegoslavisch alvorens verder te rijden op weg naar Diemen.

Vlak voor de woning van Leendert Boshuijzen stopten ze en doofden de lichten. Het was inmiddels elf uur geweest en de straat lag er donker en verlaten bij. Kort namen ze de woning in zich op en vergewisten zich ervan hoe binnen te kunnen komen en hoe weer te ontsnappen.

Vervolgens reden ze weer weg om bij de McDonald's nog snel wat hamburgers te bestellen. Tegen enen togen ze weer richting Diemen. Snel liepen ze naar de achtertuin van de enorme villa. Een alarm was nergens te bekennen en via het keukenraam waren ze snel binnen.

Leendert Boshuijzen was reeds diep in slaap toen hij plots iets koels tegen zijn voorhoofd voelde drukken. Verschrikt keek hij in twee donkere ogen die hem glimlachend aankeken. Voor hij zich kon realiseren in welke situatie hij zich bevond, voelde hij een doffe zucht door zijn hersenen gaan. En toen voelde hij niets meer.

Jan Capar schrok wakker op de bank van het piepen van zijn gsm. Twee woorden stonden priemend op zijn scherm. Het nummer was afgeschermd. Capar las die twee woorden wel honderd maal, "klus geklaard". Hij wist nu wat hem te doen stond en liep naar zijn laptop die hij opstartte.

Na het afgesproken bedrag overgemaakt te hebben naar de Zwitserse bankrekening hoopte hij dat al zijn problemen nu definitief opgelost zouden zijn. Maar erg rustig werd hij er niet van. Capar probeerde nog wat te fantaseren over de enorme groei die ZOK Systems nu kon gaan

doormaken met hem aan het roer, maar hij kon zijn gedachten niet goed ordenen. Slapen lukte al helemaal niet, en hij bleef maar zweten. Uiteindelijk viel hij tegen de ochtend toch nog in een lichte rommelige slaap.

“Zolang Peter Maurits in dit bedrijf mij het werken onmogelijk maakt hoef je niet langer op mij te rekenen!” brieste Erwin de Vries de volgende morgen tegen Jan Capar. “Zijn houding ten opzichte van mij is laatlundkend en respectloos. Zo ga ik absoluut niet verder. Hij eruit of ik eruit, maar samen met hem deel uit maken van het management team van ZOK Systems is wat mij betreft absoluut niet bespreekbaar.”

Capar had die ochtend wel wat anders aan zijn hoofd en het constante gevecht tussen de ego's Peter Maurits en Erwin de Vries was hij meer dan zat. Maar tegelijkertijd wist hij ook heel goed dat hij deze situatie natuurlijk zelf had gecreëerd. Bijna stiekem lachte hij in zijn vuistje. Dat Maurits zich al zo snel op de kast zou laten jagen was ook voor hem een verrassing. Misschien wel iets te snel. Aan de andere kant diende het ijzer te worden gesmeed als het heet is.

Hij besloot Maurits bij zich op kantoor te roepen en dit probleem voor eens en voor altijd op te lossen. “Luister Peter, dit kan zo niet langer. De continuïteit van het bedrijf komt in gevaar en daarvoor heb ik De Vries juist binnengehaald. Ik wil hem een bevoorrechte positie in laten nemen in het management team. We hebben hem echt keihard nodig bij de overname van BiZoftware, dus wat mij betreft kun jij met onmiddellijke ingang het veld ruimen. Het is niet anders. Mijn besluit staat vast. Draag je zaken over aan je secretaresse en verdwijn. En wat betreft jouw aandeel in ZOK Systems, ik zal zorgen dat de accountant contact met je opneemt om een passende regeling met je te treffen.” En daarmee beëindigde Capar het gesprek. Vervolgens wuifde hij Maurits respectloos zijn kantoor uit.

Volledig lamgeslagen liep Maurits terug naar zijn kantoor. Had hij daarvoor nu al die jaren zijn ziel en zaligheid aan het bedrijf gegeven? Hij voelde de tranen in zijn ogen branden, maar kon zijn emoties bedwingen. Hij griste zijn persoonlijke spullen bij elkaar. Overdragen? Ze konden het lazarus krijgen. Vervolgens liep hij naar zijn auto in de

parkeergarage. Nog een tijdje zat hij onwezenlijk voor zich uit te staren om vervolgens zonder nog een keer om te kijken weg te rijden.

Pascal van Vlaanderen kon zijn oren niet geloven. Op de radio was zojuist bekend gemaakt dat Leendert Boshuijzen was vermoord. Sinds Nick bij ZOK Systems binnen was vielen daar een hoop doden. Eerst de beoogd investeerder Van Dommelen en nu de CFO van die tent. Nick is niet echt met zijn neus in de boter gevallen, dacht Pascal. Aan de andere kant had Nick het toch wel erg snel voor elkaar gekregen om Erwin de Vries daar te plaatsen. Dat leverde Nick een mooie bonus op maar gaf ook Van Vlaanderen zijn bedrijf een mooie opsteker.

De nieuwslezer meldde dat de moord op Boshuijzen erg veel weg had van een afrekening in het criminele circuit. Van Vlaanderen kende Boshuijzen al jaren en kon zich onmogelijk voorstellen dat die man zich inliet met de onderwereld. Nee, er moest iets anders aan de hand zijn. Direct belde hij Nick, maar kreeg zijn voice-mail. Hij liet een kort bericht achter en vervolgde snel zijn weg naar kantoor.

Daar aangekomen bleek niemand te weten waar Nick uithing. Ook Monique had geen idee, er stonden geen afspraken in de agenda. Wat keek die meid trouwens blij uit haar ogen. "Heb jij een nieuw vriendje of zo?" vroeg Pascal. Monique lachte wat nerveus en zei dat ze nog wat opgewonden was omdat ze gisteravond met een paar vriendinnen naar een concert was geweest van Herman Pouderoyen. "Ja, ja", lachte Pascal, "en nu ben je verliefd op die vent zeker?" "Nee, niet op hem", lachte Monique, nu nog zenuwachtiger dan daarvoor.

Van Vlaanderen had wat anders aan zijn hoofd dan de liefdesperikelen van zijn secretaresse en schonk er verder geen aandacht aan, maar dacht er het zijne van. "Laat Nick mij direct bellen zodra je hem te pakken krijgt. Ik ga zo de deur weer uit op weg naar mijn eerste afspraak. Ik ben eind van de middag weer terug. Je hoeft verder niemand door te verbinden behalve Nick, ik moet hem spreken. Vanmiddag nog."

Pascal verliet even snel zijn kantoor als hij er aangekomen was. Onderweg overdacht hij de hele situatie nog eens goed. Hij moest Nick snel spreken. Het feit dat Boshuijzen weg was gevallen zou een hoop implicaties kunnen veroorzaken binnen ZOK Systems. Daar zou Nick ongetwijfeld ook last van kunnen gaan krijgen.

Dave ten Wolde zat voor de zoveelste keer door het dossier te bladeren. Hij zag iets over het hoofd maar kon er de vinger niet achter krijgen. Hij besloot om Nick Damstream maar weer eens voor verhoor op het bureau te laten komen en belde hem direct. “Nick, ik wil je spreken.”

“Toch niet in verband met de moord op Boshuijzen, want daar heb ik niets mee te maken.” reageerde Nick. Toen viel het kwartje bij Ten Wolde. Dat hij daar niet eerder aan had gedacht! Natuurlijk had de moord op Boshuijzen te maken met de moord op Van Dommelen. En wat was de rol die Jan Capar daarbij speelde. “Nick, luister, ik denk dat jij mij kan helpen. Kom naar het bureau en dan zal ik het je uitleggen.”

Nick pakte zijn jasje en liep het kantoor uit naar zijn auto die hij die ochtend met open kap aan de gracht had geparkeerd. Dat was telkens weer een gok, want de vele watervogels wilden zijn lederen interieur nog wel eens onder schijten. Hij sprong in zijn wagen en reed naar het hoofdbureau van politie waar hij hartelijk werd verwelkomd door Ten Wolde. Ze liepen samen naar zijn kantoor. “Wil je koffie?” vroeg Dave aan Nick. “Laat maar zitten, die koffie van jullie is net opgewarmd slootwater”, antwoordde Nick. Ten Wolde moest hartelijk lachen en nam voor zichzelf wel een mok koffie mee naar zijn kantoor.

“Nick”, begon Dave, “denk nog eens goed na, die avond in Café Luxembourg, wie waren er nog meer aanwezig? Misschien heb je er toen geen aandacht aan besteed, maar gezien de vele ontwikkelingen de laatste tijd kijk je nu wellicht anders naar deze zaak. De bekende Venture Capitalist Van Dommelen is die avond omgebracht. We weten nog steeds niet door wie en ook niet wie daar mogelijk achter kan zitten. Wat we wel van hem weten is dat hij in de jaren negentig honderden miljoenen heeft verdiend met de verkoop van zijn uitgeverij. Hij hield zich de laatste jaren alleen nog maar bezig met investeren in pre-IPO bedrijven. Hij was gescheiden van zijn vrouw Karin en had geen kinderen. Wel veel vriendinnen, vooral meisjes die net of net niet meerderjarig zijn hadden zijn voorkeur. Maar we hebben nooit iets

kunnen bewijzen en er zijn wat dat betreft nooit aanklachten tegen hem ingediend. Aanvankelijk zochten we aanknopingspunten in die richting om de dader of daders te kunnen achterhalen. Echter, de recente moord op Boshuijzen werpt misschien wel een geheel ander licht op de zaak. Had Boshuijzen mogelijk contacten met Van Dommelen en heeft Jan Capar er mogelijk iets mee te maken? Zoals je weet is, of liever gezegd was, Boshuijzen CFO bij ZOK Systems en ...”

“Wacht eens”, onderbrak Nick het betoog van Ten Wolde. “Die avond in Luxembourg, daar heb ik Jan Capar gezien. Dat heb ik je al verteld. Ik heb er tot nu toe geen aandacht aan besteed maar nu ik nog eens nadenk en die avond de revue laat passeren, dan zie ik hem duidelijk voor mij. Hij stond te praten met iemand met een Tsjechisch of Joegoslavisch uiterlijk, in ieder geval iemand uit het Oostblok. Die avond was ik met hele andere zaken bezig.”

“Ja, dat weet ik nu wel”, antwoordde Ten Wolde. “Ga verder.”

Nick vervolgde zijn verhaal. “Ik heb die vent maar heel even gezien, maar zijn gezicht was opvallend, echt zo’n Oostblok kop, zeg maar. Je weet wel, zo’n sjofele kop, een beetje armoedig zelfs. Maar zonder enige emotie, bijna terminaal.”

“Geweldig”, zei Dave, “zou jij die man met het uiterlijk van iemand uit het Oostblok herkennen van een foto?”

“Ik denk het wel”, zei Nick “want in het voorbijlopen keek hij mij aan en wat mij is bijgebleven is dat hij zijn linker oog in mijn ogen priemde en zijn rechter oog als het ware een totaal andere kant uitkeek. Alsof hij gelijktijdig twee kanten kon uitkijken. Lijkt mij lastig dacht ik toen nog als hij tegenover twee mensen zit. Hij zou dan constant moeten uitleggen naar wie hij kijkt en naar wie niet.”

“Waardevolle informatie Nick”, bromde Dave goedkeurend. “Zou je eventueel nu tijd hebben om wat foto’s te bekijken?” Nick had op zich een drukke agenda die dag, maar zag toch ook de spanning hiervan wel in. Het leek hem wel wat om mee te werken aan een politieonderzoek. Hij kende dat eigenlijk alleen maar van de televisie. “Geen probleem, Dave, alleen moet ik over een uur wel terug zijn op kantoor. Dus ik heb

ongeveer drie kwartier. En anders moeten we even een andere afspraak maken.” Ten Wolde vertelde Nick dat hij liever direct startte, anders zou er alleen maar tijd verloren gaan. Een nieuwe afspraak maken kon altijd nog. Maar in drie kwartier konden ze makkelijk een hele rits foto’s op het beeldscherm toveren.

Hij startte zijn laptop en opende het programma met het fotoregister. “Neem vooral je tijd”, zei Dave. “Ik haal een kopje koffie voor je.” En weg liep hij. “Laat die koffie maar zitten”, zei Nick hard lachend.

Als Nick de man zou herkennen en hij Jan Capar daarmee zou kunnen confronteren zou dat wel eens een doorbraak kunnen zijn in deze moeilijke zaak, dacht Ten Wolde bij zichzelf.

Jan Capar zat zwijgend aan zijn bureau voor zich uit te staren. Hij had net Peter Maurits de laan uit gestuurd. Strategisch geen handige zet, maar diep in zijn hart moest Jan een beetje lachen. Wat een zielig mannetje was die Maurits toch, en wat had hij eigenlijk altijd op die vent neergekeken. Eindelijk was hij dan van hem verlost.

Zijn plan om De Vries te gebruiken om Maurits te lozen had gewerkt. Nu zorgen dat De Vries geen argwaan kreeg. Wat ging die vent trouwens voortvarend te werk, dacht Capar. Misschien wel iets te voortvarend. Hoewel hij een mooie aanwinst is voor ZOK Systems moest hij De Vries nu ook zo snel mogelijk weer kwijt. BiZoftware zou hem nooit meer terugnemen na alle gebeurtenissen. Zo had Capar hen daarmee vleugellam gemaakt zonder dat ze het wisten. Zonder De Vries leek BiZoftware niet te weten hoe het nu verder moest met hun commerciële beleid en dat maakte hen voor ZOK Systems een bijzonder makkelijke overnamekandidaat. Maar Capar wist ook dat er daarmee tijdsdruk ontstond. Er waren vast snel meer partijen die dit op zouden gaan merken en daarmee interesse zouden kunnen krijgen in BiZoftware.

Capar zat na te denken hoe en wanneer De Vries te ontslaan. Nu direct zou teveel in de gaten lopen. Maar hem te lang binnen houden zou te veel interne onrust veroorzaken. Misschien moet ik vanavond even een borrel met hem gaan drinken in de Industriële Groote Club, dacht Jan. Direct stuurde hij De Vries een e-mail met het verzoek hem daar vanavond te ontmoeten om de eerste dagen te evalueren. Een snel antwoord van De Vries leerde dat Jan beet had en misschien vanavond al zijn slag zou kunnen slaan.

Ondertussen had hij nog wat tijd om de hele situatie met Dave ten Wolde eens rustig te overdenken. Ten Wolde zou hier over een half uurtje zijn en Jan had geen andere afspraken meer. Hij liet zich een kopje espresso brengen en zette alles nog eens op een rij. Wat hadden ze nu helemaal tegen hem? Anders dan dat hij die avond met Van Dommelen was gezien helemaal niets. Toch?

De moord op Boshuijzen was veel te vroeg ontdekt. Slabvic had hem in zijn bed laten liggen, in de hoop dat het dagen zou duren eer iemand er achter zou komen. Niet wetende dat Boshuijzen altijd met zijn TWIG onder zijn kussen sliep.

De TWIG was een nieuw apparaat dat op de 3GSM beurs in Barcelona geïntroduceerd was door het bedrijf van Lars Bengten. Het was nog wel een proefmodel, maar Boshuijzen gebruikte de TWIG dagelijks. Één click, op de TWIG toets nummer 8, levert eenvoudig toegang tot de slimme TWIG Navigatie, onthoudt waar je bent, waar je je auto parkeert of waar je favoriete restaurant zich bevindt. TWIG wijst je altijd weer de juiste weg naar huis. En dat was voor Boshuijzen een uitkomst. Waar hij echt van gecharmeerd was geweest, was de S.O.S. noodknop.

Met die functie zend je in een noodgeval de precieze GPS-locatie waar je bent zodat je collega, vriend, alarmcentrale en/of politie je kan vinden om te helpen. Met een druk op de noodknop boven op de TWIG Discovery wordt je precieze locatie verzonden naar een zelf voorgeprogrammeerd nummer. Een paar seconden daarna wordt automatisch de spreekverbinding opengesteld en kan de ander meeluisteren en/of met je praten. Deze functie had Boshuijzen ook ingesteld en vlak voordat Slabvic hem een kogel door het hoofd jaagde had Boshuijzen in een reflex nog net de noodknop geactiveerd en was er een verbinding geopend met de meldkamer. Zij hadden onmiddellijk de beveiliging gebeld. Toen deze in het appartement van Boshuijzen aankwamen troffen zij hem dood aan in zijn bed.

Waarom had Slabvic hem ook niet gewoon meegenomen om ergens te begraven in een bos?, dacht Capar nog, maar veel tijd om daar over na te denken had Capar niet want zijn secretaresse liet hem weten dat Ten Wolde zich beneden aan de balie had gemeld. Capar vroeg haar hem op te halen en verdween nog snel even naar het toilet, om zijn al weer zweterige handen te wassen.

Daar keek hij zichzelf aan in de spiegel. Hij had er wel eens frisser uit gezien. Zijn ogen stonden zowat achter in zijn hoofd en zijn haar zag er dof en vettig uit. Hij dacht bij zichzelf dat het komende uur voor

hem wel eens cruciaal zou kunnen worden om die rechercheur af te schudden. Hij nam zich voor niet teveel prijs te geven en probeerde zijn gespannenheid van zich af te schudden. Iets dat overigens niet lukte gezien de natte plekken onder zijn oksels.

Capar zat zuchtend achter zijn grote eikenhouten bureau toen Ten Wolde binnen kwam stappen. Ze schudden elkaar plichtmatig de hand en Capar vroeg zijn secretaresse om koffie en een kan water te brengen. Ten Wolde begon maar direct. “Volgens verschillende mensen bent u de bewuste avond in Café Luxembourg gezien, de avond dat Van Dommelen werd vermoord. U heeft zelf al door de telefoon verteld dat u hem ook heeft gesproken die avond.”

“Ja, dat heb ik toch al verteld”, antwoordde Capar lichtelijk geïrriteerd. “Ik ben daar die avond geweest en kwam Rolf daar tegen. We zijn oude bekenden van elkaar, en hebben samen een drankje gedronken waarna we ieder onze eigen weg zijn gegaan. Rolf had daar volgens mij een afspraak.”

Ten Wolde nam geen genoegen met dit antwoord en wilde het naadje van de kous weten. “Wat deed u daar, meneer Capar? Had u daar met de heer Van Dommelen afgesproken? En waar heeft u hem over gesproken?” Capar vertelde dat hij daar geweest was om even wat te drinken na een lange werkdag, dat deed hij wel vaker. Rolf van Dommelen was hij daar toevallig tegen het lijf gelopen. En zoals gebruikelijk in de zakenwereld drink je dan even wat met elkaar.

“Maar waar sprak u met hem over?” vroeg Ten Wolde.

“Gewoon over waar we beide mee bezig zijn en hoe de zaken lopen. U weet wel, even kort bijpraten zonder een direct onderwerp. Ik heb hem hooguit tien minuten gesproken, daarna ben ik naar huis gegaan want ik was moe.”

“Hoe laat was dat?” vroeg Ten Wolde.

“Ja, weet ik veel”, antwoordde Capar. “Dat houd ik allemaal niet bij hoor. Maar waarom vraagt u zoveel? Ik heb verder niets met die moord te maken. Dus als we het hierbij kunnen laten, ik heb nog meer te doen vandaag, maar dat begrijpt u.”

Ten Wolde nam hier wederom geen genoegen mee. “Vragen stellen is mijn vak, meneer Capar. Heeft u getuigen die kunnen bevestigen dat u daarna naar huis bent gegaan?” Wat dacht die rechercheur wel niet, dacht Jan Capar. Hij werd van binnen tegelijk kwaad en angstig. “Nee, meneer Ten Wolde, ik heb geen getuigen en ik beëindig dit gesprek nu.”

Ten Wolde voelde aan zijn theewater dat hij een aanknopingspunt had. Capar was veel te defensief, hij verborg iets. Ook was hij veel te zenuwachtig voor iemand die onschuldig is. “Meneer Capar, ik bepaal wanneer dit gesprek over is. We hebben het hier wel over moord, weet u nog! Ik wil precies weten waar u met de heer Van Dommelen over hebt gesproken en hoe lang. En ik wil weten hoe laat u naar huis bent gegaan.”

Jan Capar begon te zweten en te trillen. Hij wist met zichzelf even geen raad meer en kon dat nog maar moeilijk verbergen. Hij koos voor de aanval en drong er nogmaals op aan dat het gesprek beëindigd was. Als Ten Wolde nog meer wilde weten dan moest hij maar een nieuwe afspraak maken.

Ten Wolde wist nu zeker dat Capar meer informatie had dan hij wilde geven. Hij besloot Capar mee te nemen naar het bureau. “Ik verzoek u vriendelijk met mij mee te gaan naar het politiebureau meneer Capar. U weigert mee te werken aan het onderzoek en dat tolereer ik niet. U kunt nu vrijwillig mee gaan, anders laat ik u ophalen met een hoop bombarie. Aan u de keus.”

Capar zag in dat hij niet veel keus had. Hij stemde in om mee te gaan maar wilde eerst zijn advocaat bellen. Ten Wolde vertelde hem dat ze nu zouden vertrekken en dat Capar zijn advocaat maar moest bellen zodra ze op het bureau zouden zijn.

Buiten aangekomen stapte Capar in de wagen van Ten Wolde naast de agent in burger die al op de achterbank zat te wachten. De korte rit naar het bureau werd in stilzwijgen afgelegd. Op het bureau aangekomen moest Capar zijn zakken legen, zijn riem en stropdas afdoen en ook zijn veters uit zijn schoenen halen. Vervolgens werd hij in een cel gezet.

“U kunt straks contact opnemen met uw advocaat.” En weg beende Ten Wolde.

Het begon langzaam tot Capar door te dringen dat dit geen gewoon verhoor was. Waarom werd hij anders ingesloten? Zouden ze dan toch aanwijzingen hebben gevonden? Dat kon toch eenvoudigweg niet.

Veel tijd kreeg hij niet om deze zaken te overdenken want Ten Wolde was al weer terug. “Meneer Capar, als u wenst kunnen wij uw advocaat bellen en hem hierheen halen. Capar zag niet veel meer mogelijkheden dan toe te stemmen. Het maakte dat hij voorlopig nog wel een uurtje in deze cel zou moeten blijven zitten. Maar dat gaf hem dan wellicht voldoende tijd om de zaken nog eens op een rijtje te zetten.

Ten Wolde keek met pretoogjes rond. Nick Damstroom had uit de vele foto's de afbeelding van Milan Slabvic gepikt. Een bekende van de Amsterdamse politie, bekend om klusjes die hij nog wel eens opknapte voor middelmatige drugsdealers. Geen grote jongen in het milieu, meer een kruimeldief. Voornamelijk bedreigingen en mishandelingen. Hij was al verschillende keren opgepakt in verband met vechtpartijtjes in de stad, maar nog nooit hadden ze voldoende bewijs tegen hem gehad waar het zijn klusjes voor de onderwereld betrof.

Hoewel Nick duidelijk had gezegd dat hij niet tegen Jan Capar zou gaan getuigen en dat hij best wilde meewerken maar dan wel anoniem, was Ten Wolde toch in zijn nopjes. Hij zou Capar er gewoon mee confronteren en doen alsof hij een getuige had die dat ook hard wilde maken. En dan maar zien wat er van komt.

Het was toch allemaal wel heel erg toevallig dat zowel de nieuwe investeerder als de CFO van ZOK Systems allebei vermoord waren en dat Capar in Café Luxembourg was gezien met Slabvic. Daar moest ergens een link liggen. Ten Wolde wist nog niet precies hoe, maar zijn gevoel zei hem dat hij op het juiste spoor zat. En zijn intuïtie liet hem doorgaans niet in de steek.

Nog snel printte hij de dossiers en de foto's uit en baande zich een weg naar het tijdelijke verblijf van Jan Capar.

Capar zat stil voor zich uit te staren en probeerde zichzelf te herpakken. Wat konden ze hebben dan? Toen opeens schoot het hem te binnen. Ze zouden toch niet zijn bankrekeningen hebben bekeken? Het geld voor Milan Slabvic had hij overgemaakt van de rekening van zijn holding. Hoewel op het eerste gezicht naar een onbekend en anoniem rekeningnummer. Als ze willen komen ze erachter dat het qua tijdstip wel heel dicht zit op de moord op Boshuijzen. Maar hoe zouden ze daar zo snel achter zijn gekomen?

Op dat moment kwam Ten Wolde zijn cel binnen en verzocht hem mee te lopen naar de verhoorkamer. Of hij koffie wilde. Knappe espresso zouden ze wel niet hebben op het bureau, dus Jan bedankte. Maar een glas water zou er wel ingaan.

Ten Wolde ging zitten en keek Capar doordringend aan. "Uw advocaat kan elk moment hier zijn. Wilt u daarop wachten of zullen we alvast beginnen?" Capar gaf aan dat hij per se wilde wachten tot zijn raadsman er was. Waarop Ten Wolde de kamer verliet en zei terug te komen zodra de advocaat er zou zijn.

Bij ZOK Systems was het een drukte van jewelste. De CFO was niet meer en dat liet bijzonder grove indrukken en verslagenheid achter. En nu was Jan Capar ook ineens zomaar verdwenen. Hij was nu al vier uur weg voor een verhoor met die rechercheur van de Amsterdamse politie. Het begon tot het personeel door te dringen dat ZOK Systems in een impasse terecht leek te komen.

Het leek logisch dat Jan mee moest naar het politiebureau. Het was tenslotte de CFO van zijn bedrijf die plotsklaps was vermoord. Maar dat kon toch onmogelijk zo lang duren. De politie zou toch wel begrijpen dat er door het wegvallen van Boshuijzen van alles moest gebeuren. Dan konden ze Jan toch geen halve dag meenemen naar het bureau voor een verhoor?

Er lag al een enorme stapel terugbelnoties voor Capar. Met name Klein Boekeloo had al zeven maal gebeld en was zelfs woedend geweest dat hij niet werd teruggebeld. Maar die stapel bleef voorlopig liggen en groeide rustig verder.

Klein Boekeloo zat achter zijn bureau en had al de hele ochtend alle telefoontjes laten tegenhouden. Hoe had het zo kunnen lopen. Hij stond op het punt een grote maar zeer goede investering te doen die hem naast geld en aanzien ook tot een serieuze speler in de Europese ICT markt zou maken. En dan ineens wordt zijn partner in crime van het leven beroofd. Dat gooide behoorlijk roet in het eten. Hij moest en hij zou snel met Jan Capar om tafel gaan om de nog overgebleven mogelijkheden te onderzoeken.

Maar dan moest die kerel hem wel terugbellen. En waarom wist niemand waar hij uithing? Een politieverhoor kon toch nooit zo lang duren? Ondertussen restte hem niets anders dan te wachten tot Capar hem terug zou bellen. Hij besloot daarop maar een stuk door het Vondelpark te gaan wandelen. Een beetje frisse lucht zou hem misschien op nieuwe

ideeën brengen. Hij trok zijn jas aan en liep zonder iets te zeggen het pand uit. De receptioniste wist genoeg, dit was geen moment om vragen te stellen. Het gebeurde vaker dat Klein Boekeloo zomaar wegliep zonder iets te zeggen. Meestal ging hij dan wat wandelen of ergens een borrel drinken om nieuwe inzichten op te doen. Maar in ieder geval was dit niet het moment om hem lastig te vallen, zoveel had ze de afgelopen jaren wel geleerd.

Dave ten Wolde kreeg steeds meer het gevoel dat hij met Jan Capar zijn verdachte had maar kon dat nog helemaal niet hard maken. Capar was zo zenuwachtig en wilde zo graag zijn advocaat spreken dat er in ieder geval wel iets aan de hand moest zijn. Maar wat dat dan precies was, daar kon hij niet helemaal de vinger achter krijgen.

Hij had al zijn collega's aan het werk gezet om alles te achterhalen over Capar. Zijn verleden en alle mogelijke zaken die ook maar enigszins roken naar onraad. Er moest toch vanzelf wel iets naar boven komen? Op dat moment rinkelde zijn mobiele telefoon. Ten Wolde leek sprakeloos. Na opgehangen te hebben keek hij nog minutenlang voor zich uit. Een flauwe glimlach veranderde langzaam in een gulle lach. Zou hij dan toch.....

Veel tijd kreeg Ten Wolde niet om verder te genieten want luidruchtig kwam de flamboyante Stijn Loymans binnen. Loymans was in het Amsterdamse alom bekend als advocaat van voornamelijk grote zakenmensen. Veel CEO's waren klant bij Loymans die bekend stond als een pienter en aimabel advocaat en waar nodig kon hij keihard zijn. Maar ook met zijn exorbitante kledingkeuzes wist Loymans de bladen vaak te halen. Het kon hem niet kleurrijk genoeg zijn. Altijd perfect zittende maatpakken met Italiaanse snit en de mooiste Italiaanse zijden dassen.

Ten Wolde groette Loymans formeel en zwijgend liepen ze samen naar de verhoorkamer waar ondertussen ook Jan Capar naartoe was gebracht. Loymans en Capar begroetten elkaar hartelijk maar wel gespannen. Dit was geen 'gewoon' zakelijk akkefietje, zoveel was voor beiden duidelijk. Nadat er koffie en water was gebracht opende Ten Wolde het gesprek.

Maar nog voor hij een vraag had kunnen stellen onderbrak Loymans hem met het verzoek nu eerst eens helder te maken wat de aanklacht tegen zijn cliënt was. Ten Wolde wist dat hij tijd moest zien te winnen.

Zijn collega had weliswaar waardevolle informatie binnen, maar had er wel bij gezegd dat het nog minimaal een halve dag zou kosten om dat ook bewijsbaar te krijgen. Wat een pech dat Loymans zo snel ter zake wilde komen. Maar ja, helemaal onverwacht was dat nu ook weer niet. Hij liep al een tijdje mee en kende de technieken om gesprekken zijn kant op te sturen.

Ten Wolde begon zijn verhaal dat hij graag wilde starten met de avond dat Capar samen met Van Dommelen in Café Luxembourg was gezien. Loymans begon geïrriteerd te raken. Hij wilde eerste een aanklacht horen alvorens verder te gaan met deze façade. Ten Wolde stond in tweestrijd. Liegen over nog niet bestaand bewijs of open kaart spelen en Jan Capar laten gaan. Hij besloot te kiezen voor het eerste. Het risico dat Capar het land zou verlaten was nu veel te groot.

“De heer Capar wordt verdacht van betrokkenheid bij de moord op de heer Van Dommelen.” Met een typische Amsterdamse brutale grijns keek Ten Wolde Loymans strak aan. Loymans leek heel even overbluft maar was te gepokt en gemazeld om zich zomaar uit het veld te laten slaan. Snel herpakte hij zich en vroeg direct door naar de mogelijke bewijzen daarvoor.

“Die komen zo aan bod”, zei Ten Wolde. “Eerst willen we graag wat vragen stellen aan de heer Capar. Staat u ons dat toe, meneer Loymans?” Deze wist dat hij wel moest, wilde hij niet direct al zijn troefkaarten uitspelen.

Na wat over en weer vragen werd Ten Wolde plotseling weggeroepen. Loymans leek geïrriteerd door deze onderbreking maar wist ook dat hij er weinig tegen kon beginnen. “Ik ben zo terug”, zei Ten Wolde en verliet de ruimte.

“Ongelofelijk man!” Ten Wolde keek met zijn priemende ogen naar de uitdraai. “En we weten heel zeker dat het tijdstip en de begunstigde kloppen?” Het bleek dat Milan Slabvic ruim drie ton had ontvangen, slechts twee uur na de moord op Boshuizen. Jan Capar was de betaler van dit absorbitante bedrag. “Ja, dat weten we heel erg zeker. Alles staat zwart op wit”, zo meldde zijn collega.

“En is er iets te vinden over de periode na de moord op Van Dommelen?”
“Daar zijn we nu mee bezig, geef ons nog een paar uurtjes.” Ten Wolde wist dat hij die paar uurtjes niet had en dat hij een list moest verzinnen om tijd te rekken. Stijn Loymans zou zich niet nog eens zomaar af laten schepen.

Nick liep het kantoor van Pascal van Vlaanderen binnen en ging uitgeblust in een van de luxe lederen fauteuils zitten. “Wat is er met jou aan de hand?” vroeg Van Vlaanderen. “Ik weet het niet Pascal, maar er is iets aan de hand daar bij ZOK Systems. Jan Capar is al de hele dag niet bereikbaar, Peter Maurits is eruit gegooid en Erwin de Vries krijg ik maar niet te pakken. Ik heb wel gehoord dat ze Jan Capar hebben meegenomen naar het politiebureau. Maar wat er precies aan de hand is dat weet ik niet. Volgens mij stinkt dat zaakje behoorlijk.”

Van Vlaanderen liep al te lang mee om zijn kop zo maar op hol te laten jagen, maar moest toch toegeven dat er wel erg veel gebeurde bij ZOK Systems de laatste dagen. “Ik weet het niet Nick, laten we nu maar gewoon even afwachten. Het is nu nog veel te vroeg om al overhaaste conclusies te trekken. Maar ik ben met je eens dat het allemaal wel wat vreemd is. Waar zit Monique trouwens, heb jij haar vandaag al gezien?” Nick begon wat op zijn stoel te schuifelen en vroeg hem hoe hij dat nu moest weten. Van Vlaanderen keek hem geamuseerd aan, wordt die jongen nu al zenuwachtig als ik naar Monique vraag? Die twee leken elkaar al dagen bewust te ontlopen, dacht Van Vlaanderen. Ze zullen toch niet zo stom zijn geweest om samen aan de rollebol te gaan? Maar hij kon Nick ook moeilijk ongelijk geven, dacht hij bij zichzelf, Monique was ten slotte wel een wereldmeid.

Alsof de duvel ermee speelde kwam Monique het kantoor binnen lopen. Ze keek beiden aan en vroeg of zij vandaag soms de enige was die aan het werk was. Nick keek haar glimlachend aan vanuit zijn fauteuil maar zei verder niets. Pascal vroeg haar wat ze kwam doen en waar ze was geweest vanochtend. “Ik moest toch onze voorraad Domaine Ott aanvullen? Ik ben even bij Luuc van Boort in Zaltbommel langs geweest om wat doosjes op te halen, je moest trouwens de groeten hebben van Luuc.”

“Trek dan maar een flesje open”, begon Nick te brallen.

“Niets daarvan” en Pascal keek Nick streng aan. “We gaan eerst even

uitzoeken wat er bij ZOK Systems aan de hand is. Wijntjes drinken doe je maar als er wat te vieren is. Voorlopig dreig jij je grootste account te verliezen.”

Dat kon Nick alleen maar beamen. Maar wat konden ze nu doen? Hij had al een paar maal naar de secretaresse van Jan Capar gebeld maar die wist ook niets. Of in ieder geval deed ze alsof ze niet wist. Van Vlaanderen gaf hem aan maar gewoon aan het werk te gaan met zijn andere klanten. Er zou vanzelf wel nieuws komen van het ZOK Systems front. Gaan zitten wachten leverde in ieder geval niets op. “Ga anders eens contact zoeken met die gasten van BiZoftware. Ze zijn natuurlijk De Vries kwijtgeraakt. Ze zullen niet heel erg dol op ons zijn, maar wie weet staan ze open voor een gesprek. Ga eens polsen wat ze daar weten en peil meteen even of zij niet ons in zee zouden willen.”

“Ja, ze zien me aankomen.” zei Nick. “Ik haal net hun beste man weg en kom vervolgens om business vragen.”

“Ik heb gekkere dingen zien gebeuren”, zei Van Vlaanderen. “Je hebt in ieder geval laten zien dat je in staat bent om goede mensen te vinden en weg te krijgen. Je hoeft ze daar niet meer van te overtuigen. Maar ga in ieder geval de dialoog met ze aan. Wie weet wat daar nog uitkomt. En nu wegwezen, ik heb nog wat belletjes te doen en moet straks nog uit eten met een klant.” Nick verliet schoorvoetend het kantoor van Van Vlaanderen.

Nick zat weer rustig achter zijn bureau en overdacht de hele situatie nog eens. Hij kon het niet verkroppen dat zijn nieuwe aanwinst op een dood spoor leek te zitten. ZOK Systems zou de komende periode nog veel meer nieuwe medewerkers nodig gaan hebben. Dat zou voor hem een mooie kans zijn om dit account verder uit te bouwen en structureel zijn portefeuille te verbreden. Maar met de huidige situatie leek het erop dat er voorlopig even niets te doen zou zijn.

Plots kwam Monique binnen lopen. Ze vroeg fluisterend of Nick ook het gevoel had dat Pascal wat door zou hebben. Ze kneep hem daarbij zachtjes in zijn schouder. Nick wist zich even geen houding te geven en veinsde druk te zijn. Maar van binnen voelde hij al zijn hormonen door

zijn lijf gieren. Ze keken elkaar aan op een manier die deed denken aan kalverliefde, alsof ze er beiden even geen raad mee wisten. “Laten we nu maar even gewoon doen”, zei Nick. “Ik weet ook niet of Pascal iets door heeft, dat zien we later wel.” Monique liep heupwiegend zijn kantoor weer uit. Bij de deur draaide ze zich weer om, lachte met de opmerking “bel me!”. En weg was ze alweer.

Dave ten Wolde ging nog maar eens een keer koffie halen. Dat hielp hem een beetje tegen de spanning en daarmee kon hij ook nog wat extra tijd winnen. Hij pijnigde zijn hersenen hoe nog meer tijd te kunnen verkrijgen. Hij kon toch onmogelijk een paar uur wegblijven. Dat zou Stijn Loymans natuurlijk nooit accepteren. Maar aan de andere kant zag Ten Wolde ook niet veel andere opties.

Hij liep weer richting zijn collega's om te informeren hoe het ervoor stond. Of ze al meer inzicht hadden in de tijd die ze nog nodig dachten te hebben om alle transacties van Jan Capar door te werken. Dat zou nog zeker twee uur gaan duren. Ze hadden ondertussen wel contact gelegd met de bank van Capar. Dat zou de zaken wellicht iets versnellen, maar het zou evengoed nog wel even duren. Ten Wolde zou hoe dan ook tijd moeten rekken. Al wist hij niet hoe dat nu te doen.

Hij besloot terug te gaan naar de verhoorkamer waar Capar en Loymans zaten te wachten. Daar aangekomen trof hij hen stilzwijgend aan. Beiden zaten geïrriteerd voor zich uit te kijken. Blijkbaar was Loymans bang dat er mee geluisterd zou worden.

“Willen de heren ook een kop koffie?” vroeg Ten Wolde hen vriendelijk. Loymans schoot bijna uit zijn stoel. Of dit de normale gang van zaken was. En of ze wel wisten dat zowel hijzelf als Jan Capar nog meer te doen hadden vandaag. Maar Ten Wolde liet zich niet van zijn stuk brengen. Dit was allemaal toneel en het hoorde bij het spel. Hoewel hij zich goed realiseerde dat er nu snel iets moest gaan gebeuren.

Ten Wolde ging zitten en pakte zijn papieren bij elkaar. “Ik wil graag eerst beginnen met de bewuste avond in Café Luxembourg. Ik wil graag weten waar u, meneer Capar, het over heeft gehad met de heer Van Dommelen.” Waarop Capar wederom hetzelfde verhaal ophield als eerder bij hem op zijn kantoor.

“Wat was uw relatie met de heer Van Dommelen?” Capar vertelde dat ze elkaar kenden vanuit het verleden. Ze kwamen elkaar zo nu en dan weer eens tegen en praatten dan wat over zaken. Ten Wolde probeerde hier wat meer uit te halen maar liep zo langzamerhand wel tegen een muur op. Capar wilde hem eenvoudigweg niet veel vertellen. Loymans mengde zich in het gesprek en vroeg welke bewijzen er nu eigenlijk waren.

Ten Wolde wist dat het nu erop of eronder zou zijn. Hij had de keus om nu de relatie met Milan Slabvic naar voren te brengen, maar besloot dat nog even niet te doen. In plaats daarvan koos hij ervoor om hoog spel te spelen.

Ten Wolde wist maar al te goed dat hij nu snel met een hard verhaal op de proppen moest gaan komen. Hij zou Loymans niet veel langer aan het lijntje kunnen houden. Plotsklaps stond Ten Wolde op en zei met veel bombarie dat hij even wat stukken zou gaan halen en weldra terug zou komen. Of de heren in de tussentijd een broodje en nog wat koffie wilden hebben. Zonder het antwoord af te wachten verliet hij de ruimte, Capar en Loymans verbijstert achterlatend.

Capar keek Loymans verbaasd en angstig aan. “Wat heeft hij in hemelsnaam tegen mij, Stijn? En waarom loopt hij nu alweer weg, wat is dit allemaal?” Loymans was heel even lamgeslagen en probeerde zichzelf te herpakken. “Rustig Jan, ik denk dat die rechercheur een spelletje met ons speelt. Ik weet alleen niet welk spelletje. Maar daar zullen we ongetwijfeld zeer snel achter gaan komen”

Hij liep naar de deur van de verhoorkamer maar die bleek op slot te zitten. Hij drukte op het belletje en weldra verscheen er een agent. “Waar is Ten Wolde, ik wil hem nu spreken, dit kan zo niet!” De agent beantwoordde hem met een vragende blik. “Ja, doe nu niet of je gek bent, laat ons deze ruimte verlaten, en snel!” riep Loymans. De agent was echter onvermurwbaar en bleef stommetje spelen. Ten Wolde had hem opdracht gegeven hen onder geen beding te laten vertrekken. Althans Jan Capar niet. Stijn Loymans was vrij om te gaan en staan waar hij wilde.

Loymans liep geslagen terug naar de tafel en ging weer zitten op de typische kantinestoel. Hij keek voor zich uit alsof hij zijn eigen leven in duigen zag vallen. Hij was gewend om zelf de touwtjes stevig in handen te hebben, maar was nu niet meer dan een marionet geworden in een spel waar Ten Wolde aan de touwtjes trok.

Ten Wolde liep ondertussen snel naar de balie en vroeg om wat broodjes en koffie te laten brengen bij zijn gasten. Hiermee kon hij weer wat tijd

winnen, dacht hij. Direct daarna snelde hij zich naar zijn collega's die de bankgegevens van Jan Capar aan het checken waren. Hopelijk hadden ze intussen voldoende tijd gehad om alle gegevens boven tafel te krijgen.

Zo niet dan moest hij straks zijn andere troef, Milan Slabvic, uitspelen. Alleen deed hij dat liever nog even niet. Eerst wilde hij duidelijkheid over de banktransacties van Capar. Toen hij bij zijn collega's aankwam wist hij al genoeg. Die waren nog zo druk in de weer dat het antwoord duidelijk was. Nog geen afdoend bewijs.

Ze gaven aan er bijna te zijn. De laatste files werden gedownload en daarna was het een kwestie van doorzoeken op relevante gegevens. Het zou hen nog hoogstens een uurtje kosten. Dave ten Wolde bedacht snel dat hij dat uur nog moest zien te overbruggen. Hoe, was nog een raadsel, maar een uur was te overzien. Misschien zou het hen wel lukken die gegevens iets sneller op te leveren.

Vervolgens liep hij maar weer richting de koffieautomaat om zijn zoveelste beker koffie van die dag te halen. Het maakte hem eerder gespannen dan dat hij er rustig van werd. Maar toch tapte hij nog maar een bekertje fantasieloze zwarte koffie uit de automaat.

Daarna liep hij door naar zijn eigen bureau om de foto's en de file van Slabvic op te halen. Als die bankgegevens niet snel kwamen kon hij niet anders dan zijn strategie omgooien en Capar confronteren met de foto van Slabvic. Hopen op een reactie van de kant van Jan Capar. Een reactie die iets meer zou wijzen in de richting van de bewijsvoering zoals Ten Wolde voor ogen had.

Het gestommel achter hem deed vermoeden dat de broodjesservice was gearriveerd. Dat gaf hem nog ongeveer een kwartier om zaken te overdenken. Capar en Loymans zouden zo direct hun broodjes en koffie binnengebracht krijgen. Ze zullen niet blij zijn, maar dat is dan maar even niet anders, dacht Ten Wolde. Ik heb nog even snel de tijd om de file nog eens door te kijken, wellicht dat ik iets over het hoofd heb gezien.

Na uitgebreid alles nog eens de revue te hebben laten passeren besloot Ten Wolde weer richting de verhoorkamer te gaan. Na opnieuw een bekertje zwarte koffie te hebben gehaald opende hij de deur en liep vol zelfvertrouwen naar binnen.

“Heren, wederom excuses voor deze korte onderbreking. Maar ik zie dat jullie je al tegoed doen aan de heerlijke Amsterdamse broodjes. Ik heb ondertussen even wat zaken bij elkaar gezocht die ik graag tegen u aan zou willen houden meneer Capar”, zo begon Ten Wolde zijn betoog.

Stijn Loymans kookte bijna van woede, en dat was te zien ook. “Als u nu niet met iets op de proppen komt, verlaat ik per direct deze ruimte om een klacht tegen u in te dienen. Ik wil nu direct antwoord op mijn vraag welk bewijs u heeft om mijn cliënt vast te houden, anders ben ik nu direct weg.” Ten Wolde keek hem triomfantelijk aan, glimlachte even en ging toen zitten. “Meneer Loymans, als u weg wilt is dat uw goed recht, zo ook is het uw goed recht een klacht tegen mij of de Amsterdamse politie in te dienen, dat weet u.”

Daarna bleef het minutenlang stil. Het leek wel een titanenstrijd die eerst moest worden uitgevochten. Maar Loymans was niet voor een kleintje vervaard en bleef strijdlustig. Alleen koos hij nu eieren voor zijn geld. “Ik denk, meneer Ten Wolde dat ik nog even blijf om te zien en te horen waar u nu mee op de proppen komt.” En daarmee leek de strijd beslecht.

Ten Wolde wist dat hij nu zijn troef Milan Slabvic moest uitspelen. Dus trok hij de foto uit zijn map en legde die op tafel. “Meneer Capar, kent u deze man?”

Capar zat ogenschijnlijk stil naar de foto te staren. Maar de aderen in zijn hoofd pompten als een razende. Hoe had het zover kunnen komen. Hoe wisten ze van zijn band met Milan Slabvic? Wat wisten ze nog meer? Capar keek Loymans vragend aan. Maar die keek net zo vragend terug, alsof hij zeggen wilde, ik weet ook niet wat jij hier mee aan moet. Hij stond er dus min of meer alleen voor. En dat realiseerde hij zich maar al te goed.

“Meneer Ten Wolde”, begon Capar, “waarom wilt u dat weten?”

“Ik stel hier de vragen”, antwoordde Ten Wolde. “Ik wil weten of u deze man kent.” Capar keek strak voor zich uit, alsof hij een uitweg probeerde te zoeken en antwoordde toen dat hij de man op de foto niet kende.

Nu wist Ten Wolde dat hij beet had. Ontkennen van dit feit maakte Jan Capar tot zijn hoofdverdachte. Er waren getuigen van het feit dat ze elkaar hadden ontmoet op de bewuste avond.

“Meneer Capar”, begon Dave ten Wolde, “ik beschik over getuigenverklaringen die aangeven dat u samen met deze man bent gezien in Café Luxembourg op de avond dat de heer Van Dommelen is vermoord. Deze getuigen hebben u met hem zien spreken vlak voordat de heer Van Dommelen van het leven is beroofd.” Ten Wolde keek Capar strak aan en zei verder niets meer. Hij negeerde Loymans daarbij volkomen. “Dus nog een keer, meneer Capar, kent u deze man?”

Capar voelde de grond onder zijn voeten verdwijnen en wist dat het eind van zijn spel in zicht was. Aan Loymans had hij nu niets, dus hij moest de zaken verder zelf op zien te lossen.

Slechts enkele momenten leek zijn geest volkomen leeg te zijn. Niets, werkelijk niets leek hem te binnen te schieten. Maar al snel werd hij helder. Hij keek Ten Wolde ten slotte aan en begon te stamelen.

“Goed, meneer Ten Wolde, ik ken deze man. Het is een Joegoslaaf die mij heeft geprobeerd te chanteren. Hij probeert mij al een geruime tijd mijn vermogen afhandig te maken. Die bewuste avond heb ik hem inderdaad gesproken in Café Luxembourg. Hij heeft mij verzocht daarheen te komen om zaken te bespreken. Ik ben daarheen gegaan om er voor eens en voor altijd een eind aan te maken. Ik wilde hem duidelijk maken dat er met mij niet valt te sollen. Dat ik hem in ieder geval geen cent zou gaan betalen.”

“En hoe is dat afgelopen?” informeerde Ten Wolde. Capar antwoordde dat hij die Joegoslaaf duidelijk heeft weten te maken dat hij geen geld zou krijgen en dat als hij door zou gaan met zijn praktijken de politie ingeschakeld zou gaan worden. En daarmee zou de kous af zijn.

Ten Wolde wist nu dat Capar wederom loog. Nu was het tijd om zijn volgende troef uit te spelen. Hij stond op en meldde dat hij even wat andere zaken uit het dossier op moest halen. Loymans, die zich al

minutenlang niet had laten horen, stond op. Hij riep dat het ongehoord was dat Ten Wolde steeds de ruimte verliet zonder zijn aanklacht helder te maken.

Ten Wolde besteedde er niet eens meer aandacht aan. Hij verliet de verhoorkamer zonder ook maar in te gaan op Loymans' aantijgingen.

Nick Damstroom zat nog steeds een beetje wazig voor zich uit te staren toen er op zijn deur werd geklopt. Monique kwam binnen met een brede lach op haar gezicht en een kop koffie voor hem. “Ik dacht, ik breng die arme jonge maar een bakkie. Ga je nog wat doen vandaag, of blijf je alleen maar uit het raam staren?” vroeg Monique. Nick kwam uit zijn stoel omhoog om haar van replek te dienen, maar Monique maakte alweer aanstalten zijn kantoor te verlaten. Speelde die meid nu spelletjes met hem? vroeg Nick zich af.

En weg was ze. Nick begon direct aan zijn koffie, misschien dat die ervoor kon zorgen dat hij weer scherp werd. Hij kreeg het zo langzamerhand wel te pakken van Monique. En hij had de indruk dat het haar ook niet allemaal onberoerd liet.

Na zijn koffie te hebben gedronken zocht hij het telefoonnummer van BiZoftware op in het CRM-systeem dat Van Vlaanderen onlangs door VMD Nederland had laten optimaliseren. Terwijl hij het nummer noteerde dacht hij met een glimlach om zijn mond terug aan die flamboyante Carl Lockefer van VMD Nederland die hem en Van Vlaanderen met veel passie en enthousiasme tijdens een lunch bij Nello in Eindhoven vertelde hoe hij met zijn medewerkers programma’s ontwikkelt voor bedrijven in de IT en Financiële sector waarmee zij een boost kunnen geven aan hun go-to-market performance.

Nick toetste het nummer in van BiZoftware. Pascal van Vlaanderen had nog niet eens zo’n gek idee om die club maar gewoon te benaderen. Gaan zitten wachten op de business was toch al niet echt de stijl van Nick.

Al snel kwam hij terecht bij de commercial director, Steven Brink. Nick stelde zichzelf voor en gaf aan dat hij graag wilde praten over een mogelijke samenwerking op werving en selectie gebied. Steven Brink wist direct wie hij aan de lijn had. Het eerste waar hij een opmerking over maakte was Nick’s brutaliteit om hem te benaderen. Zo vlak nadat

hij Erwin de Vries had weggekaapt. Maar zoals Pascal van Vlaanderen al had voorspeld kon Brink het ook wel weer waarderen.

Nick stelde voor om samen ergens een kop koffie te drinken. Zo konden ze elkaar tenminste in de ogen kijken. Van daaruit konden ze dan bepalen of het zinvol zou zijn zaken wat concreter te bespreken. Deze informele en vrijblijvende aanpak van Nick sprak Brink wel aan. Daarop maakten ze de afspraak om elkaar volgende week te ontmoeten in de Industrieele Groote Club, waar Steven Brink ook lid was.

Nick keek zelfvoldaan voor zich uit en besloot direct maar een e-mail naar Pascal te sturen. Na nog wat kandidaten te hebben gebeld en zijn dagelijkse e-mails te hebben afgehandeld kreeg Nick het weer te pakken. Hij voelde de drang om bij Monique te zijn, hoewel hij ook wel wist dat hij zulke dingen op kantoor beter achterwege kon laten. Hij besloot in plaats daarvan even bij Pascal van Vlaanderen langs te lopen. Die zat echter aan de telefoon en wuifde hem weg.

Eenmaal terug achter zijn bureau belde hij nog maar weer eens naar ZOK Systems. Daar kreeg hij hetzelfde antwoord dat men geen idee had wanneer Jan Capar weer bereikbaar zou zijn. Vervolgens vroeg hij naar de reden van het ontslag van Peter Maurits, maar daar kreeg hij natuurlijk geen antwoord op. Ook was er nog geen vervanger aangewezen. Er restte Nick dus niets dan rustig afwachten. Wat een vreemde situatie was het daar toch, dacht Nick. Niemand is er bereikbaar en Peter Maurits is ontslagen? Wat is daar toch allemaal aan de hand?

Hij wist het even niet meer en belde Pascal van Vlaanderen intern. Die nam echter niet op. Nick besloot dat het tijd was om zijn zinnen te verzetten. Eerst dacht hij eraan om Monique mee uit lunchen te nemen, maar besloot al snel dat dit geen erg slimme actie zou zijn. Hij besloot in z'n eentje naar buiten te lopen voor een frisse neus. Dat zou hem wellicht goed doen. Voorheen deed hij dat wel vaker. Gewoon een stukje door de stad lopen. Maar de laatste tijd met al die drukte kwam het er eenvoudigweg nooit meer van. Al lopende ontdekte Nick dat het eigenlijk zonde was om nooit meer even alleen over straat te dwalen. Hij ontspande er zichtbaar van en zijn geest leek ook wel op te frissen.

Dave ten Wolde snelde zich weer naar zijn collega's om te informeren naar de betalingen van Jan Capar. Daar aangekomen bleken ze nog niet alles bij elkaar te hebben. Maar ze konden hem wel vertellen dat ze nog maximaal tien minuten nodig zouden hebben om alle bestanden te hebben doorzocht. Daarna zou het een kwestie van minuten zijn om mogelijke betalingen van Jan Capar aan Milan Slabvic te identificeren.

Met die informatie op zak schoot Dave ten Wolde een andere collega aan met de vraag om nog even twee koppen koffie naar zijn twee gasten te brengen. Zelf liep hij snel naar zijn eigen bureau om alle informatie aangaande de al bekende betalingen van Jan Capar aan Milan Slabvic bij elkaar te leggen. Daarna liep hij weer terug naar zijn collega's.

Die bleken in opperbeste stemming te verkeren. Voor Ten Wolde het teken dat ze alles bij elkaar hadden. Ze riepen hem er direct bij. "We hebben alles bij elkaar, alle betalingsgegevens zitten nu in onze database. De zoekopdracht naar betalingen aan Slabvic draait al. Drink rustig je koffie op, Dave, over een paar minuten weet je of je beet hebt."

Ten Wolde voelde een soort van jongensachtige opwinding door zijn lijf gieren. Misschien was het de adrenaline, misschien testosteron, hij wist het eigenlijk niet. Wat hij wel wist, was dat hij dit gevoel als geen ander herkende als teken dat de ontknoping nabij was. Nu was het zaak om geen steken meer te laten vallen. Zorgen dat hij zijn troeven goed uitspeelde en de zaak zou kunnen worden afgerond. Hij stond blijkbaar met een brede glimlach voor zich uit te staren want een van zijn collega's wekte hem ruw uit zijn dagdroom.

"Dave, je weet toch wel dat we nog niets hebben. We moeten die betalingen nog wel vinden hoor!"

"Maak je geen zorgen", onderbrak een andere collega. "We hebben hem! Er is in de nacht van de moord op Van Dommelen een betaling van een paar ton gedaan door Capar aan Slabvic. En o, daar is er nog eentje. De

dag ervoor is er ook al een betaling gedaan door Capar, naar dezelfde rekening. Ik zal de uitdraaien voor je maken Dave, geef me nog twee minuten.”

Ondertussen instrueerde Ten Wolde een andere collega om Slabvic op te pakken. Ze hadden alle gegevens al klaar liggen en stuurden direct twee wagens op pad om hem op te gaan halen. Ten Wolde had heel goed in de gaten dat het vandaag wel eens laat kon gaan worden. Er was nog een hoop te doen. Hij stond te glunderen maar was tegelijkertijd ook wel erg gespannen. Nu zou het er echt om gaan spannen. Hij moest Capar zo snel mogelijk tot een bekentenis zien te brengen. Voor je het wist zou Loymans een of andere omweg of een truc bedenken en zou alles voor niets zijn geweest.

Met de uitdraaien onder zijn arm liep Ten Wolde terug richting de verhoorkamer. Triomfantelijk liep hij binnen. Stijn Loymans zag het gezicht van Ten Wolde en deed niet eens meer de moeite om zogenaamd boos te worden. Hij wist al dat de gezichtsuitdrukking van Ten Wolde deed verraden dat het nu zou gaan beginnen en dat zijn cliënt niet echt in de goede hoek zat.

“Meneer Capar”, begon Dave ten Wolde, “U heeft hier zojuist verklaard dat u afgeperst zou worden door Milan Slabvic. En dat u in geen geval geld aan hem zou betalen, toch?” Jan Capar knikte ter bevestiging maar was verder ernstig stil. Stijn Loymans liet al helemaal niets meer van zich horen en zat bijna verveeld en stoïcijns voor zich uit te staren. Helemaal ontspannen was hij ook niet want er ontstonden langzaam grote zweetplekken in zijn keurige lichtblauwe maatoverhemd.

“Goed”, ging Ten Wolde verder, “hoe verklaart u dan deze betalingen die zijn gedaan door u aan de heer Slabvic?” Daarbij liet hij de uitdraaien zien met daarop het onomstotelijk bewijs. “Betalingen die heel dicht op de moorden op de heren Van Dommelen en Boshuijzen door u zijn verricht. Kunt u mij dat uitleggen meneer Capar?” Vervolgens ging Ten Wolde staan en keek hij Capar langdurig en strak aan. Capar zei helemaal niets meer. Zijn ogen waren naar beneden gericht.

Ten Wolde vervolgde staand zijn betoog. “Ik neem u bij deze in hechtenis op verdenking van het opdracht geven voor deze beide moorden, meneer Capar.”

Voor Jan Capar leek zijn wereld ineen te storten. Hij zag geen weg meer terug en ook geen oplossing meer voor de situatie die hij zelf had veroorzaakt. Het was alsof iemand hem heel hard bij de keel pakte. Alsof zijn hart honderden slagen per minuut maakte. Hij kon geen woord meer uitbrengen, het zweet gutste van zijn voorhoofd en onder zijn armen. Zijn handen trilden en het voelde alsof zijn hoofd elk moment uit elkaar kon gaan barsten.

Loymans mengde zich toch weer in het gesprek. “Ik wil eerst overleggen met mijn cliënt, alvorens verder op uw vragen en beschuldigingen in te gaan, meneer Ten Wolde”. Die keek Loymans lang en doordingend aan waarna hij antwoordde dat daar geen

sprake van zou zijn. “Ik ben bezig met een verhoor. U mag daarbij aanwezig zijn, maar daar blijft het dan ook bij. Nadat ik dit verhoor heb afgerond wil ik u met alle plezier tijd geven om met uw cliënt te overleggen. Maar daar zal nu absoluut geen sprake van kunnen zijn.” Ten Wolde sprak zijn woorden zeer zelfverzekerd uit. Loymans wist dat het geen zin zou hebben om nu stennis te gaan maken en hield verder wijselijk zijn mond.

“Meneer Capar”, ging Dave ten Wolde verder, “zou u antwoord op mijn vragen willen geven?” Maar het werd al snel duidelijk dat er geen antwoord zou komen. Jan Capar zag eruit alsof hij elk moment ter plekke zou kunnen neerstorten. “Zal ik even een glaasje water voor u laten halen?” vroeg Ten Wolde. Capar gaf geen antwoord noch een enkele reactie. Dat was voor Ten Wolde teken om zijn collega te vragen dat glas water te laten brengen.

Toen die na een paar minuten terugkwam en het water voor Capar op tafel zette, wenkte hij Ten Wolde mee te komen. Op de gang vertelde hij hem dat Milan Slabvic onderweg was naar het bureau. Ze hadden hem zo thuis op kunnen halen. Gelukkig waren ze op tijd want het had er alle schijn van dat Slabvic op reis zou gaan. Er lagen tickets naar Joegoslavië klaar en de koffers waren al gepakt. Ze hadden hem zonder enkel probleem mee kunnen nemen. Weldra zou Slabvic een verhoorkamer verder komen te zitten en zou Ten Wolde hem aan de tand kunnen voelen.

Met dat nieuws in gedachten liep Ten Wolde weer terug de verhoorkamer in. Capar zat er nog net zo bij en had zijn glas water nog met geen vinger aangeraakt. Loymans was druk aan het spitten in de verschillende uitdraaien die op tafel lagen.

“Meneer Capar, als u geen antwoord wilt geven laat ik u naar een cel brengen. Ik verwacht de heer Slabvic hier elk moment. Dan zal ik hem eerst verhoren en bent u later op de dag aan de beurt.” Loymans probeerde nog lichtjes aan te sturen op een overleg met Jan Capar, maar Ten Wolde veegde dat direct van tafel. “Na het verhoor, heb ik u gezegd. Eerst wil ik antwoord op mijn vragen, daarna is hij van u. U kunt in deze

ruimte blijven zitten of het bureau verlaten. Maar de heer Capar gaat nu terug naar een cel. Mocht u besluiten het bureau te verlaten dan zullen we u bellen zodra we het verhoor met de heer Capar zullen hervatten.”

En daarmee sloot Ten Wolde af. Capar werd weggevoerd, nog steeds zwijgend en Loymans besloot dan toch maar terug te gaan naar zijn kantoor aan de grachten.

Het verhoor met Milan Slabvic verliep zoals Ten Wolde had verwacht. Op de vele vragen kwam geen antwoord. Slabvic keek zelfvoldaan uit zijn ogen en beriep zich op zijn zwijgrecht. Na een onafgebroken monoloog van bijna twee uur van de kant van Ten Wolde hield deze het voor gezien. Slabvic werd ook ingesloten.

Ten Wolde besloot dat het tijd was om een frisse neus en een broodje te gaan halen. Hij liep het bureau uit de buitenlucht in. Al lopende over de grachten kwam hij langzaam weer tot rust.

Lang duurde die rust echter niet. Zijn hoofd leek op een achtbaan die op hol geslagen was. Het bleef hem allemaal maar door zijn hoofd spoken. Snel haalde hij twee broodjes gezond en een beker jus d'orange. De broodjes waren al op voordat hij terug was op het bureau. De buitenlucht leek hem hongerig te maken.

Jan Capar zat voor zich uit te staren in zijn cel toen de zware deur langzaam open ging. Of hij eerst nog wat wilde eten of dat hij direct mee wilde om het verhoor verder te vervolgen. Hij koos ervoor direct mee te gaan, eten kon hij toch niet op dit moment. Hoewel, misschien zou een kop koffie hem een beetje helder maken. Daarom vroeg hij of hij eerst even alleen een kop koffie mocht drinken.

Nadat de koffie was gebracht had Capar nog ongeveer tien minuten de tijd om zijn zaken op een rijtje te zetten. Echter, zijn geest was op dat moment zo verstoord dat ook de koffie hem niet meer helder deed denken. Hij probeerde alle feiten op een rijtje te zetten om zodoende een uitweg te kunnen vinden. Maar al snel zag hij in dat hij in zijn huidige toestand niets zou kunnen bedenken. Ze waren er achter gekomen dat hij geld had overgemaakt naar Slabvic. Ze wisten ook al dat ze elkaar hadden gesproken in Café Luxembourg.

Even overwoog hij om zijn eerdere verhaal van afpersing door te zetten en te veinzen dat hij wel zou zijn afgeperst door Slabvic. Hij zou kunnen vertellen dat hij daarom zou hebben betaald. Al snel werd hem duidelijk dat dit zijn enige uitweg zou zijn. Hij zou die stomme smerissen gewoon vertellen dat zijn eerdere verhaal van afpersing niet helemaal waar was. Dat hij bang was om de waarheid te vertellen. Bang dat het uit zou komen en die criminelen zijn moedertje te grazen zouden nemen. Met dat plan ging hij dan ook mee met de agent die hem weer ophaalde en hem naar de verhoorkamer bracht.

Daar aangekomen zag hij Stijn Loymans al zitten. Ook Dave ten Wolde was aanwezig. Het hele circus is weer compleet, dacht Capar. Hij begon zelf maar direct met zijn verklaring. "Meneer Ten Wolde, ik wil mijn eerdere verklaring graag herzien. Ik heb u verteld dat ik niet zou zijn ingegaan op de afpersingsvoorstellen van Milan Slabvic. Maar ik moet bekennen dat ik daar wel op ben ingegaan. U bent daar natuurlijk al achter, gezien uw uitdraaien van mijn betalingen. Ik heb dat bewust

verzwegen omdat ik bang ben dat als deze zaken uitkomen zij achter mijn oude moedertje aan zouden gaan. U begrijpt dat toch wel?"

Ten Wolde was met stomheid geslagen. Deze hele zaak nam in een keer een hele andere wending. Zou Capar de waarheid spreken? Kon hij zaken over het hoofd hebben gezien? Hij wist even niet hoe nu verder en wat er wel en niet waar was. Stijn Loymans leek al even verbaasd. Dat gaf Ten Wolde uiteindelijk het inzicht dat Capar waarschijnlijk loog. Als hij echt zou zijn afgeperst dan zou hij vast en zeker zijn advocaat hebben ingelicht. Snel herpakte hij zichzelf.

"Meneer Capar, ik ben verbaasd over uw verhaal. Het lijkt wel heel erg verzonnen, is het niet? Het is ook wel heel toevallig dat u opeens met dit verhaal komt en dat de data van uw betalingen wel heel erg dicht op de gepleegde moorden liggen. Nog toevalliger is dat Slabvic bekend staat als een huurmoordenaar en niet als een afperser. Er is dus weinig dat in de richting wijst dat u de waarheid spreekt."

Ten Wolde besloot maar weer hoog spel te spelen. "Zeker, meneer Capar, als ik uw versie naast die van Slabvic leg." Vervolgens keek hij Capar lang en doordringend aan. Het leek erop dat hij beet had. Capar begon weer te zweten en te trillen. Hij leek wederom van zijn stuk te zijn gebracht. Ten Wolde wist nu zeker dat hij het bij het juiste eind had.

Capar voelde voor de zoveelste maal die dag de grond onder zich wegzakken. Wat had Slabvic dan verklaard? Wat wisten ze? Hij wist het echt niet meer. Alles tolde in zijn hoofd en zorgde ervoor dat hij niet langer helder na kon denken.

Ten Wolde voelde aan dat dit het moment was dat Capar zou gaan breken. Hij wist uit ervaring dat hij nu door moest zetten en moest toeslaan. Hij begon dan ook direct stevig met zijn betoog.

"Meneer Capar, ik begrijp dat u een uitweg probeert te zoeken. Ik begrijp ook dat u uw eigen positie probeert veilig te stellen. Maar uw verhaal is dermate doorzichtig dat ik daar niets, maar dan ook helemaal niets van geloof. En om eerlijk te zijn heb ik niet het idee dat uw eigen

advocaat er iets van gelooft, want die hoor ik al helemaal niet meer.” Stijn Loymans wilde wat zeggen maar Ten Wolde denderde eroverheen. “Het lijkt me, meneer Capar, dat het voor uw eigen situatie veel beter is om nu eindelijk gewoon maar de waarheid aan ons te vertellen.”

Loymans probeerde nogmaals in te breken en het gesprek over te nemen maar zijn cliënt leek definitief gebroken. Capar begon te stotteren en kwam al helemaal niet meer uit zijn woorden. De tranen stonden in zijn ogen en zijn hele lijf trilde. De druppels zweet parelden letterlijk van zijn voorhoofd op tafel. Hij stootte wat kreten uit die woorden hadden moeten vormen.

“Meneer Ten Wolde”, herstelde Capar zich, “ik ben bang dat ik u maar beter de waarheid kan vertellen.” Toen barstte Capar in huilen uit. Er leek geen eind te komen aan de stroom tranen die over zijn wangen rolden.

Dave ten Wolde zat zelfvoldaan en onderuitgezakt achter zijn bureau met een blikje bier voor zich uit te staren. Hij had een blik in zijn ogen die deed verraden dat hij zich voelde alsof hij op dat moment de hele wereld aan zou kunnen. Alsof hij helemaal alleen alle criminaliteit op aarde zou kunnen bestrijden. Hij noemde deze momenten zelf zijn Superman momenten. Hij wist drommels goed dat hij in die momenten gewoon wat voor zich uit zat te dromen. Maar hij nam daar zo nu en dan ook bewust de tijd voor. Even naverbranden noemde hij het zelf graag. Hij vierde zijn successen graag alleen en op deze wijze.

Want wat was het ineens allemaal snel gegaan. Capar had wel een half uur zitten janken als een klein kind dat van de glijbaan is gevallen. Maar toen de waterlanders eindelijk opgedroogd waren kwam het hele verhaal eruit. Hij vertelde letterlijk hoe alles was gegaan. Hoe hij uit pure wanhoop had besloten dat Rolf van Dommelen het veld moest ruimen. Hoe hij doodsbang was dat zijn enige misstap tot dan toe naar buiten zou komen. Dat Rolf van Dommelen hem min of meer had gechanteerd met dat ene akkefietje van zoveel jaren geleden. En dat hij daardoor eigenlijk nog maar een uitweg had gezien.

Maar ook hoe hij zijn hele bedrijf onder zijn voeten dacht weg te zien zakken toen Leendert Boshuijzen de hele boel wilde overnemen. Hoe deze hem achter zijn rug om probeerde uit het zadel te wippen. Zijn eigen zadel notabene. ZOK Systems was toch zeker zijn eigen bedrijf. Had hij niet jaren terug zelf alles op poten gezet? Met zijn eigen centen! En hij zou in geen geval toelaten dat iemand als Leendert Boshuijzen dat allemaal af zou nemen.

Capar had werkelijk alles verteld tijdens dat laatste verhoor. Ten Wolde zag de enorme berg papierwerk al voor zich. Hij had dan misschien een mooie heldere bekentenis, maar dat nam niet weg dat hij de komende dagen waarschijnlijk tot in de late uurtjes door zou moeten werken om alles kant-en-klaar bij de officier van justitie aan te kunnen leveren.

Nee, dan kon hij maar beter even genieten van zijn eigen Superman moment. Hij besloot nog een blikje bier te halen. Op weg naar de naastgelegen snackbar werd hij meermaals gefeliciteerd door collega's die avonddienst hadden. Ze hadden het natuurlijk allemaal al gehoord.

Eenmaal terug achter zijn bureau ebde zijn Superman moment langzaam weg. Hij begon alvast alle stukken te rangschikken op datum. Dat zou hem morgen weer tijd schelen. Ook dacht hij nog even aan Stijn Loymans en zijn laatste escapade. Die wilde nog een juridische truc uithalen door de hele bekentenis van Capar op een vlag van verstandsverbijstering te gooien. Toen was ook het enige scherpe moment dat Jan Capar die avond had. Toen hij Loymans met de volle vuist in het gezicht sloeg. Hem nog even naschreeuwend dat hij die veel te hoge declaratie ergens kon steken waar de zon niet scheen. Ten Wolde moest er weer om lachen. Het was natuurlijk wel een zootje geworden. Een afgevoerde bloedende advocaat en een hevig jankende verdachte. Dat had hij nog niet eerder meegemaakt. Hij vroeg zich nog steeds af of Loymans zich nu meer druk maakte om de klap in zijn gezicht of de bloedspatten op zijn veel te dure Italiaanse maatpak. En weer moest Ten Wolde hard in zichzelf lachen.

Nick Damstroom zat rustig op kantoor zijn e-mails te lezen toen plots de telefoon ging. Het was Steven Brink van BiZoftware die hem hartelijk toesprak. Dat ze maar heel snel om tafel moesten, gezien de huidige situatie. Nick was totaal overdonderd en noteerde de afspraak direct in zijn agenda. Brink zou nog vanmiddag bij hen langskomen.

Nog maar een kop sterke koffie, dacht Nick. Wat is daar aan de hand, waarom willen ze nu ineens zo snel om tafel? Verdorie, dacht Nick, waarom vraag ik dat dan ook niet! Mopperend op zich zelf liep hij Pascal van Vlaanderen tegen het lijf. “Wat is er met jou?” vroeg die hem. Waarop Nick vertelde van dat vreemde telefoontje van BiZoftware. “Je moet eens wat vroeger naar je bed, Nick” zei Van Vlaanderen. “Dan ben je ’s ochtends wat scherper. Je vraagt toch wat ze komen doen, jongen. Je maakt toch niet zomaar een afspraak? Hoewel ik wel blij ben dat ze langskomen hoor. Is het goed als ik er even bij kom zitten? Al is het maar om te voorkomen dat je weer gaat zitten suffen.” Van Vlaanderen maakte zich lachend uit de voeten. Hij hield ervan Nick een beetje te plagen, zo vroeg in de ochtend.

Op dat moment kwam ook Monique langslopen. Ze bleef even staan om zelf ook een kop koffie in te schenken, daarbij speels lachend naar Nick. “Oh ja, Nick ik heb die nieuwe presentatiesoftware binnen die je wilde hebben.”

“Heb je die nu al binnen?” vroeg Nick

“Je weet toch dat ik voor je vlieg” antwoordde Monique met een bijna gemeen lachje rondom haar mond. “Nee, zonder gekheid, Nick, ik heb die software besteld op Invender.nl. Dan weet ik tenminste zeker dat ik die spullen snel in huis heb.” Nick wist even niet wat hij met die aandacht van Monique aan moest. Het liefst had hij haar even stevig vastgepakt. Maar hij realiseerde zich maar al te goed dat zoiets op kantoor niet heel erg handig zou zijn. Hij besloot zich maar snel uit de voeten te maken, Monique beduusd achterlatend.

Nick liep terug naar zijn bureau om zijn andere afspraak van die middag te verzetten. Vervolgens boog hij zich diep over de files die ze hadden over BiZoftware. Hij zou ervoor zorgen dat hij vanmiddag goed beslagen ten ijs zou komen. Zeker nu Pascal van Vlaanderen er ook nog eens bij zou komen zitten.

Terwijl hij diep weg was gezonken in alle beschikbare informatie rinkelde zijn mobiele telefoon. Het was Erwin de Vries en ook die wilde nog vandaag een afspraak. Wat was er toch allemaal aan de hand? vroeg Nick zich af. Wat moet iedereen toch ineens? Maar scherp als hij nu wel was vroeg hij waarom.

“Weet je het dan nog niet?” vroeg Erwin de Vries hem. “Ze hebben Jan Capar opgepakt voor die moorden op Van Dommelen en Boshuijzen. De hele tent ligt hier op zijn gat. Je begrijpt dat ik hier natuurlijk niet kan blijven, het hele kaartenhuis is in elkaar aan het storten. Ik zit formeel nog in mijn proeftijd, dus ik ben per direct opgestapt. Wat dacht jij dan?”

Nick wist niet wat hij hoorde. Ineens begreep hij waarom Steven Brink zo snel bij hem aan tafel wilde. En ook werd hem duidelijk waarom niemand van ZOK Systems hem terugbelde. En ook dat hij zijn zo veelbelovende account wel op zijn buik kon schrijven. Daar viel voorlopig niets meer te doen, wellicht wel helemaal nooit meer.

Nick liep, na een afspraak met De Vries te hebben gemaakt voor de volgende dag, direct naar Van Vlaanderen. Maar die leek het ook al te weten, gezien zijn drukke telefoontje. Ze keken elkaar aan en leken elkaars gedachten te lezen. Wel verdorie, het zag er allemaal zo mooi uit en wat voor een rotzooitje is het nu geworden daar bij ZOK Systems.

Van Vlaanderen beëindigde zijn telefoongesprek en wenkte Nick. “Kom even zitten Nick”. Snel spraken ze zaken door en besloten vanmiddag volle bak te gaan om BiZoftware binnen te slepen. Waarschijnlijk hadden die het plan opgevat om nu alle toppers van hun grootste concurrent binnen te halen. En daar zouden zij wellicht garen bij kunnen spinnen. Hoewel ze de zaken wel eerst goed door zouden moeten spreken. Ze

konden zich nu even geen misstap veroorloven. Maar gezien de hele situatie zou het allemaal best wel eens tot iets heel moois kunnen leiden.

Weer keken Van Vlaanderen en Nick elkaar aan en ze begonnen hard te lachen. “Dit kon voor ons toch nog wel eens mooi uitpakken Nick”, zei Pascal. Lachend liepen ze samen naar de vergaderkamer om hun meeting met BiZoftware verder door te spreken.

Lodewijk Klein Boekeloo liep te ijsberen door zijn veel te grote kantoor. Hoe had dit toch allemaal kunnen gebeuren? Waarom moest juist hem dit nu weer overkomen? Die sukkel van een Jan Capar had werkelijk al zijn plannen compleet in de war gestuurd. Eerst valt Leendert Boshuijzen weg en dan nu dit weer.

Hij riep luidkeels naar zijn secretaresse om koffie te brengen. Toen zij binnenkwam met een zilveren dienblad met daarop de kopjes en een kan verse koffie zag ze al hoe laat het was. Tijd om stil te zijn en snel te verdwijnen, dit was niet de tijd om Klein Boekeloo aan te spreken. Zijn manier van ijsberen kende ze ondertussen wel. Dan was er iets aan de hand en kon ze maar beter zorgen dat ze uit zijn buurt bleef.

Klein Boekeloo besloot, zonder zijn koffie te hebben aangeraakt, een borrel te gaan halen. Wat kon het hem schelen dat het pas elf uur was. Hij was toch zeker geen schooljongen meer! Hij moest en zou even zijn zinnen verzetten. En dat ging nu eenmaal makkelijker met een jonge borrel. Hij liep naar zijn geliefde stamkroeg op de hoek. Daar aangekomen zat iedereen nog aan de koffie. Maar Bram, de barman, zag al direct hoe zijn pet ervoor stond. "Goedemorgen, Lodie!" riep hij vrolijk. "Zal ik maar een jonkie voor je neerzetten? Koffie lijkt me geen goed recept vandaag, is het wel?" Het duurde niet lang of Klein Boekeloo zat al snel achter zijn vierde jonge borrel wezenloos voor zich uit te staren.

Nog geen maand geleden leek hij grote stappen te kunnen zetten in de Europese software markt. En nu leek het erop alsof al zijn plannen plotsklaps in het water vielen. Sterker nog, het leek er niet alleen op, het was waarschijnlijk ook zo.

Vanuit verschillende bronnen was hem ondertussen bekend geworden dat het wel uitverkoop leek bij ZOK Systems. Alsof iedereen die ook maar iets betekende binnen die toko nog vandaag had besloten het zinkende schip te verlaten.

Hij had nog geprobeerd om contact te krijgen met de vervanger van Jan Capar. Maar die was, zo kort op de ontstane situatie, natuurlijk nog niet benoemd. Men was vooral bezig met het sussen van de media. Die stonden natuurlijk in groten getale op de stoep. Dat begreep hij zelf ook wel. Zelf had hij ook regelmatig te maken met opdringerige media als hij weer een mooie overname had gedaan.

En jeetje mina wat had hij zich vergist in Jan Capar! Hij had hem altijd maar een beetje een watje gevonden. Nooit geweten dat hij harder was dan menig ander bestuurder. Nooit gedacht dat Capar zo ver zou kunnen gaan. Je moet toch ook wel helemaal gek of hopeloos zijn om je opponenten om zeep te helpen. Nee, die Jan Capar was blijkbaar toch anders dan dat velen hem dachten te kennen.

“Doe nog maar een jonkie Bram”, zei Klein Boekeloo. Weldra nipte hij gulzig van zijn zoveelste borrel die ochtend. Zichzelf maar blijven verwijten hoe zaken zo hadden kunnen lopen.

Uiteindelijk vond zelfs Bram het genoeg. Hij bestelde een taxi en liet Klein Boekeloo thuis afzetten. Ten slotte wilde hij niet dat zijn klanten al rond lunchtijd strontlazarus over straat wandelden.

“Nick, jongen, kom eens bij me”, zei Pascal van Vlaanderen vriendelijk, bijna vaderlijk. Nick kwam op een draf aangelopen. Hij wist dat dit een ‘ander’ gesprek zou worden dan het normale werkoverleg. De manier waarop Pascal hem riep sprak boekdelen.

Toen hij het kantoor van Van Vlaanderen binnenliep wist hij al dat zijn voorgevoel juist was. Er stond champagne op tafel en Van Vlaanderen zat onderuitgezakt achter zijn bureau. Monique zat ook aan tafel.

Oh nee, dacht Nick nog even. Pascal zal toch niet achter mijn avances richting Monique zijn gekomen? Dan wordt het namelijk geen gaaf gesprek vanmiddag. Maar al snel werd hij uit zijn gedachten verlost.

Monique zat wulps op haar stoel heen en weer te wippen. Ze leek wel wat nerveus. Maar tegelijkertijd zag ze er weer geweldig lekker uit, dacht Nick. Hij zag dan ook geen kwaad in het komende gesprek.

Van Vlaanderen begon het gesprek door eerst drie glazen champagne in te schenken. “Nick, vent van me, jij bent echt nog veel beter dan dat je zelf denkt. Alleen dat gesodemieter met Monique moet nu echt afgelopen zijn, hoor je me.” Van Vlaanderen keek bijzonder aangeslagen richting zijn twee medewerkers. Lang hield hij dat echter niet vol en al snel barste hij in lachen uit. De tranen biggelden letterlijk over zijn wangen van het lachen.

“Wat hadden jullie dan gedacht? Dat ik gek was? Dat ik niet door had dat er iets bloeide tussen jullie? Ik mag dan wel de vijftig zijn gepasseerd, maar dat maakt me nog geen gevoelloze oude idioot”, ging Pascal verder. “Jullie weten toch dat het mijn vak is mensen te doorgronden? En dat ik ook nog eens verdomde goed in mijn vak ben, of niet?” Zonder het antwoord af te wachten ging hij breeduit lachend verder.

“Maar om jullie beiden de waarheid te zeggen, ik had het eigenlijk al veel eerder verwacht. Jullie zijn wat mij betreft werkelijk voor elkaar bestemd. dus mijn zegen hebben jullie. Alleen wil ik geen relaties op kantoor, dat weten jullie ook. Waarschijnlijk dat jullie het daarom ook zo lang geheim hebben willen houden.”

Nick en Monique keken elkaar vragend en vertwijfeld aan. Ze wisten geen van beiden wat nu te doen of wat nu te zeggen. Waar wilde Van Vlaanderen toch naar toe? Ze keken beiden maar een beetje onwennig voor zich uit, nippend aan hun glas champagne.

“Luister”, ging Pascal van Vlaanderen verder, “ik kan niet anders dan jullie mijn zegen geven. Voor zover dat aan mij is, natuurlijk. Maar we zullen wel wat zaken op moeten gaan lossen. Gezien de hele situatie met ZOK Systems lijkt het me beter als jullie er even tussenuit gaan. Ga lekker een weekje weg met z’n tweeën. Ga samen ontdekken of jullie verliefdheid toekomst heeft. Kom terug en vertel me hoe we dat gaan oplossen. Daar moeten jullie samen uit kunnen komen, toch?”

Nick noch Monique wisten een woord uit te brengen. Waar was die ‘ouwe’ nu toch mee bezig? Wat wilde hij van hen?

“Kom, schenk mijn glas nog eens vol, het is ten slotte feest, stelletje dooie pieten!” bulderde Pascal nu. Weldra ontdooiden Nick en Monique en vloeide de champagne rijkelijk. Net toen het echt gezellig dreigde te worden kwam Nicole van Vlaanderen binnenlopen.

“Zo, heb je die twee tortelduifjes nu eindelijk eens aan elkaar weten te koppelen?” lachte ze samenzweerderig. “Heb je ze die tickets naar Curaçao al gegeven?” Nick en Monique vielen van de ene verbazing in de andere. Wist Nicole er nu ook al van? Wie dan nog meer?

Maar veel tijd om daar over na te denken hadden ze niet. Al snel stelde Nicole voor om met z’n viere ergens iets te gaan eten. Ze hadden ten slotte iets te vieren. “Heb je Nick al verteld van je plannen Pascal?” vroeg Nicole.

Eenmaal aan tafel in het restaurant in de Amsterdamse binnenstad bespraken ze de plannen van Van Vlaanderen. De mooie wijnen vloeiden rijkelijk en de verschillende gangen waren weer meer dan voortreffelijk. Ze hadden geluk die avond want de befaamde chef-kok was zelf ook in de zaak, iets dat nog maar zelden gebeurde. Hij en Pascal kenden elkaar al jaren. Des te leuker was het dat hij zelf het eten op kwam dienen. Hoe toepasselijk voor deze avond.

De chef-kok vroeg nog aan Pascal of hij iets te vieren had. “Heb je soms je bedrijf verkocht dat je zo vrolijk bent?” “Ik ben hard op weg”, zei Pascal.

Nick’s ogen leken op dat moment wel vuur te spuwen. Zou die gore zak het in zijn hoofd halen de tent te verkopen zonder hem daar iets over te vertellen?

Maar Pascal zag wat er gebeurde en greep snel in. “Niet zo boos, Nick, JIJ bent degene aan wie ik de tent ga verkopen!” Nick, die niet snel met een mond vol tanden stond, trok in een keer helemaal wit weg. “Wat... wat...bedoel je Pascal?” stotterde hij.

De chef-kok wist als geen ander dat dit het moment was om als gastheer te excelleren. Hij snelde zich naar de bar en liet een grote fles champagne openmaken. Vervolgens liep hij met de fles en de glazen naar de tafel en schonk genereus in. “Dat jij maar net zo’n belangrijke klant mag gaan worden als Pascal”, lachte hij gul naar Nick.

De voor het Caribisch gebied zo herkenbare calypso muziek kwam zacht door de open deuren naar binnen. Nick en Monique genoten in alle rust van een verlaat ontbijt in het meer dan luxe hotel. Ze waren gisteravond laat op Curaçao geland en na in het hotel te hebben ingecheckt, waren ze vrijwel onmiddellijk in hun hotelkamer vermoeid in slaap gevallen. Terwijl Nick die ochtend onder de douche stond had Monique de koffers uitgepakt en nu zaten ze heerlijk ontspannen aan het ontbijt. “Ik zal straks even informeren waar we lessen kunnen regelen, want het is hier fantastisch om te gaan duiken.”

“Prima”, zei Monique, “maar eerst wil ik een hele dag lekker aan het strand doorbrengen en naar jou kijken.” Plagerig gaf ze hem een kus op zijn wang en liep naar de hotelkamer om zich om te kleden voor het strand, hoewel dat weinig om het lijf had. Ze drapeerde een zwart-witte pareo om haar lichaam waardoor haar bruine teint nog beter uitkwam. “Je ziet eruit om op te vreten” zei Nick toen ze terugkwam. Aan de blikken van de overige hotelgasten te zien was hij niet de enige die er zo over dacht.

Nick en Monique nestelden zich op de luie strandstoelen aan het warme strand van Curaçao. Ze keken elkaar aan en slaakten gelijktijdig een diepe zucht. “Hoe langer ik er over nadenk hoe minder ik het begrijp”, zei Nick en gaf Monique een vluchtige kus.

“Al vanaf de eerste ontmoeting had ik argwaan bij Peter Maurits. Ik vond hem te gladjes. Bij elke ontmoeting was zijn verhaal hetzelfde en dat was ook het enige wat hij kon vertellen. Hij deed nogal aan ‘name-dropping’. Zo gaf hij je het gevoel dat hij een belangrijk man was en met iedereen contacten had. Je zou haast denken dat hij een enorm netwerk had. Volgens mij had hij de hele Quote 500 uit zijn hoofd geleerd. Ik begrijp nog steeds niet hoe zo’n vent kon samenwerken met Jan Capar. En hoe langer ik er over nadenk hoe minder ik begrijp van die organisatie. Het was een kind met een waterhoofd. Iedereen dacht alleen maar aan zijn

eigen belang. Langzamerhand werd het ook steeds onduidelijker wie wat deed en, nog erger, wie wat kostte. Alleen al de auto's waarin men rondtoerde. De meest luxe uitvoeringen en extravagante modellen.

Enfin...ik kan me in de toekomst beter concentreren op andere prospects en klanten. Toch wel spannend hoor de komende jaren. Het is een enorme kans die mij geboden wordt om de zaak over te nemen en verder uit te breiden. Wie weet wordt dit het grootste kantoor in Nederland, wat zeg ik, in Europa! Goed, ik zal natuurlijk eerst met de bank moeten praten, maar Pascal wil garant staan. En het is natuurlijk fantastisch dat hij een deel van de aandelen wil schenken. Wat mij een goed gevoel geeft, is dat hij de komende jaren als adviseur bij het bedrijf betrokken wil blijven.

Een van de zaken waar ik meer focus op wil gaan leggen is een gedegen web 2.0 aanpak. Internet als onderdeel van de totale recruitment aanpak heeft volgens mij de toekomst. Zodra we terug zijn in Nederland ga ik een afspraak maken met Sanne Roemen van Oomph. Die dame kan ons helpen om web 2.0 als integraal onderdeel van de nieuwe organisatie helder bij iedereen op het netvlies te krijgen. En Monique, jij kunt al je tijd besteden aan het schilderen en samen met Nicole een galerie openen. Tjonge ...wat een heerlijk idee. Eigenlijk houd ik wel heel erg veel van je, weet je dat?" En hij draaide zich om naar de lege strandstoel. "Verrek, waar zit je..."

Een enorme plons en een ijzig gegil deed hem naar de branding snellen. Daar stond Monique met aan haar zijde het levenloze lichaam van iemand in een duikerspak.

Rob van Wissen en Rikkert Walbeek zijn beide ondernemer en onder andere actief in de wereld van executive search. Gezamenlijk hebben ze deze business thriller geschreven. Voornamelijk voor het plezier dat ze samen hebben beleefd aan de totstandkoming van dit boek.

Nick Damstroom is een jonge ambitieuze headhunter die zich met volle overgave op zijn carrière stort. Als hij het bedrijf ZOK Systems als nieuwe klant binnenhaalt kan hij zijn geluk niet op. Deze klant zal zijn carrière flink omhoog stuw en hem bovendien een flinke bonus opleveren.

Dolgelukkig stapt hij dan ook het kantoor van Van Vlaanderen Executive Search binnen nadat hij de handtekening onder de opdracht heeft gekregen. Dat deze opdracht een totaal andere invulling zou gaan krijgen kon hij op dat moment niet vermoeden.

